

Онлайн убийства

Стефан Страшижиров

ОНЛАЙН УБИЙСТВА

РАЗКАЗИ

СТЕФАН СТРАШИМИРОВ

©Онлайн убийства - заглавие
©Стефан Страшимиров - автор
©Електронно издателство Е-същност 2017г.

СЪДЪРЖАНИЕ

БЕЗСМЪРТЕН И НЕПОБЕДИМ.....	5
ДЯВОЛСКАТА КАРТИНА.....	11
ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ НА ЖЕЛАНИЯ.....	15
ЖЕНА ПОД ПРИЦЕЛ.....	20
ЛЮСПА ОТ ДРАКОН.....	25
НАБЕЗИ СРЕД МРАКА.....	28
РОБОТ НА КЪСМЕТА.....	31
МОЛИТВАТА НА ТОМ ТЕНЕСИ.....	35
МАГАРЕ МЕЖДУ ДВЕ КУПИ СЕНО.....	40
КРИСТАЛНИЯТ ЧЕРЕП.....	43
ИЗПОВЕД.....	48
ПРЕСЛЕДВАН ОТ СВЕТКАВИЦИ.....	50
ПРОКЪЛНАТИЯТ РОД.....	52
ИМПЕРИЯТА НА ВАМПИТЕ.....	55
ЧЕРНИТЕ КОТКИ НОСЯТ КЪСМЕТ.....	93
ДЕТЕ НА САТАНАТА.....	95
ХОЛОГРАМА ВМЕСТО ИЗСТРЕЛ.....	99
СМЕЕЩАТА СЕ СМЪРТ.....	110
ТАЙНАТА НА ТРАКИЙСКИТЕ ПРОРИЦАТЕЛИ.....	113
ЖЪЛТАТА ТРЕСКА.....	121
УБИЙСТВА ОНЛАЙН.....	124
НАРУШИТЕЛ ОТ БЪДЕЩЕТО.....	138
ФАТАЛНИ СЪВПАДЕНИЯ.....	141

БЕЗСМЪРТЕН И НЕПОБЕДИМ

Всичко стана съвсем бързо и неочаквано. Стив Баркот вървеше разсеяно, все още ядосан, надигайки от време на време бутилката с уиски. Изневиделица, сякаш от нищото, в ръката му се появи едно малко човече. Стив разтърка очи, убеден, че това е халюцинация, но човечето трескаво викна:

– Скрый ме по-бързо, защото демоните ме преследват!

Баркот несъзнателно го мушна в джоба си. Едва тогава вдигна глава и видя един грозен, крилат и рогат демон, който застрашително изграка:

– Предай ми нимфа, човеко, и ще ти дам торба злато!

– Не разбирам за какво говориш? – учудено отвърна Стив и на лицето му се появи глупава гримаса.

– Траекторията сочи, че проклетият нимф се е приземил някъде тук.

– Не съм видял никой друг по пътя си освен теб, грознико! – самоуверено отвърна човекът и надигна бутилката.

Демонът ядосано изплющя с криле и се издигна в небесата. Стив си отдъхна. Чак когато удари още три гълтока, той каза:

– Можеш да се покажеш вече, оня грозник отлетя.

– Не, не още, защото те имат стратегия и сега той ни наблюдава скрит зад някой облак. Ти върви на север и ако ме отведеш до моята страна, която се намира в Железните планини, ще те възнаградя богато.

– Но това е твърде далече и е свързано с много опасности! – опита се да възрази Стив.

– Да, но там силата ми ще се върне и аз ще те направя безсмъртен и непобедим!

Стив се замисли за кратко. После пак надигна бутилката, мърморейки:

– Готов съм, нимфе, но ти трябва да ми показваш по-безопасните пътища, защото аз нямам дори тояга за оръжие, за да мога да се отбранявам.

– Ще ти помагам, защото трябва да преодолеем три препятствия. Първото е киберпаяците, второто е страната на злите магьосници, а третото е територията на демоните – нашите най-зли врагове. Те се появили преди пет века от съзвездията Дракон и завладели нашата територия. През вековете се опитват да ни избият и да завладеят Железните планини. Но слава на нашата богиня Мариерети, която ни пази!

– Това е твърде опасна мисия дори за човек като мен. Все едно да скоча във врящ казан с катран и да търся на дъното му златна монета!

– Ха-ха-ха! – разсмя се весело нимфът. – Харесва ми хуморът ти, Стив! Бъди

спокоен, защото аз съм убеден, че ти ще преодолееш всичко! Вече приближаваме границата с киберпаяците, затова давай на изток – там стената на границата е разрушена и лесно ще преминем!

Още отдалеч Стив видя един от киберпаяците и прошепна:

– А сега да го заобиколя ли?

– Не, защото те имат сензори и камери и веднага ще те видят, но ако тръгнеш право срещу него, той няма да те забележи.

– Това ми прилича на глупава детска игра!

– Глупава-неглупава, но е много смъртоносна, повярвай ми, затова направи каквото ти казах!

Вперил упорит поглед в киберпаяка, Стив се спусна на бегот към него. Когато го стигна, бързо се мушна под него, но преди да излезе, забеляза друг киберпаяк, който идваше към тях.

– А сега, нимф, какво да правя?

– Изчакай го да наближи и повтори маневрата. Стоп, бягай бързо към него, защото той, кой знае защо, ще изстреля ракета към този киберпаяк!

Стив не чака втора покана, приведе се и хукна, за да се скрие точно навреме под другия киберпаяк. Ракетата удари първия паяк и той се разхвърча на парчета.

– Бягай към онези скали колкото имаш сили! – прошепна нимфът и Стив побягна, сякаш го гонеше гладна пантера. Запъхтян, достигна огромните скали и бързо се скри под тях.

– Сега следва един голям лабиринт, които ще трябва да преминем и тогава ще сме в земята на черните вещици.

Следвайки указанията на нимфа, Стив се промъкваше през лабиринта. Най-после, изтощен до краен предел, седна и каза с изнемощял глас:

– Повече не мога, да починем малко!

– Добре, но бъди предпазлив, защото и вещиците използват този лабиринт. Идват да крадат от киберпаяците.

Стив седна и удари един гълток уиски, а нимфът го наблюдаваше с любопитство.

– Искаш ли една глътка, партньоре? – засмя се Баркот.

– А, не, това ще ме убие! – отвърна нимфът и потрепера, усетил дъха на алкохола.

Най-после стигнаха границата и още отдалеч Стив видя пет вещици, яхнали метли, да се реят бавно около символичната стена.

– А сега какво ще правим? – прошепна той на нимфа.

– Виждаш ли езерото там, долу вдясно?

– Да, но докато стигнем до него, ще ни открият!

– Мини покрай тези скали и имаш само сто метра открита местност.

– Рисковано е, не е ли по-добре да изчакаме нощта, а?

– Не, не, тогава вещиците много по-лесно ще ни открият и няма да имаме никакъв шанс. Сега е моментът, защото това е часът, когато те дремят.

Стив повдигна рамене и приведен, се запромъква покрай скалите. Точно се готвеше да спринтира до езерото, когато неочаквано над него се появи една от вещиците, яхнала метлата, и изграчи:

– Какво търсиш в нашите земи, човеко, нимфи ли прекарваш, а?

– Не знам какви ги плещиш, но аз търся кръчма, защото пиенето ми намаля!

– И той разклати убедително бутилката.

– Понеже си на наша територия, ще трябва да си платиш, затова ми дай нимфа и ще те пусна да преминеш?

– Нямам никакъв нимф! – поклати глава авантюристът и направи крачка напред. В този миг вещицата направи някаква магия и го връхлетя.

Ненадейно влажни и тъмни стени обгърнаха Стив. Той извади запалката си, но тъмните стени поглъщаха светлината.

– А сега какво да правим? – шепнешком попита той нимфа.

– Просто силно изритай стената от тази страна! – И той му посочи точното място.

С цялата си насъбрала ярост авантюристът изрита стената. Чу се зловещ грак и той внезапно видя вещицата, която изпадна от метлата си в краката му. Стив я ритна безмилостно, а нимфът извика:

– Бързо яхвай метлата!

– Но как се управлява това чудо?

– Дълго е за обяснение. Това е на основата на електромагнитно поле. Хайде, давай!

Стив вече се беше метнал, когато метлата скоростно полетя.

– Завий на север! – викна му нимфът.

След около десетина километра вече видяха границата с демоните, но ненадейно метлата се спусна надолу.

– Какво, по дяволите, става? – ядно запита Стив.

– Електромагнитното поле е дотук, а там е границата с демоните, но това е най-сложното и опасно препятствие! Ти не си много силен да се биеш с демоните, затова да се опитаме да минем през земята на амазонките!

– Бога ми, какви са тези същества?

– Стават много опасно само ако не задоволиш желанието на царицата им.

– Айде, бе! – изсмя се Стив и самоуверено навлезе в територията на амазонките.

Така изминаха около три километра, когато ненадейно изсвистя една стрела и се заби в дървото зад Стив. Той вдигна глава. Срещу него стоеше смугла красавица с опънат лък, която кресна на някакъв непознат език. Човекът се досети, че това е царицата на Амазония!

Той бързо се прикри зад дебелото дърво и показвайки бутилката, викна:

– Остави лъка и ела, имам нещо за теб! – Този трик често минаваше, но сега не беше сигурен в това. Въпреки това трябваше да опита.

С два скока амазонката се намери при дървото с нож в ръка.

– Спокойно, първо опитай това, а после ще ти покажа нещо, което ще те зарадва! – засмя се авантюристът, разчитайки на чара, който упражняваше върху жените.

– Предпочитам да действаш, не да говориш! – троснато отвърна амазонката вече на английски и надигна бутилката. Стив посегна да си я прибере, но тя отпи още две сериозни глътки и набързо изпразни бутилката

– Бога ми, ти пиеш като Мара водното!

– Какво беше това? – фъфлейки, запита царицата. Беше абсолютно пияна.

– Елексир за сърцето и балсам за душата! – засмя се Стив и я целуна. Тя не се възпротиви, нещо повече – нахвърли му се като вампир. Минаха почти два часа, когато най-после тя затвори очи и заспа.

– Хайде да се спасяваме! – викна нимфът и Стив се изнесе на бегом към гъстата гора.

И тогава около него засвистяха множество стрели, но останал без дъх, той успя да се шмугне под големите канари.

– Сега можем да си отдъхнем, защото амазонките не смеят да припарят тук.

– Защо? – изненадано запита Баркот.

– Ами тук има големи плъхове, а те се боят от тях!

– А няма ли вода наблизо, защото ми пресъхна гърлото от толкова бягане?

– Ето зад онази скала има изворна вода!

Стив бързо се приближи до водата и веднага започна жадно да пие, след което изми лицето си и напълни празната бутилка с вода. След около час почивка усети, че силите му се възвръщат, и се обърна към нимфа:

– Е, сега съм готов да прекосим и ада. Накъде да вървим?

– По пътя на плъховете е най-безопасно, но ще трябва да пълзиш.

– Няма значение, къде е тоя път?

– Ето го! – посочи нимфът едно тясно пространство, където в тесния лабиринт,

наредили се в три редици, се нижеха едри, мъхести плъхове. Стив ги разрита и се наведе, мърморейки:

– Хайде, братоци, сега бързам, отместете се!

Докато лазеше, той ги разхвърляше наляво и надясно.

– Няма ли свършване този миши лабиринт?

– След завоя ще излезем на открито и там ще трябва да спринтираш до гората, иначе сме мъртви!

Нощта вече преваляше, а звездите бледнееха, когато Стив на спринт приближи гората и задъхано прошепна:

– А сега накъде?

Нимфът се огледа внимателно и внезапно извика:

– Бягай, Стив, бягай!

Авантюристът скочи и побягна, но някакъв странен вихър го връхлетя, събори го на земята и той изпадна в безсъзнание.

Свести се върху усойния под на някакво подземие, а главата му се пръскаше от болка.

– По дяволите! – изтръгна се от него, а нимфът прошепна:

– Остави на мен! – и той започна да върти малките си ръчички около главата на Стив, който усети, че болката се изпари, сякаш никога не я е имало.

– А има ли изход оттук, или сме обречени? – прошепна той.

Нимфът мълчеше, но ненадейно възкликна:

– Да, едва сега се сетих, че тук отдясно минава подземна река. Чуваш ли шума й?

– Да, но как ще се измъкнем оттук?

– Ще опитам с една древна магия! – каза нимфът.

За пръв път той излезе от джоба на Стив и се приближи до вратата на подземията. Въртя се там доста дълго, мърморейки нещо, което авантюристът не разбра, но след миг вратата се отвори. Нимфът отново скочи в джоба на Стив и те бавно излязоха сред мрака. Стив се сети, че има запалка и бързо я щракна. Бледото огънче освети колебливо пространството около него, но това беше достатъчно да види реката и той бързо скочи в нея. Течението го понесе, а нимфът се хвана за косата му и изкрещя, за да надвие шума:

– Излезем ли от пещерата, има водопад, внимавай!

Още преди Стив да отвърне, блесна ослепителната светлина на слънцето и Баркот не можа да реагира, защото течението рязко се усили, повлече го и той падна от десетина метра височина в дълбока вода. Когато изплува, сърдито се озъби:

– Защо не ме предупреди по-рано?

– Казах ти! – отвърна нимфът и продължи: – А сега внимавай, защото все още сме в територията на демоните!

Стив плува още около километър по реката, когато най-после нимфът каза:

– Тук можеш да излезеш на брега. Отсреща са Железните планини и аз мога да си ходя! – и той понечи да скочи от джоба на авантюриста, но Стив го стисна в шепа и викна:

– Я почакай малко, много бързо забрави обещанията си!

– Нимфът пошегул се с теб! – запелтечи малкото човече.

– Сега аз ще се пошегувам с теб, малки дяволе! – ядоса се Стив и го хвана с два пръста за гърлото.

Едва дишайки, нимфът изхъхри:

– Добре, добре, давай към онази пещера, там ще получиш от нашия старейшина своето безсмъртие!...

ДЯВОЛСКАТА КАРТИНА

Тимъти Зан, художник на свободна практика, лежеше в шезлонга на яхтата си и наблюдаваше разсеяно тълпата, която се разхождаше по пристана. Ненадейно съзря едно познато лице, скочи и се развика:

– Елиз, Елиз Юлиар, погледни тук, горе! – И той размаха моряшката си флаanelка.

Жената вдигна глава и лъчезарните ѝ очи проблеснаха. Тя се засмя и викна:

– О, Тимъти Зан, ти ли си това?

– Качи се тук, мила, защото когато те видя, музата ми избухва. Готов съм да те рисувам до края на живота си! Ще правя изложба в Ню Йорк и имам нужда от твоя чар, макар че още помня и думите ти: ”Вече не си ми интересен!”

– Добре, забрави, но искам първо една бутилка „Дом Периньон”, пък после ще говорим!

– Аз ще те направя най-щастливата жена и...

– Тимъти, не се сили, защото това вече съм го чувала, а аз обичам делата, не обещанията! – И тя бавно започна да се съблича.

– О, мила, ще предизвикаш девет бала вълнение!

Елиз само се засмя и си наля шампанско. После подхвърли небрежно:

– Тимъти, ти винаги си умееел да омайваш жените и да им казваш това, което искат да чуят.

Той стана и донесе статива. Взе палитрата и с няколко резки движения нахвърли първите щрихи от красивото лице на Елиз. Тя бавно отпи от любимото си шампанско и зае нова предизвикателна поза. Художникът сякаш се преобрази. Работеше бързо, нахвърляйки с някаква устремна вгълбеност боите върху платното. Тимъти ползваше предимно маслени бои и сякаш за да обясни това, подхвърли:

– Големите художници са работили само с масло!

По някое време Елиз стана и каза:

– Бих искала нещо повече от това, Тимъти!

Той се засмя и отвърна:

– Аз ще те направя безсмъртна, мила, какво повече може да искаш?

– Тимъти, една жена винаги иска повече от мъжа!

Тогава художникът захвърли четката и нежно прегърна Елиз, а тя страстно впи устните си в неговите. Усетил силата на страстта, Тимъти я взе на ръце и я понесе към каютата.

В този миг засвятка и загърмя. Една странна птица кацна на мачтата и злове-

що заграка.

– Това е Банши! – потрепери гласът на Елиз, но Тимъти нищо не чуваше, само страстно я целуваше.

– Задава се буря! – прошепна тя и Тимъти стана да подкара яхтата навътре в залива.

– Каквато и буря да има, тя няма да ни разбие в пристана! – И той отново нежно прегърна Елиз, шепнейки й мръсотийки. Тя се кикотеше, но умело го настройваше на своята вълна. А яхтата, понесена от бурния вятър, навлезе сред развълнуваното море. Но двамата влюбени не видяха това. След страстното преживяване те най-после се успокоиха и скоро Елиз заспа. Едва тогава Тимъти се изправи и бавно излезе на палубата. Бурята беше в разгара си и триметрови вълни бясно се стоварваха върху палубата.

– Май е време да се прибираме! – процеди през зъби той и запали мотора, насочвайки яхтата към залива, но ненадейно моторът изпука и угасна. Тимъти слезе долу и отвори капака. Веднага съзря спуканото маркуче. Моторът бе засмукал въздух.

– Точно сега ли трябваше да се случи! – изруга художникът и отиде да вземе инструменти.

А Елиз продължаваше сладко да спи.

Докато Тимъти оправяше мотора, бурята се развилня с пълна сила и отнесе яхтата в открито море.

Минаха повече от три часа, докато Тимъти оправя повредата. Най-после успя да смени маркучето и запали мотора. Насочи яхтата към залива и след като се изми, отиде да събуди Елиз с целувки. Тя промърмори нещо, прегърна го страстно и го обсипа с целувки. Двамата отново потънаха в рая.

През цялото време, докато се любеха, Тимъти виждаше една картина, която беше рисувал малко преди да срещне Елиз. Тя представляваше една яхта сред бурното море, която се натъква на риф. В него се зароди странно предчувствие и ненадейно той се изправи обезпокоен. В този миг се чу страхотен трясък и яхтата се разцепи, а Тимъти и Елиз излетяха върху скалите. Тимъти имаше късмет – падна върху купчина водорасли, но Елиз врхлетя върху две остри скали и Тимъти чу само предсмъртния й вик.

– Боже Господи! – възкликна той.

Залитайки, се спусна към нея. Беше мъртва. Той се огледа и хукна по пясъка да търси помощ. Най-после стигна до някакви къщи. Оказа се, че има и лекар, и Тимъти поведе отзивчивите хора към Елиз.

Вече се стъмваше и затова отложиха за другия ден огледа на яхтата. Съкру-

шен, Тимъти отиде в бара и си поръча бутилка уиски. Вече беше изпил половината, когато към него се приближи един странно облечен господин, от когото сякаш лъхаше ада, и му каза:

– Съжалявам за загубата ви, но видях няколко картини на пясъка и взех тази. Ще ви платя колкото поискате. Не знам какво ме накара да избира именно нея, но...

– Вземете я, не ви искам парите! – отвърна Тимъти с безразличие и надигна бутилката.

– Не, не, настоявам! Ето ви този празен чек. Напишете каквато сума искате, аз съм Едуард Морган. Собственик на банка Морган.

– Аз съм Тимъти Зан, художник на свободна практика.

Двамата пиха от бутилката, докато я опразниха, а когато и последните капки от нея бяха изцедени, Тимъти заспа. На другата сутрин се появи инспектор Питър Грейс от полицията.

– Искам да ви задам няколко въпроса за катастрофата? Вие сте продали на Чад Морган една картина, която представлява катастрофа, подобна на вашата, нали?

– Да, той ми даде чек за нея.

– Тази сутрин е получил инсулт и се опасявам, че банката няма да признае чека.

– Майната му на чека! – отвърна художникът. – Загубих жената, която обичам!

– Картината я прибра госпожа Морган, така че може би тя ще признае чека!

– Едва ли, инспекторе! – каза приближилият се помощник шериф. Някакъв тип нападнал госпожа Морган и взел картината. И според очевидците малко след това получил инсулт и умрял. Доктор Невил, който изследва в момента боите, е на мнение, че те са предизвикали инсулта с някаква отровна съставка.

– Господин Зан, ще ви помоля да дойдете с нас в управлението да вземем и вашите показания.

След като влязоха в управлението, докладваха на инспектора, че доктор Невил също е получил инсулт, изследвайки картината. Но най-странното било, че картината изчезнала!

– Как така ще изчезне? – озадачен запитва Грейс и нареди: – Вървете веднага на брега и донесете от яхтата останалите картини, за да бъдат изследвани! Господин Зан, моля ви вървете с тях!

Когато влязоха в каютата, Зан видя разхвърляните картини и ненадейно съзря между тях изчезналата картина „Катастрофата“.

– Не може да бъде! – възкликна той, сочейки картината. – Това е тя. Занесете

я на инспектора!

След това взе последната бутилка шампанско и си наля. Отпи солидна глътка и се загледа в красивото лице на Елиз в една от картините.

– Не трябваше да ме оставяш толкова рано сам, мила! – прошепна съкрушено той и ненадейно чу острия зловещ грак на Банши.

– Но какво става?! – изтръгна се от него.

Погледът му отново се спря върху Елиз и видя как през красивото ѝ лице преминава черна сянка, а зловещият кикот на Банши отекна в главата му като писък от ада...

ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ НА ЖЕЛАНИЯ

Мак Гарет беше чувал какво ли не за окултния професор, както наричаха този странен тип с лукав поглед и хитра усмивка. Знаеше, че и Хитлер е имал личен астролог и маг, както и Сталин. Но приятелката му Марион беше скептично настроена и затова реагира мило, но в гласа ѝ имаше нотка на категоричност:

– Любов моя, не вярвай на никого, те са шарлатани! Само ще ти вземат парите, а после ще те пратят в девета глуха.

Но Мак се славеше като упорито магаре, което не се спираше пред никакви прегради. Беше уверен в себе си и мечтаеше за отмъщение, затова тръгна към този съвременен шаман с надеждата да узнае истината.

Когато още с влизането си понечи да обясни визитата си, шаманът го спря с жест и тихо каза:

– Млади човече, преди да изкажете желанията си, трябва да ви предупредя, че това ще ви струва доста скъпо.

– Колко? – запита нетърпеливо Мак.

– Зависи от това какви са желанията.

– Отмъщение, тотално отмъщение, това е намерението ми!

– Добре, разкажете ми всичко и аз ще задвижа съдбата. За отмъщение взимам петнадесет години от живота ви!

– Какво значи това? – зачуди се Мак и в главата му светна предупредителна лампичка, но той я отпъди като досадна муха.

– Значи, че ще живеете петнадесет години по-малко.

– Майната му! Съгласен съм, защото няма по-сладко от това да накажеш престъпника, когато най-не го очаква. Но чуйте моята одисея. Бях на осем години, когато пред очите ми убиха моя баща, изнасиха майка ми и отвлякоха сестра ми Чери. И досега властите не предприеха нищо. Затова трябва сам да отмъстя.

– Добре, Мак – тихо каза професорът. – Подай двете си ръце и затвори очи. Скоро ще узнаеш кои са убийците и ще можеш да ги накажеш. Но не забравяй, че това ще ти струва петнадесет години.

– Действай! – отсече Мак.

– Тогава се приготви, ще те отпратя на хипер ниво в миналото.

– А ще мога ли да предотвратя убийствата на мама и тате?

– Не, Мак. Това ще породи опасни аномалии.

– Но тогава всичко губи смисъл! – възкликна Мак.

– Не съвсем, мило момче, защото ще имаш възможността да си отмъстиш, без да нарушаваш причинно-следствените връзки.

– Това означава ли, че дори ти, който модулираш съдбата, си ограничен във времето?

– Нека спазваме правилата и ти ще бъдеш удовлетворен.

– Добре, прехвърли ме назад във времето – предаде се Мак и след миг загуби съзнание.

Когато отвори очи, с изненада разбра, че е осемгодишен. Озадачен, той се затича към тяхната кооперация. Когато влезе вътре, стреснато застина, виждайки мъртвия си баща. Съзнанието му се беше вече върнало, но от майка му и сестра му нямаше никаква следа. Мак излезе навън и старата портиерка му обясни, че видяла да вкарват майка му в някакъв бус. Дори му записала номера. Момчето грабна колелото си и пое към полицията. Там го посрещна вуйчо му Франк и той му разказа всичко, което знаеше.

– Да вървим! – трескаво каза вуйчо му и с още двама колеги поеха към познатия адрес.

Едва сега малкият се разплака, а полицаят почна да го успокоява:

– Не плачи, момчето ми, ще открием майка ти и сестра ти. Можеш да дойдеш с мен. Двамата поеха с включена сирена към старата фабрика в края на града. Ченгето говори с някакви хора, които го упътиха към моргата за стари коли. Там откриха изоставен микробуса, а от една барака се чуваше:

– Помощ, помощ!

– Това е Чери! – викна Мак и се затича. Вуйчо му извади оръжието си и бързо го последва. Изкърти катинара с някакъв стар железен лост, който остави по ръцете му кървави бразди. Чери лежеше на пода, вързана здраво. Гери срязва въжетата и Мак прегърна по-голямата си сестра.

– Да се махаме отук! – дръпна ги полицаят. – Все още не знаем с кого си имаме работа.

В този миг над съзнанието на момчето сякаш падна бяла пелена... Отвори очи, когато чу гласа на шамана:

– Видя ли достатъчно, за да се ориентираш?

– Знам само, че сестра ми трябва да е жива, а от мама нямаше никаква следа!

– При втория сеанс ще научиш повече – успокои го шаманът и го изпрати.

Мак си тръгна, обзет от тягостни мисли.

В полицията бяха изненадани.

– Нима не знаеш, че вуйчо ти Гери загина преди двадесет и две години при изпълнение на служебния си дълг?

– Не, но искам да науча нещо за отвличената си сестра Чери.

– Само един човек може да ти помогне и това е партньорът на Гери, който

сега е пенсионер. Ще го намериш в кафето на следващата пряка. Казва се Крис Колинс.

Още от вратата Мак обясни кого търси и барманът му посочи един старец. Мак се приближи до масата му и обясни:

– Разбрах, че чичо ми Гери е загинал, вие дали не знаете нещо за сестра ми Чери и моята майка, които бяха отвлечени след убийството на татко.

Отначало старият човек го изглежда с недоверие. После през лицето му премина лека сянка на изненада и той махна с ръка:

– Сядай, млади момко, дълго е за разказване. Гери беше напипал следата и ме посвети, но се сблъскахме с необясними загадки. Той загина, защото един от нашите се оказа „къртица“. Аз се опитах да продължа по следата, но кой знае защо, срещнах твърде много пречки и неразбиране от страна на началниците. Затова ме пенсионираха по-рано от обичайното. Ще ти кажа едно: следите не водеха към някоя групировка или мафията. Защо бяха убили баща ти, си остана загадка, но нещата малко ми се изясниха, когато открих зазидан древен артефакт – навярно от баща ти. Когато се допитах до специалисти, те ми казаха, че това е уред, който показва пътя между звездите. Тогава дойдоха големите акули от НАСА и ми го взеха. Това ме обърка. Вече не знаех какво да мисля за убийството на баща ти и отвлечането на майка ти и сестра ти.

Един роднина, който работеше в НАСА, ми отвори очите. Каза, че правителството сключило таен договор с извънземните и те им върнали уреда. Затова не знам какво да те посъветвам, но ще те заведа близо до база Едуардс, където видях да се приземяват техните кораби. Ако ти стиска, ела утре сутринта тук и потегляме. Може пък там да узнаем нещо за майка ти и сестра ти.

Мак отвърна с надежда:

– Тогава до утре!

После се отправи към Дик – негов съученик, който сега се занимаваше с търговия на оръжия и боеприпаси.

– Дик, нуждая се от няколко противотанкови мини, два гранатомета, няколко от новите автомати и много ръчни гранати.

– Ти да не смяташ да подновиш войната във Виетнам? – полушеговито, полупритеснено, отвърна старият му приятел.

– Нещо такова, но войната ще бъде със „зелените човечета“.

– Ти си луд, приятелю! Дори не знаеш какви оръжия притежават те.

– Ще им видя сметката, каквото и да става. Те убиха баща ми, майка ми и сестра ми Чери. Ти нали си падаше по нея?...

– Това е работа за специалните части – поклати глава Дик.

– Няма кой да ми помогне, всички се страхуват от извънземните.

– Ама то си е до страх, приятелю...

– Поне ще им отмъстя!

– Добре, добре – съгласи се най-накрая Дик. – утре сутринта ще ти докарам това, което искаш, но да знаеш, че ще ти струва скъпичко.

– Парите нямат значение, сладостта на отмъщението е всичко!

– ОК!

На другия ден, веднага щом взе микробуса с оръжията и амунициите, Мак се отправи към кафето, където вече го чакаше Колинс.

– Да вървим, вече съм подготвен! – му намигна той и Крис ококори очи, виждайки солидния боен арсенал.

– Ще водим война в защита на нацията, това ми харесва, защото аз съм патриот! – засмя се доволно той.

Когато стигнаха до базата, ги очакваше разочарование, защото още от пътя ги отклониха спецчастите, напомняйки им, че това е абсолютно забранена за достъп секретна зона.

– Спокойно, момко, старата пушка знае таен път! – И Колинс му посочи един горски път с много дупки.

– Карай внимателно, не искам да се взривим тук! – предупреди той.

След около десетина километра, осеяни с дупки и храсти, най-после влязоха в района на базата. Но мястото, където Колинс бе видял един от корабите на извънземните, беше празно.

– По дяволите! – изруга Мак, но Крис го успокои:

– Според личните ми наблюдения, те кацат късно вечер и излитат рано сутрин.

Двамата покриха с борови клони буса и зачакаха.

Едва когато небето се осея със звезди, една летяща чиния се спусна на поляната съвсем безшумно. Две ниски, слабички същества, наподобяващи хуманоиди, слязоха от чинията и се отправиха към базата.

– Сега е моментът! – каза Крис и двамата понесоха противотанковите мини и ги поставиха под чинията.

– Взривявай ги? – прошепна полицаят.

– Какво се разбърза? Първо нека обмислим ситуацията – отвърна момъкът.

Ненадейно от „чинията“ излязоха най-близките му хора и Мак зяпна от изненада. Те бяха живи и здрави, а сестра му безгрижно се смееше. Мак все още не можеше да асимилира случващото се, когато едно студено дуло опря в главата му.

– Ако това е някаква тъпа шега, явно полицаи като теб са имунизирани срещу чувството за хумор – излезе от вцепенението си Мак.

– Тъпанарът си ти! Явно това е фамилна черта. Взривявай мините или зелените човечета ще ти събират останките! Откъде-накъде ще търпим тези изроди да кацат безнаказано на планетата ни!

В този миг ненадейно проблясна зелен лъч и Колинс застина парализиран. Когато Мак се обърна, към него вече тичаха скъпите му създания. Майка му го прегърна и през сълзи обясни:

– Този полицай уби баща ти и заедно с неговите съмишленици откраднаха електронния навигатор на извънземните. Баща ти прозря тази конспирация и се опита да го скрие, но плати с живота си за това. Но извънземните ни осигуриха закрила и аз научих техния език.

– Кажи им тогава да не излитат, преди да махнем мините под кораба им!

– Спокойно – каза едно от съществата, – те вече автоматично са неутрализирани от нашето силово поле. Бъдете здрави и жизнени, ние пак ще се видим! – усмихнаха се хуманоидите и прибраха Колинс в чинията. Тя излетя устремно и се скри сред облаците. Мак прегърна майка си и сестра си и замря от щастие. Щяха да бъдат заедно още много, много години.

И тогава се сети за цената...

ЖЕНА ПОД ПРИЦЕЛ

Къщата на милиардера Фернандо ди Майорка бе обсипана с гирлянди светлина. Тази вечер единствената му дъщеря Виктория навършваше 21 години. Фернандо беше много горд с красивата си дъщеря и не ѝ отказваше нищо. Рони – нейната майка, беше починала при раждането ѝ и сестрата на Фернандо доня Александра се грижеше за момичето.

Фернандо излезе на терасата и огледа двора, изпълнен до краен предел с гости. Той не видя сред тълпата дъщеря си и викна на икономката:

– Мария, Мария!

– Да, дон Фернандо – отзова се вярната му прислужница.

– Върви, моля те, и доведи дъщеря ми тук! Искам да я запозная с някои важни личности.

– Да, дон Фернандо! – отвърна икономката и бавно заслиза към задния двор. Тя знаеше, че там, в една закътана беседка, Виктория се среща със своя любим Крис Норман.

Възрастната жена тътреше бавно старите си крака. Дърветата закриваха беседката, но през клоните ясно се чуваха гласовете на двамата влюбени:

– Крис, обичаш ли ме?

– Повече от всичко на света, Вик!

– Хайде, целуни ме тогава, какво чакаш!

– Да, любов моя! – прегърна я Крис и в този миг чуха старицата да вика:

– Дона Виктория, баща ви чака в гостната. Исква веднага да ви заведе там.

– Идвам, идвам! – отвърна Виктория, целуна Крис, хвана го за ръката и нежно се обърна към него: – Ти идваш с мен, ще те представя на баща ми!

Крис мълчаливо я последва.

Когато влязоха в гостната, баща ѝ я посрещна с усмивка. До него стоеше един мъж на около 45 години с навъсено лице и мрачен поглед. Дон Фернандо го представи:

– Скъпа, това е Бенито Буноти, мой съдружник от дълги години. Той току-що поиска ръката ти от мен. Аз му отговорих, че все още си твърде млада, за да поемаш такава отговорност да бъдеш съпруга.

Виктория се намръщи и все още държаща Крис за ръката, отвърна:

– Татко, ако ще се омъжвам, то това ще бъде за този човек – Крис Норман, защото ние се обичаме!

– Какво? – присви очи баща ѝ, след което се засмя и се обърна към Бенито:

– Нали ти казах, че е още дете. Дори не може да избира приятелите си!

В този миг се намеси Крис:

– Дон Фернандо, искам официално да ви помоля за ръката на Виктория, защото много я обичам и ви уверявам, че мога да се грижа за нея. Както знаете, баща ми е banker от рода на Ротшилд. Имам достатъчно средства Вик да живее с мен като принцеса!

– Чакай, чакай малко, младежо, тук аз определям за кого ще се омъжи дъщеря ми!

– Но ние се обичаме, дон Фернандо! – пламенно възрази Крис.

– Да, без него не мога да живея, татко!

След миг колебание баща ѝ каза тихо, но с тон, нетърпящ възражение:

– Ела в кабинета ми да си поговорим, дъще! – И той бавно тръгна. Виктория го последва.

Крис остана да се разхожда неспокойно из гостната, а Бенито се отправи към своите хора и прошушна нещо на един висок, набит мъж, който имаше лош поглед. Бенито му посочи Крис, а мъжът само кимна с глава.

В същото време, вече в кабинета, дон Фернандо, зачервен и напрегнат, повиши тон:

– За всички нас ще бъде по-добре да се омъжиш за Бенито, защото аз му дължа живота си.

– Но, татко, аз обичам Крис! – възрази гневно Виктория.

– Понякога се налага, дъще, да жертваме любовта заради семейството! – вече по-меко каза баща ѝ.

– Тате, да не съм стока, че ще ме продаваш? Или ще бъда с Крис, или ще сложа край на живота си!

– Няма да позволя да ме изнудваш, дъще! – И той викна на икономката, която стоеше пред вратата на кабинета му.

– Заклучи я в стаята ѝ!

После дон Фернандо се отправи към Бенито, който го посрещна с думите:

– Надявам се, че си усмирил дъщеря си.

– Бъди спокоен, Бенито. Тя ще стане твоя съпруга, но не забравяй, че в замяна искам оня запис!

– Бъди спокоен, Фернандо, нали ще бъда твой зет!

Точно тогава се появи губернаторът със съпругата си и поздрави с приятелски дон Фернандо и Бенито.

– Разчитам на вас, момчета, за предстоящите избори.

– Бъди спокоен, Кели, Бенито, както винаги е уредил всичко! – засмя се Фернандо, целувайки ръка на съпругата на губернатора Даян, която се усмихна мило,

защото си спомни, че Фернандо навремето много искаше да се ожени за нея.

В този момент Бенито викна:

– Искам пред всички вас, приятели, да помоля дон Фернандо за ръката на прекрасната му дъщеря Виктория!

Дон Фернандо се засмя и отвърна:

– Не само давам съгласието си, но ви и благославям!

– А къде е красивата Виктория? – запитаха учудени някои от гостите.

– Тя е малко неразположена, но по-късно ще се появи! – отвърна дон Фернандо.

Крис, чувайки това, подскочи като ужилен и се спусна навън. Отиде зад къщата и се покатери на стария кедър.

– Вик, Вик! – извика развълнувано той. Тя се показа, усмихвайки му се мило.

– Вик, чух...

– Не казвай повече нищо, Крис, а ме чакай на нашето място, веднага идвам!

В това време дон Фернандо тръгна към стаята на Виктория, като пътьосе отби в кабинета си. Влезе вътре и застина от изненада – сейфът зееше отворен и всичко наоколо беше разхвърляно. Дон Фернандо викна на икономката:

– Извикайте веднага шерифа, защото перлената огърлица, подарък за дъщеря ми, е изчезнала!

Объркан, той нервно се разхождаше из кабинета. В този миг влезе Бенито и запита:

– Какво се е случило тук, Фер?

– Обрали са ме, изчезнала е перлената огърлица за три милиона, която смятах да подаря на дъщеря си за сватбата ѝ.

– Знаеш ли, Фернандо, че са видели онова младо копеле да се катери по стария кедър, а той стига до балкона на кабинета ти. Мисля, че той е крадецът, няма кой друг да е!

Докато двамата мъже разговаряха, влезе шерифът със своя помощник и запита:

– Какво се е случило, дон Фернандо?

Фернандо му разказа всичко и шерифът нареди на помощника си:

– Дейли, веднага вървете да намерите тоя Крис и му сложете белезници.

В това време Виктория се измъкна през задния изход и вече се готвеше да свие по пътеката към тайната беседка, когато ненадейно се появиха двама мъже зад гърба ѝ и я хванаха здраво.

– Баща ви така нареди! – каза единият и я поведоха към къщата.

– Какво искаш от мен, няма да се омъжа за този човек за нищо на света! –

изкрещя Виктория, когато се изправи пред баща си.

– Затворете я в стаята ѝ! – нервно нареди бащата, като процеди през зъби:
– Майка ѝ беше същата!

Останала сама, вбесена, Виктория разхвърли книгите от библиотеката си, счупи дори портрета на баща си и ненадейно видя зад него някаква кутия. Отвори я с любопитство и видя множество снимки на баща си, Бенито и още двама с навъсени, криви физиономии. Тя позна единия, който днес я пипна на пътя. Видя една видеокасета и бързо я пусна. Остана смаяна и уплашена. Бенито, баща ѝ и още двама души по най-жесток начин колежа и убиваха хората на някакво индианско племе. Преди Бенито да отреже главата на шамана, той го прокле. Филмът свърши, Виктория все още трепереше от ужас, когато вратата се отвори. Тя бързо прибра касетата в кутията. Влезе старата икономка и донесе храна. Виктория се зарадва, на икономката можеше да се довери.

– Моля те предай тази кутия на шерифа – шепнешком каза тя, – а после върви до тайната беседка и предупреди Крис, че съм затворена тук.

– Добре, детето ми, успокой се, ще направя всичко, за да бъдеш добре! – И тя взе кутията и излезе.

Когато стигна до беседката, тя видя как помощникът на шерифа води Крис с белезниците. Подаде му кутията, а той мимоходом каза:

– Това е крадецът на огърлицата!

– Не вярвам той да го е направил, Дейли. Виктория ми каза, че след като изгледаш тази касета, ще разбереш всичко.

– Благодаря ти, но това е заповед на шерифа, майко!

В този момент Крис извика:

– Предай на Виктория, че я обичам и няма да позволя да бъде продадена!

– Ще предам, момко! – отвърна старата жена и затътри крака към къщата.

Минаха две седмици и пред дома на дон Фернандо цареше оживление. Добре облечени мъже и жени очакваха да се покаже булката Виктория ди Майорка. Бенито, наконтен като плейбой, с тъмни очила и смръщено лице разговаряше със своята охрана.

Вратата на имението се отвори и се показа булката, водена от две жени. Виктория не спираше да плаче, а някой от гостите подхвърли:

– Сигурно плаче от щастие!

В този миг икономката се приближи до Виктория и прошепна:

– Не се отчайвай, дъще, защото Крис ми каза, че ще оправи нещата!

Това накара Виктория да се усмихне и тя избърса очите си.

Младоженците се качиха в един открит файтон, който се отправи към кате-

дралата „Св. Пантелеймон“. Всички влязоха в храма, а младоженците се изправиха пред падрето, който започна ритуала по бракосъчетанието. Накрая той запита:

– Ако някой има нещо против този брак, да каже сега или да замълчи винаги?

Наоколо се възцари тишина, но ненадейно откъм входа на храма се чу силен глас:

– Аз, Крис Норман, съм против този брак! А шерифът ще ви каже доводите. Шерифът излезе напред и погледна Бенито, който нервно отвърна:

– Какво става, шерифе, малко ли ви плащам?

Без да му обръща внимание, шерифът каза:

– Бенито Буноти, обвинен сте в особено тежки престъпления, кражба и измама, опит за убийство на Крис Норман, подкуп на федерални служители и изнудване на Фернандо ди Майорка...

Изведнъж стана нещо неочаквано. Бенито сграбчи Виктория и опря пистолет в главата ѝ с думите:

– Тя ще бъде или моя, или ничия! – И той бавно тръгна към изхода на храма.

Миг преди да излезе навън, неочаквано Виктория рязко го шибна в слабините. Той изтърва пистолета и се преви от болка. Крис, който бе най-близко, скочи и го събори на земята. Шерифът му закопча белезниците.

Виктория се хвърли в прегръдките на Крис и викна:

– Падре, продължете церемонията, защото аз съм съгласна да се омъжа за Крис Норман.

Присъстващите спонтанно заръкопляскаха. Чуха се възторжени викове:

– Браво, любовта винаги побеждава! Да живеят младоженците!...

ЛЮСПА ОТ ДРАКОН

Бурята внезапно налетя островите Цапалунга и гигантско цунами помете къщи, животни, хора, въртейки ги в мелницата на Сатаната. Току-що бях приземил аварийно моята Чесна 525, когато втора вълна ме връхлетя и ме отнесе в океана. Мъчех се да изплувам на повърхността, но проклетият водовъртеж ме теглеше към дъното. Изтощен до краен предел, си мислех, че няма спасение. Ненадейно някаква сила мощно ме изтласка към повърхността. Полузадушен, усетих, че се рея над океана. Едва сега успях да си поема дъх и отворих очи, но след миг се вледених от ужас. Сърцето ми заби като дванадесетцилиндров мотор на Мак. Намирах се високо в небето, а долу под мен синееше безкрайна водна шир. Дочух басов, гръмовен глас:

– Не се плаши, човеко, няма да те нараня. Само те спасявам от цунамито!

Повдигнах глава да разбера кой е моят спасител и с ужас видях, че това е гигантски дракон, който ме бе сграбчил в ноктите си и ме носеше към островите. Понечих да запитам нещо, за да се уверя, че не халюцинирам, но от устата ми излезе само някакъв хрипков шепот. Странната птица сякаш прочете мислите ми и отвърна:

– Да, аз съм дракон Хиперион, потомък на първата раса на океана. Можеш да разчиташ на мен, защото ще спасиш моите сънародници. Ти, човеко, си предопределен да спасиш света от безумията на цивилизацията.

Все още не проумявах какво точно ми се случва, когато драконът ме свали на един от незасегнатите острови. Откъсна от челото си рогова пластинка и ми я даде с думите:

– Ето, вземи тази драконова люспа. Когато си в беда, само я потъркай! Тя може да те закриля и ти ще виждаш неуловимото от други човешки очи.

Не вярвах в подобни легенди, но той ме възпря.

– Сам ще се увериш, че не сънуваш. Става дума за магия от древни времена! Драконът изпляска с криле и се скри във водната бездна.

Бях скептик по природа и не взех на сериозно думите му, но инстинктът ми подсказваше да държа люспата като муска на врата си. И дори когато взех участие в Марианската подводна експедиция, не се разделях с нея. Тогава аз, Тонио Монтанели и Джузепе Паскуале се спуснахме с най-новата подводница „Нептун 12“ в една прочута дълбина. НАСА беше засякла там някакви странни обекти. На шестия километър под водата Паскуале възкликна:

– Тонио, погледни, това прилича на гигантско подводно съоръжение!

Погледнах през един от люковете и ахнах. Преди да дам мнението си за ви-

дяното, се появи странен водовъртеж. Засмука ни неудържимо, въртейки бясно многотонния съд като орехова черупка. Опитвах се да сменя курса и да задържа подводницата в хоризонтално положение, но не успях. От безкрайното въртене всички загубихме съзнание. Когато се свестихме, с ужас видяхме, че се намираме на някаква платформа, заобиколени от змиевидни същества. В студените им очи се четеше ненавист. Отчаян, почувствах, че ме обзема паника. Внезапно се сетих за люспата и демонстративно извадих титановото синджирче, на което я бях монтирал. Веднага усетих около себе си защитно поле, което ме правеше недосегаем за атаките на тези твари. И те панически се разбягаха. Нямаше никаква пречка да се върнем в „Нептун 12” и по най-бързия начин да изплуваме на повърхността. Когато в базата излизах от люка, сякаш над мен се мярна познатият летящ силует и дочух гласа на дракона:

– Приятелю, само не си внушавай, че сблъсъкът ти със Звяра ще бъде също толкова елементарен, колкото беше сега. Иначе смятай, че си загубил битката и си предал доверието, което имам в теб.

Вечерта не можех да мигна. Галех несъзнателно роговата плочка на крилатото създание.

– Разбирам, нужна ти е информация, за да бъдеш в състояние да обмислиш събитията, в които смяташ, че съвсем случайно си бил въввлечен – съчастнически ми намигна то. – Сигурно в детството са ти чели приказки за змейове, обитаващи пещери, които се хранели с най-красивите девойки от околните села. Приликата ни с подобно коварно същество е далечна и привидна. Но е истина, че нашето крилато племе бе прогонено от всемогъщия демон, който владее половината Вселена. Кацнахме на вашата планета, където нашите майстори сътвориха материал, който направи телата ни неуязвими срещу огнестрелни и лазерни оръжия. Той ни позволяваше да живеем в морските бездни, далеч от хорските очи, за които бяхме кръвожадни създания. С помощта на някои древни техники успяхме да предскажем бъдещето. И тогава узнахме за стремежите на Демона да завладее Вселената. По волята на обстоятелствата ние трябва да спасим човечеството от приближаващото зло. И ти си призван да ни помогнеш в тази битка. Няма случайни събития. Играта с гените има своето обяснение за оцеляването на Homo erectus. Звярът вече се е активирал и прави някои корекции в резонанса на геомагнитното земно поле, което ще доведе до всеобщи катаклизми. А това е подсилвано от смяната на полюсите на Слънцето. Предупреди своите за най-лошото.

Когато се опитвах да преразкажа това на Теди Търнър от НАСА, той ми се изсмя и ми каза да опитам да пиша научна фантастика. Пет дни по-късно земетресение

от седма степен разтърси Лос Анжелис. Последваха трусове в Чили, Турция, Индия и Китай. Учените не намираха обяснение, но аз вече бях убеден, че драконът е прав. Демонът демонстрираше своята сила чрез изменение на резонанса на геомагнитното поле на Земята. Несъмнено ни очакваше Апокалипсис, ако не вземем навременни мерки. Получих допълнителни сведения за движението на три огромни космически крепости на звяра, които идваха към Земята. Скоро НАСА засече приземяването на множество по-малки кораби в щата Небраска в един абсолютно безлюден район. Едва сега Търнър ми повярва и ме извика в щаба. Той беше на мнение, че ще се справи с извънземната напаст. Изпрати спецчасти и три самолета в подкрепа, но не откриха нищо в посочения район.

С помощта на люспата аз видях корабите на извънземните и ние с Паскуале с един „Харriet“ се приземихме недалеч от тях с включена система „Стелт“. Видяхме как един техен всъдеход спря почти на метри от нас. От него се измъкна някакво странно кълбесто същество с множество пипала, държейки един голям черен кристал. Измъкнахме се от самолета, въоръжени с автомати. Съществото ни видя и насочи към нас кристала. От страх Паскуале несъзнателно също натисна спусъка. Запищяха куршуми и засвяткаха лазерни искри. Никой от двете страни не беше засегнат и тогава чухме на собствения ни език съществото да казва:

– Вие имате нужда от мисионери, затова съм тук!

– Тоя ни взима за диваци, да го гръмна ли? – погледна ме Паскуале.

– Почакай да чуем какво иска! – спрях го с жест.

А съществото продължи хитро:

– В знак на мир, дай да си разменим амулетите, а? Давам ти този огромен черен диамант за твоята жалка люспа от дракон?

В този миг събитията мълниеносно се завъртяха. Видях как от небето се спусна някакъв сребрист облак. Веднага потърках люспата и викнах на Паскуале:

– Стой близо до мен. Това са номера на Демона!

Но сякаш Паскуале не ме чу и хукна извън защита на люспата. Чух само някакъв пукот и облакът обхвана Паскуале. Съсредоточих се и изпратих мислен импулс за помощ към дракона. И тогава ненадейно съзрях как небето внезапно стана синьо, после жълто и накрая заискри в червено и обхвана облака, който се бе снишил близо до земята. Оттам изпадна Паскуале, все още нищо неразбиращ. Скоро небето отново заискри в синьо и ние видяхме драконите, летящи над нас. Тогава чух гласа им:

– Магията на древността е все още жива!...

НАБЕЗИ СРЕД МРАКА

Джак Макдевид – контрабандист на антики, циркулираше със своя кораб между планетите от съзвездието Лира, когато неочаквано компютърът съобщи:

– Повишаване на налягането в ядрения реактор.

– Какво, по дяволите, става? – изтръгна се от Джак и той зададе аварийната програма. Корабът се насочи към близката планета и се приземи близо до малко градче сред пясъците на някаква пустиня. Джак излезе навън да огледа кораба си, когато ненадейно един писклив глас ревна на езика тара-тара, който се говореше в съзвездието Лира.

– Хей, ти, арестувам те за нарушаване на законите на планетата Актир.

– Кацнах аварийно, защото реакторът прегря. Веднага щом отстраня повредата, излитам – обясни дружелюбно Джак.

– Това ще го кажеш на съдията, водете го!

– Нищо лошо не съм извършил – възрази Джак, но напереният сержант отвърна:

– Господарят на планетата Баграгатор нарежда това!

Поведоха Джак, но по пътя той успя да се свърже с робота помощник и прошепна:

– Като отстраниш повредата, веднага ме намери, защото имам нужда от твоята помощ!

В този миг Джак чу:

– Я виж ти кого сме хванали да нарушава закона. Та това е търсеният от десет планети Джак Макдевид!

Ненадейно Джак беше заобиколен от дванадесет красавици с бичове в ръце.

– Най-последно нещо приятно за окото! – възкликна Джак, но три от красавиците изплюсяха с бичовете и Джак усети вкуса на собствената си кръв, която се стичаше по устните му. Той само промълви:

– А междугалактическите закони не важат ли за тази планета?

Чу се ехиден смях и един груб глас изкряка:

– Тук аз съм законът!

Към Джак се приближи първата красавица и каза:

– С тези ятагани ще ти бъде дори приятно да умреш, но ти избираш!

Втората го погледна със зловеща усмивка:

– Избери мен, защото смъртта с лазер е бърза.

Третата допълни:

– Една инжекция и няма да усетиш как отиваш на оня свят!

– Аз пък предлагам смърт чрез любовна игра, ела!
– Аз ще ти дам нещо повече от смъртта, надеждата да ми избягаш!
– Сигурно съм попаднал в лудница! – смаяно каза Джак и се огледа притеснен.

– Избери си една от дванайсетте чаши и ще се пренесеш в страната на мечтите!

– Е, щом нямам друг изход, избирам любовната игра! – викна Джак и чу:

– Това е правилният ти избор, смъртнико!

Вкараха Джак в килия, където имаше още единадесет смъртника.

– Какво, по дяволите, е това проклето място? – обърна се той до човека от дясно.

– По-зле от ада е! Тези същества само са приели човешка форма. Щом падне здрачът, се превръщат в отвратителни буболечки, които се хранят с човешка плът. А сега е размножителният им период и те снасят яйцата си в нашите тела. После малките ни използват за храна.

– Не сте ли се опитвали да избягате?

– Невъзможно е. Упояват ни с някаква дрога и не можем да помръднем, камо ли да избягаме.

В този момент Джак си спомни, че докторът му даде една кутийка с антиоксиданти, и прошепна:

– Това ще ме изведе от опиянението на най-силната дрога!

Бръкна в джоба си, напипа кутийката и промърмори:

– Слава богу, тук са! – И той бързо глътна три хапчета, след което раздаде на останалите, окуражавайки ги:

– Да се надяваме, че това ще ни помогне!

Едва изрекъл това, вратата се отвори и се появиха надзирателите, които ги поведоха към стаите на дванайсетте смъртоносни красавици. Въведоха Джак при дъщерята на диктатора. Усмивната, тя му поднесе една чаша.

– Хайде, изпий този еликсир на щастието и скоро ще бъдеш в рая! Така ще изпълниш мисията си и смъртта ти няма да е напразна!

Джак глътна гъстата сладка течност с дъх на горчив калифорнийски бадем. Мярна му се мисълта, че едно уиски беше по-добро средство, и усети как главата му се замайва. Строполи се в леглото и усети, че се унася, а нещо го полазва. Успя да отвори едното си око и едва не изкрещя от ужас. Някаква гигантска гадна буболечка стоеше върху него, а от тялото ѝ се измъкваше дебело мъхесто жило, от което капеше слуз върху корема му. С яростен вик Джак отблъсна буболечката и скочи на крака. Грабна бича и почна да удря, докато усети ужасната миризма

на размазаната буболечка. После хукна по другите стаи, за да помогне на останалите. Повечето се бяха справили с проблема.

– Махайте се оттук и ме чакайте при моя кораб в северния край на града. Аз имам да свърша още нещо и идвам!

На бегом, държейки бич в ръка, се изнесе към залата на диктатора. Открехна вратата и влетя вътре. Точно в този момент буболечката се качваше върху една безпомощна жена.

– Е, сега аз ти давам право на избор! – викна землянинът и удари с бича, като свали буболечката на пода. После я заудря яростно, докато крещеше с все сила:

– Светът ще си остане човешки, мръсни твари!

РОБОТ НА КЪСМЕТА

Рой се отправи към пазара, който се намиреше недалеч от Делхи. Беше известен с това, че тук можеш да намериш от черни диаманти до мини с дистанционно управление. Пазарът гъмжеше от всякаква гмеж. Наоколо се мотаеха опитни крадци, които дебнеха непредпазливи купувачи и умело отмъкваха накити, злато и пари.

Рой погледна часовника си, преди да се спусне сред тълпата. Имаше цели дванадесет часа до отплаването на кораба му. Затова, макар и скептик, този път реши да се довери на разказа на един индус, който преди да склопи очи, му довери: „Намери кристали, които ще ти дадат сила. И тогава ти ще властваш над хората!“

Тогава недоверието към тази история го накара да се засмее и скептично да отвърне, че това е мит. Но последвалите събития и смъртта на седем човека го накара да се замисли и той си зададе въпроса: „Какво всъщност се крие зад това?“

Не намери отговор, но всички, които разпита, му казваха, че отговорът може да се намери на пазара. Затова сега Рой внимателно разглеждаше сергиите, отрупани с подправки, парцали и всевъзможни сувенири, търсейки кристалите. Към средата на пазара видя, че се е събрала голяма тълпа. Той разбута хората колкото можа, надникна и видя купчина желязо и някакъв метален робот. Щеше веднага да го отмине, когато чу вика:

– Кой ще даде 10 000 рупии?

Някой викна, че дава 12 000 рупии. Трети наддаде – 15 000, но когато чу 30 000, Рой ненадейно се спря и отново надникна.

– 30 000 втори път – чу той и нещо го накара да извика:

– 50 000 рупии!

Всички се смълчаха, а продавачът каза:

– 50 000 втори път, 50 000 рупии трети път. Продадено на чужденеца!

Рой си проправи път, а продавачът му каза с беззъба усмивка:

– Направихте много добър избор, а това е дистанционното. С него ще командвате робота. Той може да бъде слуга, работник, дори съпруга!

При тези думи тълпата наоколо избухна в смях.

Рой плати, взе дистанционното и натисна копчето. Роботът веднага се изправи и произнесе:

– Аз съм готова да следвам моя господар!

Двамата тръгнаха и тогава на Рой му направи впечатление, роботът говори за себе си в женски род и затова подхвърли:

– Ще те наричам Лейла!

– Казвам се Тина! – възрази роботът с мелодичен глас.

– Първата ми любов се казваше Лейла, но загина при самолетна катастрофа, затова така ще те наричам.

– Щом това ти харесва, господарю, нека бъде така!

Рой махна с ръка и тя го последва. Едва сега забеляза, че неочаквано лицето ѝ се преобрази и почти заприлича на човешко.

– Как го направи? – изненадано попита той.

– Аз мога да се трансформирам и напълно да приличам на човек, ако господарят го пожелае? Дори мога да се превърна в Лейла.

– Наистина ли? – недоверчиво се взря в нея Рой и за малко да припадне от изненада, когато тя изведнъж се преобрази в Лейла.

– Но, откъде знаеш образа на моята приятелка?

– Взех го от мислите ти, господарю!

Рой изненадано се спря и възкликна:

– Ти четеш и мислите ми?

– Аз мога много повече неща и съм сигурна, че ще останеш доволен от мен.

– Да вървим, ще изпусна кораба си! – И той ускори ход, а тя го последва като пъргава газела, красива и грациозна.

– Да не си киборг? – запита той, а тя се засмя очарователно и отвърна:

– Нещо повече, аз ще те накарам да се почувстваш истински мъж!

Рой я погледна с насмешка, но забеляза усмивката ѝ – беше същата като на Лейла – и от насмешливото му изражение не остана и следа.

– Добре, да влезем в хотела да си прибера багажа и тръгваме.

Едва влязоха в стаята му и тя се хвърли на врата му, целувайки го. Той се опита да я отблъсне, настоявайки да тръгват:

– Ще изпуснем парахода, скъпа!

– Бъди спокоен, но ме изслушай, защото това е по-важно не само за мен, а за цялото човечество!

Рой я гледаше неразбиращо, а тя отново нежно го целуна и започна да шепти:

– Аз съм алматейка. Това навярно нищо не ти говори, затова слушай внимателно! Аз съм принцесата на Алматия, която се намира в Плеядите. Калдероните подло ни нападнаха и искат да завладеят планетата ни, защото тя е истински рай. От моята планета изпратиха дванадесет пратенички, които да търсят помощ. И аз бях между тях, обаче вече разбрах, че вие хората нямате такива космически кораби и оръжия, с които да ни помогнете.

Рой припряно ѝ каза:

– Добре, по пътя ще ми разправиш останалото, разбери, ще изпусна кораба.
– По-добре да не се качваме на този кораб, защото той ще бъде потопен от преследващите ме калдерони. Имам по-добра идея.

– Добре, а защо те преследват?

– Търсят кристалите, с чиято помощ могат да завладеят галактиката.

– Какво представляват тези кристали?

– Това е кондензирана енергия. За сравнение ще ти кажа, че една молекула от тях може да разруши цялата Земя.

– Айде бе! – възкликна скептично той и продължи: – Как ще стигнем до твоя кораб?

– Скрила съм го на един от пустинните острови, затова...

– Чудесно, тогава аз имам идея. Виждаш ли оная яхта, която сега акостира на кея?

– Да.

– Тя е на мой стар приятел. Да вървим! – И Рой почти се затича, следван от Лейла.

Точно спускаха стълбата, когато Рой видя приятеля си Джон и двамата се прегърнаха.

– Не сме се виждали от оная акция във Виетнам. Какво правиш в Индия?

– Дълга история, Джон, но искам да те помоля нещо. Ще ти се стори лудост, така мислех и аз в началото, но Лейла ме убеди, че е истина. Да се качим на яхтата ти и ще чуеш всичко!

След като изслуша цялата история, Джон, скептично се засмя. После обаче се облегна на стола и дълго стоя така със затворени очи. Накрая запитва:

– И какво смяташ да правиш сега?

– Да вървим на острова, после ще видим!

В този миг се изви неочакван вихър и на палубата изневиделица се появи десетина грозни, малки човечета. Главатарят им, един наперен едноок, грубо каза:

– Ще ни откарате до острова на черепите, нали?

– Как ли пък не! – ядно възкликна Джон и продължи: – Аз дори не знам къде се намират.

– Разбира се, че ще ви откараме! – намеси се Лейла и смигна на Рой.

Малките човечета доволно се закикотиха, а Лейла прошепна на Рой:

– Това са калдероните, но ти предупреди приятеля си да мълчи. И когато наближим опасната зона, ще ви дам знак да се приберем долу в каютата. Там ще бъдем на сигурно място.

Яхтата се отклони от курса си и заплава на юг. В това време главатарят на калдероните ги събра на горната палуба и каза на своя език, който Лейла разбираше:

– Според сканиращото устройство тя е скрила кристалите на един от тези острови. Пипнем ли ги, галактиката ще бъде наша!

Мина един ден и една нощ, когато ненадейно Лейла дръпна Рой и прошепна:

– Хайде, момчета, да слезем долу, започва се!

Яхтата вече навлизаше между двата острова. Изведнъж се изви буря и хиляди лешояди се спуснаха към яхтата. Калдероните започнаха да стрелят с лазерните си пушки, но скоро на палубата не остана нито един жив от тях. Всъщност, откриха само един полумъртъв под стълбите и Джон, ядосан, се готвеше да го изхвърли в морето, когато Лейла се намеси:

– Той ще ни каже къде са приземили техния кораб, аз мога да го управлявам. С него ще стигнем по-бързо до северния полюс. – И тя се обърна към калдерона:
– Къде приземихте кораба си?

– Не знам за какво говориш! Нямаме кораб, иначе защо се качихме при вас!

– А този координатор! – измъкна ловко някаква джаджа от джоба му тя и я включи.

– Значи сте спрели на север. Това е чудесно! – Лейла се извърна и се приближи до Рой. – Е, вече ще ти разкажа за тези кристали, защото надеждата ни е в тях! С тяхна помощ можем да разградим всеки един предмет, животно или каквото и да е друго същество от атоми. Това е едно много опасно оръжие, което не бива да попадне в ръцете на калдероните!

Рой и Джон я гледаха безмълвно и затова тя се усмихна:

– Май не ме разбрахте, но...

– Не, не, напълно те разбираме, защото и ние, земляните, постоянно се борим на Земята да цари само мир и любов!

– Тогава обърнете кораба и карайте на север. Трябва на всяка цена да се доберем до кристалите и да спрем нашественика! Нека има мир в цялата Вселена!

МОЛИТВАТА НА ТОМ ТЕНЕСИ

Когато погледна красивата и неустоима Виктория Райли, петнадесетгодишният Том Тенеси остана като истукан. Той дълго и захласнато я гледаше, без да мига – толкова съсредоточено, че тя се разсмя и подхвърли весело:

– Като препариран бухал си, Том. Какво ти става?

Едва сега Том излезе от унеса си и тихо промълви:

– Един ден ще те направя своя жена, Вик!

Тя отново се разсмя и в очите ѝ проблясна щастлив пламък.

– С нетърпение ще чакам този ден, Томи! – изчурулика тя и му изпрати една въздушна целувка.

В този миг откъм парка се появи вечният му конкурент Дик Теръл заедно с бандата си от четирима тъпи негови последователи.

– Хей, Том, копеле, ела да се биеш с мен. И запомни добре – Виктория ще бъде само моя! – Той ехидно се засмя, оглеждайки нагло от долу до горе красивата девойка. През лицето на Виктория премина една сянка. Тя смръщи вежди и рязко се провикна:

– Не си познал, задник! – После хвана Том под ръка и го задърпа, докато успокоително шепнеше в ухото му: – Да се махаме оттук! Не мога да понасям този нахален боклук!

И двамата забързано се отправиха към къщата на Виктория, която беше наблизо. Вече влизаха през вратата, когато Дик изрева:

– Каквито и номера да ми правиш, кучко, няма да ми избягаш!

В този момент се появи полицейска кола и бандата бързо се скри в парка.

Оттогава минаха пет години в постоянна вражда между Том и Дик, който плетеше всякакви интриги и често спираше колата си пред дома на Виктория, та Том да си мисли, че е при нея.

Един ден Виктория излизаше с приятелката си Кели, когато неочаквано Том изкочи от парка с букет цветя. Поднесе ѝ ги, падна на колене и каза тържествено:

– Вик, обичам те, омъжи се за мен!

Кели се засмя, но Виктория остана сериозна.

– Готова съм, Том, но трябва утре да дойдеш да ме искаш от мама и тате. При нас обичая е такъв, че трябва да имаме тяхната благословия – каза нежно тя.

– Непременно ще дойда, мила! – И Том я прегърна, целувайки я страстно по устните.

– А сега ме извини, Том, защото отиваме с баща ми да посрещнем брат ми.

Двете приятелки се отправиха към колата на баща ѝ, която се намираще пред

дворната врата, и веднага се качиха в нея.

Щастлив, Том влезе в парка и викна на приятелите си:

– Каня ви всички в бара. Днес имам повод да черпя!

Всички те се отправиха към бара, като по пътя весело подкачаха Том за решението му да се ожени.

На другия ден Том с нетърпение чакаше Виктория да му позвъни. Вече минаваше три следобед, но тя не се обаждаше и това започваше леко да го тревожи. След половин час Том не издържа и нетърпеливо тръгна към тях. Дълго се въртя покрай вратата, но най-после се реши и позвъни. Излезе брат й и попита:

– Кого търсите?

– Търся Виктория, защото трябваше да ми се обади, но...

– А, вие сигурно сте Том, нали?

– Да!

– Ами сестрата ми още преди час тръгна на среща с вас.

– Благодаря! – отвърна Том и хукна към парка, където се срещаша обикновено. Там я нямаше, но Том седна в беседката и зачака. Минаха близо два часа, но Вик не се появи и Том, силно разочарован, бавно тръгна към дома си.

След четири часа полицаите нахлуха в дома му и го закопчаха. Смаян от изненада, Том едва успя да попита:

– Но, какво става? Какво се е случило?

– Арестуван сте за убийството на Виктория Райли!

– Виктория! Мъртва!? – едва промълви Том и пред очите му се спусна черна пелена.

– Я не се прави на ошипан! – рязко отвърна инспектор Жюв.

В този момент влезе шерифът и запита:

– Жюв, докъде стигна с разследването?

– То е ясно, шефе, тоя е убиецът, какво да разследваме!

– Искам доказателства, Жюв Грейли, и ги искам на бюрото си до края на седмицата! Не ми трябват хипотези! – сряза го безцеремонно шерифът и излезе.

Ядосан, Жюв Грейли заблъска Том с юмруци, крещейки:

– Мръсно копеле, признай си убийството?

Плюейки кръв, Том отвърна замаяно:

– Аз я обичах! Защо? Защо да я убивам!

Грейли отново го заблъска, но в този миг се върна шерифът и каза строго:

– Грейли, отстранен си от разследването! – После се обърна към Том: – Разкажи ми всичко бавно и подробно!

Близо два часа Том му разказва историята. Когато свърши, шерифът нареди

на помощника си:

– Доведете ми незабавно Дик Керъл!

Чакаха дълго. След близо три часа помощникът се върна и докладва:

– Дик Керъл е напуснал града, но пипнахме един от бандата му – Джими Плъха. Той е готов да си каже всичко.

– Доведете го тук!

Когато го доведоха, шерифът започна направо:

– За съучастие в убийство те чака електрическият стол, но ако ми съдействаш да заловим главния виновник, ти гарантирам по-лека присъда!

Джими Плъха се разтрепери при тия думи и отвърна:

– Не съм виновен, шерифе. Дик я закла пред очите ни, защото тя му цапна един в мутрата и каза, че никога не би тръгнала с такъв мухльо, камо ли да си легне с него.

Шерифът нареди незабавно да освободят Том и да приберат останалите от бандата на Керъл.

На път за къщи, Том срещна най-добрата приятелка на Виктория – Кели, която го прегърна. Том я потупа успокоително по рамото, макар че сам се нуждаеше от утеха.

– Вече чух от братовчед си, той работи в полицията – изхлипа Кели. – Знам колко много я обичаше, Том! Нека дойда с теб да си поговорим. Не искам в това състояние да извършиш някоя глупост!

– Да вървим у дома! – вяло предложи Том и Кели го последва.

Мина цяла седмица, но за Том времето сякаш беше замръзнало. Кели бе тази, която го извади от апатията – появи с новината, че са открили трупа на Виктория в гората. Това разстрои още повече Том и той отчаяно се замоли:

– Боже, чуй молбата ми! Нека този изверг Дик получи възмездието, което заслужава! Умолявам те, мили Боже! Нека този изрод бъде трижди проклет! – завърши той, а очите му капеха сълзи. Кели го прегърна нежно, опитвайки се да го успокои:

– Моля те, Том, този изрод ще получи възмездие. Убедена съм, че Бог няма да остави така нещата!

В този момент телефонът дрезгаво иззвъня и Том вдигна слушалката с отмаляла ръка. Обаждаха се от шерифството и двамата тръгнаха натам.

Когато след два часа излязоха оттам, Кели го целуна и каза:

– Трябва да вървя, баща ми ме чака, но утре по обяд ще дойда у вас. Том, ще ме чакаш ли?

– Разбира се, Кели, няма къде да ходя.

Тя отново го целуна и си тръгна.

На другия ден Том напразно чакаше Кели да се появи. Едва вечерта той излезе до магазина и тогава случайно чу един разговор.

– Знаете ли, намерили са Кели в парка с прерязано гърло!

– Откъде го научи това, Дени?

– Баща ми е полицай и сподели зловещата новина преди малко с мама.

– Леле, вече и паркът не е безопасен!

Том се приближи и запита:

– Извинете, за Кели Паркър ли говорите?

– Да, Том – позна го едно от момичетата и продължи:

– Тя сподели с мен, че днес на обяд ще идва при теб!

– Досега я чаках и от вас научавам тази тревожна вест! – Том влезе в магазина, но целият трепереше. Когато си тръгна за вкъщи, го застигна шерифът и му каза:

– Вече не се съмняваме, че Дик е извършителят на двете убийства. Открихме един надпис върху една кола, на която беше написано с пирон: „Том, копеле, и втората ти приятелка е вече моя!“ – Идвам да те предупредя да се пазиш, а случая вече го поеха федералните.

Том благодари и те се разделиха.

След три дена го извикаха в шерифството и един агент на ФБР почна да му задава въпроси. Том Тенеси отговори на всичките. Накрая агентът запита:

– А познавате ли Шерил Акройнд?

– Да, от три дена излизаме заедно да пием кафе, но защо?

– Тази сутрин е намерена в парка близо до дома ви. Заклана!

– Боже Господи! – изстена Том. Нещо го прободеше отляво и той едва промълви:

– Имам сестра в Ню Йорк и се опасявам, че...

– Бързо адреса! – викна агентът и се свърза с полицията в Ню Йорк, давайки някакви нареждания.

– Хайде, Том, да вървим при сестра ти! – каза той припряно и го поведе към една от черните служебни коли на Бюрото. Поеха към Ню Йорк, следвани от други две коли.

Когато стигнаха в Ню Йорк, телефонът на агента извъня. Той го вдигна и на лицето му грейна усмивка. Само промълви:

– Чудесна работа, Мия!

След това се обърна към Том и каза сериозно:

– Сестра ти те очаква, Том!

Когато се качиха в апартамента, отвори им някаква жена, която много приличаше на сестра му Рали, но не беше тя. Том изумено се взираше нея. Тя се

разсмя и каза:

– Бъди спокоен, сестра ти е жива и здрава, а аз съм агент Мия Конъри. Ела в другата стая. Това ли е въпросният Дик Керъл? – показва му тя едно тяло и Том с облекчение разпозна пълчивата физиономия на Дик.

– Да, той е! – отвърна Том и пак попита: – А къде е сестра ми?

– Спокойно, казах ти, че е на сигурно място и сега ще те заведе при нея! – И тя отново му се усмихна.

МАГАРЕ МЕЖДУ ДВЕ КУПИ СЕНО

През 2058 г. се развихри люта зима и София осъмна блокирана от преспи сняг и адски студ – минус 40 градуса. Множество бездомни кучета, оставени да се скитат свободно по улиците, виеха злобно към пълната луна. Освирепяла от глад, глутницата нападаше всичко живо. Вече имаше повече от сто случая на изпохапани до смърт хора и правителството взе спешни мерки. Полицията и жандармерията, екипирани със специални костюми и пушки помпи, посрещнаха тази напаст, но без особен ефект. На всичкото отгоре западната преса гръмна със сензационната новина, че в тази загубена балканска страна избиват беззащитните кучета. Сякаш целият свят се изправи в защита на злокобните помяри, без дори да се замислят, че жертва падаха най-вече стари хора и деца.

Тогава инициативата пое „Робот корпорейшън-България“ и Управителният съвет натовари изобретателя Самуел Тенев да създаде куче заличител, което да се справи с тази кучешка пандемия. Трябваше да се сложи край на медийните нападки против страната ни.

Самуел Тенев събра стария си екип и въз основа на предишни разработки създадох за рекордните шест месеца куче заличител, което по нищо не се различаваше от агресивните помяри, дори имаше същата миризма като тях.

Основният скелет беше на робот на четирите лапи, на който бяха инсталирани специални упойващи игли, които умъртвяваха безболезнено кучетата вампири. А те ставаха все по-нагли и вече нападаха всичко живо. Появиха се съмнения за епидемия от бяс.

Веднага щом първите заличители слязоха от конвейра, бяха пуснати експериментално в квартал „Обеля“. Министърът на вътрешните работи, Самуел Тенев и най-близките му сътрудници наблюдаваха чрез монтираните специални широкоформатни камери какво се случва в района на акцията. Първото куче заличител веднага щом слезе от платформата, се огледа, подуши въздуха, погледна към пълната луна и зави като истинско куче. Десетина помяра надникнаха от скривалищата си и излязоха навън. Кучето заличител бавно се смеси сред тях и започна своята програма, пускайки в действие упойващия газ. Пет от кучетата, до които се докосна заличителят, изквичаха и се разбягаха към скривалищата си. Не минаха и десетина минути и министърът видя как три от тях паднаха мъртви, а другите две се спуснаха към близките храсти, но само след минута се свлякоха на земята и краката им се свиха в предсмъртна агония.

Доволен от първоначалния успех, министърът поздрави екипа и нареди:

– Пускайте и втората партия, момчета!

Самуел Тенев отвърна:

– Ще ми трябват още два-три дена, докато въведа една система за сигурност, с която кучето заличител ще спазва трите закона на роботиката.

– Добре, но все пак и този модел действа ефикасно!

Минаха обаче цели три седмици, докато екипът се справи с новата система.

Скоро първите сигурни кучета заличители плъзнаха из столицата. Ефектът беше поразителен и бездомните глутници, които нападаха гражданите, драстично намаляха. Новата система беше много по-добре усъвършенствана и даваше избор на кучетата заличители. Те вече сами преценяваха опасността и действаха като разумни същества. В промъкнаха догадки за появата на нов вид – *Canus sapiens*, но малцина им обърнаха внимание.

Измина почти цяла година и повечето квартали бяха изчистени от кучетата вампири, когато един ден съвсем неочаквано Самуел Тенев, пиейки кафето си с очарователната си приятелка Виктория, видя в градинката на кафето нещо шокиращо: едно куче заличител, виждайки човек да води малка красива, бяла булонка, ненадейно изстреля лазерен лъч към булонката. Тя падна мъртва. Собственикът скочи срещу кучето заличител, но и той падна сразен от лазерния лъч. Един полицаи наблизко извади оръжието си, но само след секунда падна поразен. Самуел направо подскочи от изненада и извади компютъра си, но програмата не го допусна. Той извади мобилния си телефон и притеснен набра помощничката си Катя Денева.

– Катя, можеш ли да влезеш в програмата „Заличител” от главния компютър?

– Г-н професоре, не само програмата не ми позволява да я изключа, но по-лучих и странно съобщение: „Не се опитвайте да ни изключите, ние сме божии творения и вече поемаме контрола над вас!”

– Но това е невъзможно! – извика Самуел и продължи: – Веднага пристигам в лабораторията!

Докато се качваше в колата си, видя как един заличител изстреля лазер към двама старци и още повече се притесни.

Когато стигна до лабораторията, там вече го чакаха министърът и цяла група военни.

Влязоха при главния компютър и Самуел се опита да прекрати програмата, блокирайки системата, но неочаквано на екрана се изписа:

Ти си нашият създател, но ако продължаваш да се опитваш да ни изключиш, ще те заличим!

– Боже господи! – изтръгна се уплашен вик от присъстващите.

– Тези работи са вече извън контрол, щом заплашват и създателя си! Къде

останаха трите закона на роботиката, г-н професоре? – запита министърът.

Неочаквано Самуел Тенев застина в една непривична поза. Това се случваше, когато му хрумнеше някаква безумна идея. Той отвърна на министъра:

– Сега ще им спретна една логическа задача с помощта на паралелна програма, която ще ги накара, следвайки логиката, да избират като магаре между две купи сено.

Докато професорът припряно въвеждаше данните на новия алгоритъм, телефонът на министъра рязко иззвъня. Той говори не повече от минута, а когато затвори, каза с леден глас:

– Ако до два часа не се справим с проблема, президентът ще обяви военно положение!

– За два часа не знам, но след седем... осем... минути програмата ще започне да действа с пълна сила – каза професорът, без да откъсва очи от монитора.

И найстина, малко след полунощ присъстващите вече наблюдаваха на мониторите как кучетата заличители започнаха да изстрелват лазерни лъчи един към друг. Скоро стотици заличители бяха извън строя. След три дена столицата беше прочистена, а в провинцията съобщаваха само за единични случаи на тази пандемия.

Самуел Тенев се зае да преработи програмата и при евентуални подобни случаи тя да се самоизключва автоматично.

Всичко вървеше добре и скоро настъпи новата 2059-а година.

Една сутрин, докато си пиеше кафето с Виктория, Самуел хвърли разсеян поглед към компютъра си и чашката с кафето падна от изтръпналите му пръсти. На монитора пишеше:

Загадката е разгадана! Мислиш се за Бог?...

ВЕЧЕ НЕ ВЯРВАМЕ В БОГОВЕ!!!

КРИСТАЛНИЯТ ЧЕРЕП

Археологът Том Браян току-що се бе развел със злъчната Рейчел Глейдис. Тя беше една алчна и похотлива блондинка. Том го разбра на партито на Глен Бонсън, където го отведе шефът му, професор Корвин. Още с влизането Том видя Рейчел в прегръдките на най-добрия си приятел. Това не би значело нищо за него, ако Рейчел демонстративно не отведе любовника си в една стаичка. Том ги последва и ги спипа на калъп. Тогава той не направи нищо, а си тръгна мълчаливо. Това вбеси Рейчел, която очакваше с нетърпение скандала.

Спомняйки си това, Том забързано влезе в бара на Тед и си поръча двоен „Джак Даниелс“. Беше убеден, че това ще прочисти мислите му. Едва надигнал чашата, чу един познат глас да казва:

– Я виж ти, един въздържател вече пие! – Очарователна брюнетка се настани до него и се засмя подигравателно. Том се обърна и се загледа в красивото ѝ лице.

– Ама, Джей, откъде изникна? Винаги ме изненадваш приятно! – възкликна той и смръщеното му лице се проясни.

– Да, за разлика от теб. Ти винаги оскърбяваш и носиш нещастие на тези, които те обичат!

– Извинявай, Джей, грешката е изцяло моя. Ще ми простиш ли глупоста, че тръгнах с онази уличница?

– Вече ти простих, защото разбрах. Твоят най-добър приятел и мой бивш съпруг е просто един дон Жуан. И можеш да бъдеш сигурен, че само след седмица той ще я зареже.

– Приключих с това, Джей, и не искам повече да си блъскам главата в стената. Ела да те почерпя?

Тя мълчаливо кимна и той поръча и за нея „Джак Даниелс“, като подхвърли заядливо:

– Зная, че предпочиташ да се наливаш с бира, но...

– Виж, Том, приключих с пиенето. Идвам при теб, защото във Франция попаднах на някакъв луд, който твърдеше невероятни неща. Едва го склоних да ми продаде една стара карта, изработена от ярешка кожа. Това е артефакт, в който са дадени указания за някаква пещера, където се пази еликсирът на боговете. Казват, че който пие от него, става безсмъртен.

Том се разсмя:

– И ти, скептичката, повярва в това?

– Да, защото е написано на санскрит, а аз съм изучавала този език.

– Ами ако е само една легенда?

– Виж, Том, дойдох при теб, защото ти имам все още доверие. Искам само да ме придружиш до там и...

Преди да довърши, през вратата на бара нахлуха двама маскирани въоръжени мъже и по-ниският изкрещя:

– Давай картата, кучко, или си мъртва!

Том, който стоеше от лявата му страна, се засмя и ненадейно го ритна в слабините. Преди вторият да насочи оръжието си към него, археологът с цялата си сила се стовари отгоре му. Пистолетът на бандита отхвъркна настрана. В това време барманът натисна алармата, която запищя пронизително. Двамата нападатели бързо избягаха навън, зарязали оръжията си. Едва сега една истерична дама се разкрещя:

– Полиция, полиция!...

– Няма нужда! – усмихна й се мило Том и хвана за ръката Джей, шепнейки: – Да се махаме оттук, зная едно по-спокойно място, където ще обсъдим проблема!

Вече настанили се в бърлогата на геолога, той каза:

– Време е да ми кажеш цялата истина, Джей?

– Добре, Том! – примирително отвърна тя и продължи: – Има един колекционер Рединг Бонар. Той ми предложи много пари за тази карта, казвайки, че тя принадлежи на дядо му, който я открил в пещерите край Мъртво море. Сигурна съм, че Тел Дармън е пропял, защото той единствен беше там, когато купих картата от оня луд. Тогава си мислех, че Тел е мъжът на моите мечти, но явно съм сгрешила. Затова ти предлагам веднага да заминем за Йерусалим.

В този миг Том, взирайки се в картата, възкликна:

– Нещо не е наред, Джей, защото това не се намира в Ерусалим, а в Камбоджа.

– Шегуваш ли се, Том?

– Ни най-малко! По време на войната бях точно в тази джунгла и дори се натъкнах на древни храмове. Но тогава няхах никакво време да мисля за това, защото врагът ни притискаше. Но сега си спомням! – И той стана, отиде до един шкаф и се разрови.

– Ето я, погледни, Джей!

– Не може да бъде, но това е същата карта! – възкликна тя и промърмори: – Значи за пореден път са ме измамили!

– Не, Джей, аз видях с очите си онези храмове и пещери. Трябва да отидем там. Убеден съм, че тези пещери са все още там! Хайде, да вървим направо на летището, преди онези бандити пак да ни открият!

Кацнаха в столицата на Камбоджа и той отиде в бара на Кар – един стар приятел, когото по време на войната във Виетнам измъкна ранен от джунглата. Той ги посрещна щастлив, нагости ги и дори предложи сам да ги придружи до Клог Ван Лунг. Близко до границата с Виетнам.

Когато след четири дена пристигнаха там, Кар каза:

– Струва ми се, че тези пещери се намират в самия Виетнам, но до там можем да стигнем само пеша! – Той подаде раница и оръжие на Том. – Това може да ни потрябва!

Поеха през гъстата гора, като едва се промъкваха. Кар вече мислеше, че са сбъркали посоката, когато Том подхвърли:

– По на север е от тук! – И той направи завой и пое през джунглата, следван от Джей и Кар. Изминаха около три километра, когато неочаквано Том съзря руините и възкликна:

– Тук е!

Той ускори ход въпреки умората. Навлязоха сред руините и срещнаха статуи без глави и други знаци, които сочеха посоката. Останала без сили, Джей викна:

– Нека отморим малко, нямам вече дъх...

– Вече стигнахме! – обърна се към нея Том и ненадейно изкрещя: – Веднага залегнете! – И той се просна на земята, събаряйки Джей.

– Какво става? – уплашено запита тя.

– Погледни към онази ниша! Виждаш ли, там има някакъв кристален череп, а очите му светят в зелено. А може и да се заблуждавам! – каза Том и се надигна, но бързо отново легна, защото видяха как откъм черепа изненадващо блеснаха два червени лъча, сякаш сканираха пространството пред себе си.

– Това е отблясък от залязващото слънце! – насмешливо подхвърли Кар и се опита да се изправи, но бързо се просна на земята, защото засвяткаха лазерни лъчи. И точно навреме, защото лъчите удариха статуята зад тях и тя се разпадна на прах.

– Подай ми онова одеяло, което носиш? – прошепна Том и после бързо запълзя през гъстите храсти. Той мина отстрани на черепа и метна одеялото върху него.

– Не може да бъде! – изтръгна се от Том, защото в този миг черепът изчезна. Той даде знак на своите приятели и в този миг ги видя. Те идваха откъм пещерата. Три странни същества, приличащи на работи с кристални черепи.

– По дяволите, халюцинации ли имам?

– И аз виждам същото! – с треперещ глас отвърна Джей.

– Прикрийте се! – викна Том, виждайки, че един от тези работи тръгва към тях. Те се шмугнаха зад дебелия дървета, но кой знае защо, ненадейно Кар беше

обхванат от паника и разтреперан викна:

– Те искат кръвта ни! Няма да ви дам лесно, мръсни тенекии! – И той започна бясно да стреля към робота. Чу се само едно дрънчене, все едно си хвърлил камък в празна кофа. Миг след това стана нещо неочаквано. Тримата стояха пред някаква пещера и се поглеждаха глупаво. Джей се хвана за главата и промърмори:

– Не знам защо дойдохме тук, но имам ужасно главоболие!

Том и Кар се спогледаха.

– Да се махаме оттук! – процеди Том и тръгна, следван от другите. Когато се отдалечиха и навлязоха отново в джунглата, внезапно той се спря и каза:

– Спомних си. Дойдохме да открием еликсира на безсмъртието в една от тези пещери. Тогава видях кристалния череп, а после и трите робота. Това навярно са извънземни. Може да са дошли за същото, което търсим ние. Но те вероятно притежават някакъв уред, с помощта на който изтриха мислите ни. Трябва да се върнем и да разгадаем какво има там! Но сега ще го направим по моя начин. Следвайте ме! – И той направи един кръг, приближавайки се от страни на пещерата.

– Джей, ти ще чакаш тук! Ако до половин час не се появим с Кар, изчезваш в посока север. Това е най-безопасният път за връщане!

Той мълчаливо кимна на Кар и двамата приведени навлязоха в пещерата. Изминаха около стотина метра, когато неочаквано се натъкнаха на невидима преграда, която припламваше в разноцветни светлини, щом се докоснеха до нея.

– Това е някакво електромагнитно поле! – прошепна Том и тръгна покрай него, но никъде нямаше пролука. Ненадейно, осветявайки с фенера, откри между скалите пролука. Наведе се и успя да премине отвъд, защото бе слаб, но Кар, който беше по-пълничък, остана отвън.

Том се промъкна още навътре и ненадейно ги видя зад една скала. Бяха извънземни от малките – метър и двайсет със сива кожа. Беше чел за тях, че не обичат хората и само ги използват като генетичен материал, затова не посмя да се приближи повече. Опита се да заобиколи и потърси еликсира на боговете, за който бяха дошли. Промъкна се по една странична галерия и влезе в голяма зала. Освети колкото може с фенера и замръзна на място. Наоколо имаше екрани и много други непознати уреди. Той се приближи и видя едно кресло. Колената му се подкосиха и приседна. Ненадейно цялата зала се освети и екраните засвяткаха. Видя небето, луната и звездите. Мярна му се мисълта, че това е космически кораб.

Изведнъж археологът се намери пред пещерата. До него стояха Кар и Джей.

Том ги изгледа учудено и сковано произнесе:

– Нямахте нищо в онази пещера, да си вървим!...

ИЗПОВЕД

– Отче, дойдох да се изповядам, защото съм много грешен!

– Говори, чадо, Бог е милостив и ще ти прости греховете!

– Казвам се Натайр, отче, и всичко започна една мрачна есенна нощ, когато се връщах във къщи доста пийнал. Пълната луна блестеше, но скоро черни облаци закриха хоризонта и ненадейно падна гъста мъгла. Успях да се добера до нас, клатушкайки се, но вратата се оказа заключена. Зачуках с юмруци, но онази кобра, жена ми, не си мръдна дебелия задник да ми отвори. Наложих се да мина през мазето. Когато се качих горе, останах смаян. Някакви едри черни котараци се мотаеха из краката ми. Преброих ги, бяха тринадесет. Направо побеснях и креснах на онази нещастна твар, жена ми:

– Чуй ме добре, мързелива кучко! Сега ще изляза, но когато се върна, тези котки да ги няма тук, ясен ли съм?

Тя не отговори нищо и аз побеснях, проклинайки я:

– Ако тези котки останат тук, бъди трижди проклета и нека тези черни котки ти ръфат кокалите!

След това отидох да си допия в кръчмата и стоях там до сутринта, отче. Когато се прибрах, бях ужасен. Мръсницата лежеше мъртва на пода, а проклетите котараци ръфаха месата ѝ. Наскоро беше пълен хаос, а котарациите с оцапани от кръв муцуни ме гледаха зловещо и ръмжаха като хиени. Избягах, отче, и още същия ден си купих пушка и където видех черен котарак, веднага го убивах. След седмица вече бях убил около двайсетина котарака и когато след поредния лов се прибирах доволен към къщи, видях отдалеч, че къщата ми гори. Затичах се натам, но някой вече беше извикал пожарната и те гасяха пламъците. Един от моите съседи ми каза, че не видял никой да излиза от къщата освен тринадесет черни котарака. Побеснях и се заклех да изтребя всичките котараци в тоя град. Вече бях без къща, но все още гаражът ми беше здрав. Настаних се за през нощта там, а на сутринта рано заредих пушката и тръгнах да търся тринайсетте черни котарака.

Но те сякаш бяха потънали в земята. Вече се връщах назад, когато забелязах, че и от гаража излизат пламъци. Затичах се и видях как от него се измъкват в индийска нишка тринадесет черни котарака. Побеснях, отче, и почнах да стрелям, но сякаш куршумите не ги ловяха. Тогава грабнах брадвата, която бях захвърлил в двора, и скочих настървено към първата котка. Фраснах я, отче, но отново бях изненадан, защото брадвата премина през нея, а тя си остана невредима. Скочих към другата котка и замахнах да я прережа на две, но се получи същото,

отче. И тя си остана цяла-целеничка. И тогава ненадейно ме обхвана ужас. В този момент осъзнах, че това е дяволска работа. Козни на Рогатия беше тази странна холограма.

Затова дойдох в църквата. Навярно ти знаеш как да се противопоставиш на Сатаната.

– Труден въпрос, чадо, но да опитаме с традиционните Киприянови молитви.

– Направи го тогава, дядо попе, иначе тази проклетия може да обхване целия град и да изгорим като факли в дяволския огън, макар да сме православни и дори служители на бога.

– Много е късно вече... чадо, градът е наш!

Расото му се свлече на пода и със сардоничен кикот оттам изскочи огромен черен котарак със светещи кървясали очи...

ПРЕСЛЕДВАН ОТ СВЕТКАВИЦИ

Хайм Оливер Трейд се събуди със странно чувство, че някой зорко го наблюдава. Той стана, изпъна се и тръгна към мивката. По навик погледна през прозореца. Тъмни облаци бяха забулили небето и остър вятър свиреше, макар да беше само септември. Внезапно остър гръм сякаш пробиха небето. Ярки, окисжени светкавици бясно налитаха върху покривите на околните къщи.

– Точно когато трябва да вървя на работа ли решихте да изливате гнева си! – промърмори той и нахлупи шапката си, излизайки навън.

И сякаш в отговор на протеста му в небето забушува истинска война. Светкавиците една след друга бясно налитаха, а в небето припламваха кървави облаци. Заваляха остър, бръснещ дъжд, който го заудря болезнено в лицето. Хайм наведе глава и хукна по средата на улицата, а около него чаткаха с грохот множество светкавици. Той хукна на зиг-заг, проклинайки небето. Една ярка светкавица се спусна отдясно и едва не го удари. Друга трясна почти пред него, но той отскочи заради една локва и хукна към близката къща. Успя малко да се прикрие, но светкавиците не спираха и се стоварваха все около него. Наложих се почти час да изчака, но най-после този божи смерч отмина и небето се проясни. Хайм надникна, въздъхна облекчено и хукна към работата си. Сякаш небето само това чакаше и загърмя и затрещя още по-жестоко отпреди. Хайм бягаше от дърво на дърво, спомняйки си, че последния път шефа му каза: "Ако още веднъж ми закъснееш, търси си друга работа!"

Затова въпреки обилния дъжд и бесните светкавици, той тичаше към работата си. Най-после достигна до склада и отдъхна. Вдигна глава и огледа вече проясненото небе, където и слънцето се опитваше да пробие, прекръсти се и викна:

– Слава тебе, Боже! – И влезе в склада.

В края на работния ден отново гъсти черни облаци покриха хоризонта. И макар че настана истински ад, Хайм небрежно си тръгна под бръснещия дъжд и ярките светкавици около него.

– Не мога да повярвам! Защо, по дяволите, все около мен се въртите? – вдигна той глава към небето. И сякаш в отговор на това, множество светкавици зачаткаха. Той хукна към близката къща, но една светкавица сякаш го дебнеше и нанесе своя удар по рамото му. Хайм се превъртя и тупна на земята на метри от укритието.

Когато се свести, видя надвесен над себе си Рияд – стар приятел, който го попита:

– С какво си разгневил Бог, че така те преследва?

– Не знам да съм го гневил, Рияд, но проклетите светкавици все ме преследват!

– Да вървим в черквата да се помолим заедно и дано Бог се смили над нас!

И двамата влязоха в черквата. Когато след час излязоха, навън грееше прекрасно есенно слънце и птиците пееха весело. Доволен, Хайм дори си заподсвирква някаква весела песничка. И тогава неочаквано от безоблачното небе се посипаха куп светкавици. Двамата с Рияд хукнаха към близката стряха, но Хайм се спъна и падна в един ров, а светкавиците зачаткаха около него. Рияд отърча да вика помощ. В този миг страхотен гръм разцепи небето.

Когато десетина човека на бегом се отправиха към рова, видяха само блясъка на светкавиците и чуха мощен гръм. От Хайм нямаше никаква следа. Уплашени и озадачени, те вдигнаха очи към небето. Рияд изкрещя от ужас, сочейки нагоре с ръка. Останалите погледнаха и видяха Хайм, сякаш носен от светкавиците, да лети в небето. След миг се скри зад един облак, дъждът престана, а слънцето весело се показва. Рияд тръгна към черквата. Все някой щеше да знае за какво им е Хайм на светкавиците...

ПРОКЪЛНАТИЯТ РОД

Цариград, 1778 г. Ярко слънце грееше над града. Мустафа Караоглу бързаше към магазина си, който се намираше на стария пазар. Бяха му съобщили, че слугинята Алине го оставила без надзор.

Двамата със слугинята едва не се сблъскаха и това още повече вбеси пияния Мустафа.

– Къде се мотаеш, гювендийо? Оставила си магазина без надзор. Сега ще те науча аз! – И той развъртя бича, налагайки примрялата от страх жена, където му падне. Отнякъде изкочи синът ѝ, малкият Мурад, и се спусна да защитава майка си. Това съвсем вбеси стария пияница и той почна да налага и малкото момче. Наоколо се събра тълпа. Чуха се гласове в защита.

– Не те ли е срам бе, Мустафа, да биеш малкото дете?

На стария пияница му причерня пред очите. Той не можеше да понася да му правят забележки. Затова и преди години бе удавил съпругата си. И започна още по-яростно да налага майката и сина. Петгодишният Мурад се изправи пред майка си. Бичът буквално го преряза през гърлото и той падна безжизнен на земята. Чуха се отново гневни викове, но повече не можеха да сторят, защото знаеха, че Караоглу е роднина на каймаканина. В този миг майката със сетни сили изкрещя:

– Бъди трижди проклет, ти и целият ти род! И помни, че ще получиш възмездието си от Аллах! – И тя падна мъртва до сина си.

Наоколо се възцари необичайна тишина, а повечето хора се разбягаха в разни посоки. Мустафа Караоглу, останал сам, промърмори:

– Едва ли Аллах ще се занимава с някаква робиня! – оригна се доволно и влезе в магазина.

Мина почти месец, когато един ден Мустафа излезе доста пийнал от кръчмата и бавно се затътри към магазина си. Ненадейно небето притъмня, гръмотевици и остри светкавици зачаткаха по калдъръма. Клатушкайки се Мустафа прекоси площада пред джамията и вече близо до магазина се изсмя. Вдигна глава към небето и ехидно извика:

– Колкото и светкавици да пращаш, те няма да стигнат Мустафа Караоглу!

И сякаш напук на думите, когато пияницата протегна ръка и хвана дръжката на вратата, десетина светкавици една след друга се стовариха върху него. Той падна мъртъв пред вратата и в широко отворените му очи се четеше изненадата.

Малкото свидетели само плахо промълвиха:

– Аллах е справедлив! – И отминаха.

Понеже Мустафа нямаше семейство, го наследи братовчед му Кемал със седем деца.

Минаха почти три години, когато съвсем неочаквано едно по едно децата на Кемал започнаха да умират. Съпругата му Айре, която бе чула за проклятието, настоя да се махнат оттук. Кемал остави магазина на Сюлейман – негов роднина по майчина линия, а той се пресели в Анкара.

Минаха три безметежни години. Сюлейман пое магазина, разшири го и търговията му вървеше много добре, когато един ден се сби с най-добрия си приятел в кръчмата, защото и двамата бяха пияни. Вбесен, Юргер удари с бутилка по главата Сюлейман. Докторът само установи смъртта му, а жандарите прибраха Юргер.

Магазина наследи брат му Аркал Караоглу.

Един ден Аркал остана до късно в магазина, когато ненадейно двама скитници нахлуха и прерязаха гърлото на Аркал.

Магазинът стоя две години затворен, когато от Анкара пристигна далечен братовчед на Карооглу и се зае да го възстанови. Ашрар, така се казваше братовчедът, разшири магазина, купувайки и съседната къща. Всичко вървеше добре, когато един ден Ашрар доведе жена красавица. Той я затвори на втория етаж и не ѝ позволяваше да слиза дори в кафенето, което беше само за мъже.

Един ден Ашрар беше на пазар и когато се върна завари Азран в кафето зад тезгяха. Причерня му, като я видя разбулена. Скочи, измъкна ятагана, който държеше за отбрана, и на минутата ѝ отрязва главата. Доволен, точно се хилеше, когато го връхлетя някакъв младок и го прониза с нож. Оказа се, че бил брат на Азран.

Минаха още десет години и мястото запустя. Но скоро се появи някой си Башрав – далечен роднина на Караоглу. Той стегна имота и кръчмата и реши да ги продаде, но ненадейно се появи някакъв друг роднина с претенции към имота. Оказа се зет на каймаканина и Башрав беше на път да изгуби всичко. Но една вечер причака Аркан и двамата се сбиха. Единият рани другия и така десетина пъти. На сутринта стражата намери и двамата мъртви.

Оттогава минаха петнадесет години. Един ден се появи Менджер и заяви, че е пряк наследник на Караоглу, син на Кемал.

Той отново отвори кръчмата и доведе Гюлсум, която му роди момче. Кръстиха го Мустафа Караоглу. И откакто избраха името, започнаха да се случват странни неща. Една вечер Менджер падна пред кръчмата, поразен от светкавица.

Тогава имамът разказа историята на рода на Гюлсум. Тя веднага смени името му на Анчер, продаде имота и се пресели в Анкара. Оттогава сякаш Аллах спря

гнева си към рода Караоглу.

Настъпи новата 1828-а година. Анчер имаше някаква сделка в Истанбул и реши да мине да види какво става с имота, за който майка му говореше. Още отдалеч видя руините и запита един съсед:

– Какво се е случило тук?

– Проклятие, синко, проклятие!

Анчер повдигна рамене и отмина, смеейки се щастливо, че майка му навреме е продала имота. И тогава ненадейно от ясното небе се разнесе гръм, а към него стремително се спуснаха дузина светкавици. Учудени, хората наоколо се спираха, но никой не посмя да каже и дума...

ИМПЕРИЯТА НА ВАМПИТЕ

Предговор

Преди време получих странен колет от Русия, съдържащ някакъв ръкопис и придружително писмо от моя някогашен приятел Саша Кузнецов, с когото се бяхме запознали на „Слънчев бряг“. Придружаващите го млади рускини бяха толкова очарователни, че контактите ни продължиха и по-късно. Но както често се случва в живота, улисани в грижите и несигурността в последните години, затънали егоистично в личните си проблеми, се забравихме. От писмото му разбрах, че през това време и него съдбата много-много не го е глезила.

Закрили военния завод, в който някога получавал добри пари. Наложило се да постъпи огняр в някакъв институт, занимаващ се с психичните отклонения на човека или нещо подобно. Понякога в котелното донасяли добре опаковани пакети, които по инструкцията веднага трябвало да се изгарят в присъствието на куриера.

Веднъж една такава пратка се закачила за остър ръб на вратата на пещта и се разкъсала. Посипали се листове, индига, папки... Започнали да ги събират и хвърлят в огнената зееща паст, но така ги напекло, че другият човек го помолил да довърши сам работата. Моят приятел вече бил приключил, когато странни рисунки из хартиите привлекли вниманието му. Представлявали фантастични творения на болен ум или някакви извънземни същества. Нарасналото му любопитство го накарало да скрие и изнесе единствената оцеляла папка. Тя съдържа описание на странни приключения, преживени от бивш сътрудник на института. Отначало оставало впечатлението, че това са откровения на изкрейзил пациент, но някои детайли го накарали да направи справки.

Никой не си спомнял за този Воробъев. Единствено старият портиер, работещ там от дълги години, след няколко водки си припомнил, че май имало такъв човек, но той се казвал Савелев. Останало в съзнанието му, защото на времето се пуснал слух, че същият използвал някаква командировка и избягал с помощта на американец в Западна Европа. Опитът на Саша да проучи загатнатия в писанията последен етаж завършил повече от неуспешно. Там се стигало само с асансьор, чиято изходна врата охранявали двама бабаити. Те го завлекли веднага в Специалните служби и там в продължение на часове го подложили на кръстосан разпит за причините, накарали го да се качи на етаж, където служебният му пропуск нямал достъп. Мънканията, че търсил специалист, с когото да се консултира с налегналото го безсъние, изобщо не слушали. Единствено дългите

години работа във военния завод и стабилната характеристика оттам донякъде замазали положението. След като подписал куп декларации и предупреждения, го освободили. Знаейки за увлечението ми по фантастиката, гложден от обзели го съмнения, той предпочел да ми изпрати злополучната папка, вместо да я изгори. Накрая правеше изричната уговорка веднага да забравя как и при какви обстоятелства съм я получил.

След като се запознах със съдържанието ѝ, сметнах, че трябва да бъде публикувана. Оставям на читателите да решат за себе си как ще я приемат – като фантастични видения на една болна психика или като знак, че Те вече са около нас...

ИМПЕРИЯТА НА ВАМПИТЕ

Да предизвикаш провидението е доста опасно в наши дни. Още Форд е бил убеден, че някакъв зловреден космически разум си играе с хората. Наричат го с различни имена, но отвсякъде погледнат, този случай намирисва на сярата.

Някои мистериозни случаи на предопределеност и синхроничност се повтарят толкова често, че ти заприличва на компютърна програма, която печата събитията по своя воля. Съзнателното унищожение на някои хора, които схващат спектъра на паранормалното, биват подлагани на постоянен тормоз и унищожавани. Сякаш някой се опасява, че тези хора могат по някакъв начин да схванат същността на злосторника. Това определено е сериозна заплаха за него. И оттам мисълта на д-р Шелдрейк, че този разум е познаваем, а оттам е една крачка до мисълта, че не е Божествен.

Рей Фаренго прави зашеметяващо откритие в областта на електромагнитните взаимодействия. Той създаде генератор, неутрализиращ гравитацията. И ненадейно този човек изчезва. Откриват го след година в някакво малко градче до кофа с боклук в безпомощно състояние. Закарват го в болницата и му правят обстойно изследване. Паметта му е изцяло изтрита. Пораждат се много хипотези, но полицията открива в дома му записки, които навеждат на мисълта за намеса „отгоре“.

Но най-странното е, че внезапно пред очите на трима полицаи записките се самозапалват и изгарят, а инспектор Райдер – водещ разследването, получава мозъчен инсулт и умира, преди да дойде в съзнание.

И този мирис на сярата, който усетили в участъка, ясно сочи следата. Да предизвикаш провидението, днес е твърде опасно за човешкия разум. Титаник е по-

тънал, защото е подразнил „Матрицата“.

По този начин двама земни учени биват отвлечени. Техните приключения разкриват хегемонията на една напреднала цивилизация, чиято цел е завладяването на галактиката и мозъчен контрол над човечеството.

АСТОРИАНЕЦЪТ

„Ти ще изобразиш сянката по тъмна в нейното начало, а към своя край тя ще се превърне в светлина така, че да изглежда безкрайна.“

Леонардо Да Винчи

Глава 1

Кървавите отблясъци на залеза хвърляха своите последни лъчи върху димящата земя на планетата Астория. Синкави изпарения над отровните блата се виеха редом с поразяващи пламъци. Призрачни сенки плуваха, мяркайки се за миг, след което се стопяваха в притъмняващите лъчи на деня. Тъмни, буреносни облаци забулваха бойното поле, където се виждаха смътно обгорели танкове, смачкани оръдия, полеви установки и друга бойна техника. По земята лежах много полуизгорели трупове на жителите на Астория. Задушавашите изпарения от отровните блата бавно се смесваха с надвисналите черни облаци. Заплющяха и първите светкавици. Те осветиха за миг кървавото поле с призрачна мъждукаща светлина. Едри капки дъжд забарабаниха по ръждясалите железарии. Замириса на озон и на някакъв потискащ аромат на метал, който дразнеше ноздрите. Пороят се стовари върху изтерзаната земя, измивайки бавно грима от боклуци. Малкото останали живи видяха от своите скривалища как корабите на Империята се стопиха в ефира и въздъхнаха облекчено...

Това е разказ, разкриващ хегемонията на една свръх развита цивилизация, която си е поставила за цел да завладее галактиката и дори да отиде по далече.

Вече триста години се води война в космоса, но вие дори не подозирате това, самодоволни човеци, заети със своите дребни ежби за надмощие помежду си. Погледнете най-последно към звездите, защото това е единственият ви шанс да

просъществувате по дълго във Вселената. Войната вече достига до вашата система. Закрилящите ви досега същества отстъпват от своите позиции, макар че расата на Вампите не е пригодена да живее в подобна атмосфера. Амбициите на Империята са безгранични и нищо чудно някоя утрин да осъмнете, окупирани от имперските войски.

Аз, менифестор 1948 от ниво А, ще ви разкрия някои тайни. Дано с това разбужда вашето закърняло чувство за самосъхранение.

Още преди 52 хиляди години, по земния календар, имперски разузнавателни кораби са достигали до вашата система и са открили този рай – Земята. Там те заварили високоразвита цивилизация, с която водили ядрена война, но на третата година се оттеглили, защото закриящите ви крилати същества се появили над планетата ви.

Във Вселената има стотици форми на разумен живот, но аз ще ви запозная само с трите раси, които населяват империята. Съществата от расата Брило са високи метър и двадесет (нашите мерки, с малки изключения, са единни с вашите) с големи, неокосмени, удължени глави. Крайниците им са с шест пръста. Това е божи дар за тях, защото пръстите са богати на нервни окончания, които се използват като средство за диагностика, анализиране и лечение на различни болести. Атмосфера като вашата е добра за тях. Другата раса – икетанците, са високи около два метра. Имат по четири пръста и ципи между тях. Лицата им са издължени и имат мозък, по-голям от човешкия. Те казват за себе си, че са морски народ, произлязъл от океаните на тяхната планета.

Водещата раса в Империята са вампите и никой не знае откъде са произлезли. Носи се легендата, че са избягали от вашата галактика и са се скрили на Вампия – една планета със субтропичен климат, но въздухът е наситен със серни изпарения. Атмосферата е тежка и непригодна за останалите раси, затова ние живеем в Мегалополиса при специални условия.

Вампите са водещата раса. Те са физически най-силни и жестоки. Начело на империята стои император, но армията се подчинява на лорд Вамп, който е безскрупулен и жесток маниак. Негова е идеята за завладяването на нови пространства и взимането на роби, които да работят за империята. Негова е идеята да се използва химическо оръжие срещу съществата от планетата Стелт. То унищожава листата на дърветата, а попаднало върху кожата на човек или животно, я разлага за няколко часа и съществото умира в страшна агония. А лорд Вамп се смяташе за най-великия ловец на хуманоиди. Затова сега извика своите войни и смеейки се, викна:

– Сега ще ви покажа как аз, космическият ловец, се справям с тези „животни!“

Готови ли сте да ме последвате, мои войни?

– Готови сме да умрем за теб, лорде! – като един изкрещяха те, вперили предани погледи в своя водач.

– За свой заместник оставям брат ми 1818, а кораба-майка поверявам на теб 1948, защото макар и асторианец, ти си най-добрият манифестор в Галактиката! Искам от теб да бъдеш точен и спазваш заповедта ми?

– Да, главнокомандващ! – поклоних се аз по обичая на Вампия, а лордът продължи:

– А от теб, професоре, искам да използваш новото химическо оръжие. Сега!

– Да, Ваша чест! С удоволствие ще им изпратя адския камък. Нека да горят в моите химикали, ха-ха-ха!

Всички доволно се засмяха, а лордът даде знак с ръка и професорът натисна ентър на компютъра. Капсулата се отдели и навлезе в атмосферата на планетата.

– Докато чакаме, мои войни, нека робите ни сервират, защото ловец на празен стомах не е ловец! – засмя се предводителят на вампите, а готвачът започна бързо и сръчно да приготвя закуската. Той влагаше цялото си старание и сръчност, защото още помнеше как предишният готвач закъсна с поръчката и лордът лично го одра.

След около два часа най-после лорд Вамп стана от масата и изгрухтя:

– Настъпи часът да пипнем онези животинки там долу! – И той тръгна към флагманския кораб. Ние, останалите, наблюдавахме как корабът се приземи и ловът започна. Всички вампи бяха въоръжени с най-модерните лазерни и парализиращи оръжия. Носеха и тежки пушки, чиято стрелба помиташе всичко живо в радиус от двеста метра. Използваха и пластични гранати, които разпръскваха множество заряди. Прониквайки в кожата на хуманоида, те моментално влизаха в химическа реакция дълбоко в тялото му и го изгаряха. Това беше ужасяваща, мъчителна смърт. Имаха и заслепяващи оръжия, но най-любимото на лорд Вамп беше един бумеранг, базиращ се биотоплинния резонанс. Когато биваше изстрелян и засечеше топлинните импулси на живи същества, се разпръскваха множество стрелички с парализиращ ефект. Лордът обичаше да си играе с това оръжие, като първо изстрелваше парализираща капсула, която поставяше съществото в безпомощност. Тогава вампът тържествуващо налиташе и се гавреше с жертвата.

А планетата Стелт се населяваше от хуманоиди, които не притежаваха страшните оръжия на вампите. Куршумите не можеха да пробият защитните скафандри на вампийските брони. С вик лордът подкани ловците:

– Следвайте ме, победата е наша! – И той се спусна в преследване на безпомощните същества. Вампите, грухтейки доволно, го последваха.

Когато мракът пропълзя и хвърли своя ръждив креп, столицата на Стелт беше покорена.

Включих уредите и погледнах към най близкия град. Там паниката беше неконтролируема. Побъркани от ужас, съществата бягаха към близката гора, без да забележат, че храсти и дървета са останали без листа. Съвсем отчаяни, те се втурнаха към близката пещера. Насочих сканиращия уред отново към столицата и видях лорда и струпалите се около него ловци доволно да грухтят. Той вдигна глава и викна:

– Е, брат ми, 1818, видя ли сега как се ловува?

– Да, нали затова исках да те последвам, братко!

– Следващата планета ни очаква, момче, ха-ха-ха! – засмя се лорд Вамп и останалите ловци го последваха, вдигайки го на ръце и тържествено крещейки името му.

– Да живее лорд Вамп, да живее лорд Вамп!

Лордът извика:

– Телепортирайте ни на кораба майка!

Когато лордът се появи, нареди:

– Приберете пляквата в хладилните камери! Насочете кораба към следващата планета! Ти 1948 поеми управлението, а брат ми 1818 да дойде да отпразнуваме поредния лов!

1818 прошепна на брат си:

– Имаш ли му доверие на асторианеца?

– Братко, винаги дръж враговете, които познаваш, близо до себе си, отколкото приятелите, които не познаваш добре! – Той се усмихна и тръгна към залата за пиршества.

Включих на автопилот и се заех с дневника си. В Империята на вампите имаше дванайсет нива. Само ниво „А“ е след императора, съвета на дванайсетте и лорд Вамп. Но фактически лордът управляваше империята и дори животът на всеки един вамп зависеше от неговото настроение. Аз, един асторианец, бях избран от лорда за координатор и останалите вампи ме мразеха за това. Всички те бяха скептично настроени и не вярваха на никоя друга раса.

Империята имаше бази на Ганимед, Марс, Венера, а вашата Луна беше космически кораб, докаран да регулира сезоните, влажността, температурата на вашата планета, за да бъде животът ви по-лек. Според хрониките това са направили координаторите на Вселената, от които вампите се страхуваха ужасно.

Лорд Вамп често казваше: ”Можем по всяко време да унищожим човеците, но тяхната планета не е подходяща за нас. Пък и те никога не ще успеят да изля-

зат извън Слънчевата система. Те не са заплаха за Вампия и за нас е достатъчно, че често крадем техните иновационни технологии, ха-ха-ха!”

Страховете ви са детска играчка в сравнение с това, което може да ви сполети реално от империята. Затова, човеци, бъдете много предпазливи и не се доверявайте на извънземната напаст! Ако някой ни беше предупредил, сега нашата планета нямаше да е такава пустош.

Ще ви разкрия тайната на вампите и устройството на Империята, за да успеете да видите грозящата ви опасност. Начело е императорът и съветът на дванайсетте планети. Но всъщност, лорд Вамп управлява империята. След тях са ниво „А” и накрая робите, които всъщност поддържат жизнения стандарт. В системата има дванадесет обитавани планети. Три от тях са водещите: Вампия, Никория, Дионисий. Империята е разпростряла пипалата си над цялата наша галактика, освен една област с тъмна материя, където се крият бунтовниците.

Вампия се намира близо до едно от слънцата, а те са три в нашата система. Аз, като координатор, имам обзаведен апартамент със специална климатична система в столицата Индион, която е един гигантски мегаполис, подобен на пчелна пита. Вътре всички превозни средства са на електромагнитна система. Извън мегаполиса се движат лайнери и летящи чинии, а корабите-майки въобще не кацат на планетата.

Системата на Никория е коренно различна. Там вместо гигантски мегаполис има малки дървени къщи, които са доста отдалечени една от друга, а транспортът изцяло се осъществява под земята. Там се намират и заводите за производство. Атмосферата е много чиста, а сред горите се въди всякакъв дивеч.

Третата водеща планета е Дионисий, а тя направо е истинско бижу, защото градовете са под земята, а отгоре се отглеждат плодове, зеленчуци, лозя и много плодни дървета и увеселителни паркове, в които можеш денонощно да се забавляваш.

На един от трита спътника на Дионисий живеят и се трудят робите, които копаят така необходимите кристали, от които извличат много важната тахионна енергия.

В империята няма парична система, а лимит, който контролират вампите. Съдебната система е опростена – за политическите врагове има само едно наказание – смърт. За останалите робство.

Енергийната система използва всички методи и слънчевата плазма, като един надежден енергиен източник. Империята притежава и ултраколотрон, с помощта на който улавя антиматерията, превръщайки я в лъчиста енергия.

Медицината е на върховно ниво. Учените отдавна са открили генните зави-

симости и мутации. Създаден е серум, който превръща увредения мутирал ген в антиген. Той от своя страна възпира развитието на тумора и го топи. Последното откритие е как живите клетки въздействат на неживата природа. С помощта на този метод стана възможно възстановяването на жизнено важни органи вместо трансплантации. Ние, асторианците, открихме, че чрез електромагнитно възбуждане на молекулярна основа някои определени клетки на мозъка произвеждат Веромол – вещество, което въздейства на имунната система и възстановява клетките. Действа подмладяващо.

Другата тайна, която откриха учените, е, че на всеки индивид може да бъде имплантиран контролиращ чип, а с това се упражнява мозъчен контрол над индивида, независимо дали е асторианец или човек. Военната индустрия чрез института Делта създаде система от киборги, които служат като авангард на вампите. И понеже вие, човеците, понасяте най-добре имплантите, лорд Вамп нареди да отвличаме все повече човеци, които да бъдат превърнати в киборги. Вие дори не подозирате защо понякога съвсем нелогично започва някакъв конфликт на Земята. Причината е проста. Тогава империята незабелязано отвлича много човеци, които да служат на нейните цели. А те са завладяване на вашата галактика.

Докато се ровех в компютъра, открих досието на някакъв загадъчен вамп, преследван от империята и криещ се някъде сред северните планини. Според данните това беше тъй наречената мъртва зона на Вампия. Дори вампите трудно издържаха на ония екстремни, сурови условия. Загатваше се, че този вамп бил брат на лорд Вамп и водач на съпротивата. Заинтригуван, наредих на моя личен киборг да приготви гондолата. Преди да поема по опасния път, си бих една инжекция против страшните зарази на онова място. После си взех две шишета Амброзия за поддържане на имунната система и се качих в гондолата. Наредих на компютъра да включи на ръчно управление, защото знаех, че само така няма да ме проследят накъде отивам. Обикалях доста, за да заблудя следящите целия трафик радари. След като излязох от мегаполиса, поех първо на юг и когато навлязох в облачната зона, завих на север и включих свръхсветлина скорост. Чак след като излязох от хиперпространството, се върнах обратно към Вампия и се приземих сред северните планини. Качих се на своя ракетен скейтборд и полетях към загадъчната пирамида, където се предполагаше, че ще открия загадъчния вамп. Скоро достигнах до някакво електромагнитно поле. Обиколих около пирамидата, но никъде не открих вход. Вече се бях отказал, когато ненадейно пред мен се появи един робот и поиска опознавателен код. Нямах такъв, затова изрекох:

– Аз съм 1948 от ниво „А“ и искам лично да говоря с 003-ти?

Роботът внезапно изчезна и светна ярка светлина. Не виждах нищо, но чух един насмешлив глас да пита:

– И защо вие, един от приближените на злодея лорд Вамп, искате това?

– Позволете ми да говоря с 003 и лично ще му обясня причините?

– Няма как да допуснем един убиец да се приближи до 003!

– Не съм убиец, а ровейки се в старите хроники, открих доста загадки, които искам да си изясня.

Ненадейно светлините угаснаха и към мен се приближиха един асторианец и един вамп, който тихо каза:

– Аз съм 003! Слушам ви!

– Не мога да повярвам! – възкликнах аз, виждайки стария си приятел асторианец 2030. – Мислех, че си загинал в оная битка!

Асторианецът се усмихна:

– Благодарение на 003 бях спасен. Той е законният владетел на Вампия, а лорд Вамп уби баща си и чрез преврат взе властта. Сега ние сме съпротивата и когато останалият народ разбере истината, ще ни последва. Ти също, приятелю, можеш да ни помогнеш.

– Виж, 2030, дойдох да си изясня някои загадъчни моменти. Прочетох в една древна хроника, че расата на вампите била генетично създадена на Земята от хората с цел да бъде авангард при завладяването на планети. После на Вампия се сменили полюсите и настанал катаклизъм, при който хората загинали до един, но вампите издържали ужасния удар и отново създали цивилизацията.

– Да, това е истината – каза 003 и продължи: – Както е истина, че брат ми се поддаде на тъмните сили и сега служи на злото. Но съвсем скоро ние ще върнем надеждата на вампите за истински живот!

В това време забелязах един вамп, който бях виждал доста често с лорд Вамп, и тихо прошепнах:

– Сред вас има предател! Трябва незабавно да се върна!

Като се поклоних по обичая, се качих на скейтборда и полетях към моята гондола.

След пет дена се отправих към кораба-майка. Веднага ме извикаха при лорд Вамп, който хитро се усмихна, изгрухтя и запита:

– Е, отиде при бунтовниците само да си изясниш откъде произлизаме ли?

– Да, лорде, защото прочетох старите хроники и исках като историк да си изясня нещата.

– Да, ние произлизаме от Земята, затова се готвим да отмъстим на хората за това, че са ни създали в този вид! А сега си свободен, 1948!

Веднага се отправих към бара, защото чувствах гърлото си пресъхнало. Барманът се оказа землянин. Запитах го:

- Откога обслужваш кораба-майка?
- 3737 е от три сенти, господарю!
- Налей си и на теб коктейл!
- На нас ни е забранено, господарю!
- Аз съм главнокомандващ, така че ти разрешавам. Пий!

Той ме погледна и на един дъх изпи питието. Наредих му да изпие втора чаша, защото знаех какъв ефект ще породви това питие – психотропните вещества отключваха паметта, а аз исках да науча повече за тайнствената Земя. Затова наредих:

- Хайде, разкажи ми за себе си и вашата Земя!

Глава 2

Разказът на Бил Фридман

Някога бях Бил Фридман – уважаван учен в института за изучаване на необичайни явления и факти. Особен интерес предизвика в мен една странна научна публикация от д-р Свен Хенсън за вампироподобни същества, засечени в района на Гюмюрджина, Северна Гърция. Винаги съм гледал на подобни съобщения като на бабини деветини – отрицателно, но в случая вниманието ми привлече автора. С него бяхме учили в Харвард и ни свързваха приятелски спомени от безгрижието на студентството. Според него ставало дума за особена форма на разумни космически нашественици, черпещи енергия на непознатата планета от биотоковете и психиката на местното население. Макар и като опонент, се заинтересувах от тезата на моя приятел. Влязох във връзка с него и след изчерпателни разговори се убедих в уникалността на явлението. Той вече беше създал експериментално лекарство, което предпазваше мисловната дейност на човека.

И така, един ден се озовах в Гюмюрджина сред групата изследователи, екипирани с необходимата техника. Местен жител ни отведе до мястото, където бяха забелязали вампирите. Заложихме апаратурата и зачакахме. Цяла седмица висяхме напразно. Вече бяхме готови да се откажем, когато ненадейно се изви някакъв странен вихър, въздухът доби аромат на кръв. Апаратурата се включи автоматично и ние забелязахме в инфрачервения спектър странни крилати същества с огромни кървавочервени очи. Бяхме изтръпнали в очакване, когато съще-

ствата внезапно се спряха, поглеждайки подозрително към нашето прикритие. Ненадейно се чу някакъв тънък звук и съществата полетяха към нас. В този миг се включиха мощните прожектори и съществата изчезнаха.

Вече прибирахме апаратурата, когато се появи полиция и ни арестуваха, смятайки, че ние имаме пръст в убийството на тридесет човека. Не помогна фактът, че сме американски граждани. Затвориха ни в някакъв отвратителен затвор. Не ни разрешиха дори да се обадим в посолството или да наемем адвокат.

След месец разпити и тормоз ни прехвърлиха в някаква лудница близо до морето.

Там ни държахме в една стая с решетки, но Хенсън не можеше да се примири с това положение. След две седмици ни разрешиха малки разходки по двора. И тогава ми хрумна идеята да избягаме и да се доберем до посолството. Ден след ден обикаляхме около двуметровата ограда, кроейки планове. Случайно открихме няколко празни варела наблизко. Тогава видяхме градинаря, който говореше английски. Аз проявих своите артистични заложби и му казах, че обожавам цветята и искам да му помагаме. Един шпионин веднага ни проследи, но след седмица се отказа, виждайки нашето старание и любов към цветята.

През една неприятна дъждовна нощ успяхме да избягаме, прехвърляйки се през оградата. Веднага след това почваше гората и на бегом се скрихме сред първите гъсти храсти. Най-после, уморени до краен предел, спряхме на някаква поляна. Почти бяхме задрямали, когато ненадейно се изви някакъв странен вихър, блесна остра кислородна светлина, която ни заслепи. И тогава видях как от небето се спусна един зелен лъч и ни освети.

– Да бягаме, Стен! – изкрещях уплашено аз.

Двамата скочихме, но преди да направим няколко крачки, застинахме парализирани. Само гледахме как лъчът ни понесе нагоре.

Събудих се в някакво странно помещение. На една от стените му мигаха разноцветни светлини и се чуваше тиха музика. Погледът ми бе все така премрежен, но скоро се проясни и аз с удивление видях някакво същество, наподобяващо скакалец. То се бе надвесило над мен и аз чух в главата си на чист английски:

– Не се страхувай, човеко, няма да те нараня!

Аз го изгледах тъпо и неразбиращо и едва промълвих с отпаднал глас:

– Мъртъв ли съм?

Съществото издаде някакъв странен звук и лицето му се изкриви в гримаса, която наподобяваше усмивка.

– По-жив си отвсякога! – прозвуча в главата ми, а сърцето ми биеше лудо като дванадесет-цилиндров мотор на Мак. Помислих, че сънувам кошмар, но

„скакалеца“ прокара трипръстната си ръка по челото ми и изведнъж усетих, че напрежението в мен изчезна. Вече гледах спокойно и обстойно. То наподобяваше човек със сива кожа, а очите му, големи и тъмни, бяха без зеници и вежди. Вместо нос имаше само някакъв отвор, а устата му бе съвсем малка. То се вгледа продължително в мен, а после вдигна ръка и ненадейно отнякъде се появи три светещи топки и закръжиха около главата ми. Пред очите ми се появи бяла пелена.

Когато се свестих, видях недалеч от мен да лежи Хенсън. Той ме погледна и едва прошепна:

– Какво се случи, Фридман?

Направих му знак да мълчи, но той започна да бълва ругатни и нецензурни изрази.

Накрая не изтърпях и креснах:

– Няма ли най-сетне да затвориш проклетата си уста? Ако не си схванал, ще ти кажа, че сме отвлечени от извънземни, разбра ли?

Устата му замръзна полуотворена. В този момент ненадейно се появиха двама от похитителите с някакви уреди и ги насочиха към нас. Едва когато те излязоха, се огледах и видях, че наоколо имаше по леглата още десет земляни. Един от тях каза на английски:

– Бъдете предпазливи, защото те записват всичко!

– Откога сте тук? – запитах аз.

– Навярно месец, но разбрах, че това е базата им на Луната и просто няма как да се измъкнем от тук!

– Сигурен ли сте? – със съмнение запита Стен.

– Повече от сигурен, защото не ми изтриха паметта, както правят това с другите отвлечени!

В този миг Стен се сепна и прошепна:

– На, вземи тези хапчета! Дай и на новия ни познат Джим, защото те помагат донякъде на паметта.

В този миг се появи едно извънземно и на английски провлечено пропя:

– Имате късмет, защото сте избрани за войни на империята! Лорд Вамп, нека бъде вечно жив и могъщ, ще възнагради вашето усърдие! – И то излезе.

– Имате ли още от тези хапчета? Аз съм Николай – българин, работещ за НАСА!

Кимнах на Стен и той ми подаде две от хапчетата. Тогава Николай ми каза:

– Аз знам как ще се измъкнем от тук, защото видях хангара с техните летящи чинии. Бях в зона 51, където разбрахме как се управляват.

– Кроите план за бягство ли? – ненадейно се обади един мазен тип с неприятно лице и лоши очи. – Но забравете, защото досега никой не е успял да се спаси от вампите! Пък и аз ще ви натопя.

– Не се готвим нищо да правим, само споделяме! – отвърнах му аз и замълчах, защото влязоха две извънземни и отведоха трима от нас, а сред тях и този с лошите очи.

Глава 3

Опит за бягство

След обработката ни отведоха на по-нисък етаж. В подземията на луната нивата бяха девет. Разпределиха ни по трима в стая. Аз се паднах с Хенсън и Николай. Още на третия ден паметта ми започна да се възвръща, докато Стен се възстановяваше по-бавно и постоянно мърмореше:

– Ние сме непобедимите войни на империята! Лорд Вамп ще ни води! Смъртта за нас е чест!

Тези приказки ни дразнеха, но ми даваха и стимул да кроя планове за бягство. Вече се уверих, че множество камери и звукозаписващи средства ни следят на всяка крачка. Но въпреки заплетената ситуация, аз не губех надежда. Случайността ме доведе до хангарите, където по околните стени висяха летящите гондоли на поробителите. Макар че тази техника все още беше непонятна за нас, ние с Хенсън и Николай всячески се стараехме да проникнем в същността ѝ. След две седмици ни се отдаде възможност да влезем в една от гондолите и подробно да разгледаме уредите. Николай най-бързо се справи, защото все пак в НАСА е бил на подобна позиция. Когато седнахме в креслата, ненадейно пред нас блесна голям екран в зелено. Веднага скочихме уплашено и екранът изгасна. Николай подхвърли:

– Довечера ще се промъкна и ще разгледам подробно тази гондола. Докато не разберем как се управлява, няма да предприемаме нищо, защото ще бъде безсмислено. Все пак сме на луната.

На другия ден ни вдигнаха рано, дадоха ни бойно снаряжение и ни поведоха към хангарите. Наредиха ни да облечем скафандрите и ни строиха. Тогава един от извънземните на чист английски ни заговори. Всъщност, той не си отваряше устата, но ние го чувахме какво ни говори.

– Земяни, вие сте избрани за първата мисия и ще се биете за славата на

Вампия! Който от вас порази повече противници, ще получи не само награда, а и правото да живее. А сега всички по гондолите!

Когато се настанихме, същият вамп ни обясни как се управлява гондолата, какво е нейното въоръжение и какво трябва да знаем при екстремни ситуации.

Докато излитахме, внимателно следяхме как вампа управлява гондолата. Веднага след него управлението пое Николай и се справи блестящо, дори получи одобрението на вампа.

Приземихме се в някаква лунна долина и едва тогава ни раздадоха оръжията, сочейки мишените. Аз и Николай уцелихме от раз, докато Стен пропусна три пъти. Когато се прибрахме в базата, един вамп ни строи и каза:

– Като за начало не беше зле, но за да станете истински войни на Вампия, се изисква много старание. А сега ме следвайте!

Пътъом Николай ми прошепна:

– Спокойно, Фридман, винаги има изход и ние ще го открием!

Качиха ни на седмо ниво, където беше разположен гарнизонът. Първо минахме през банята, а след това пълен медицински преглед с някаква иновационна сканираща система. Пред нас имаше екран и самите ние можехме да видим в какво състояние е всеки един наш орган. После ни качиха на девето ниво, където бяха спалните помещения. Когато звънецът би за лягане, Николай ми показа една електронна карта и подхвърли:

– Лекторът я забрави на бюрото си, а тя ще ни бъде необходима да се ориентираме към хангарите.

Настъпи полунощ и тримата тихо се промъкнахме в коридора. Следвайки указанията на картата, поехме към хангарите. Люкът на една летяща чиния беше отворен и ние внимателно влязохме и разгледахме всичко. Николай откри и оръжие. В този миг видяхме трима вампи да се приближават, бързо слязохме от гондолата и се скрихме в един тъмен ъгъл. Вампите нещо явно спореха, защото доста се забавиха и ние бяхме принудени да се промъкнем обратно в спалното помещение. И точно навреме, защото се появи един вамп и нареди:

– Днес вие тримата сте късметлии, защото ще обслужвате бара на вампите! Ето ви пропуските, защото вечерта може да закъснеете, лорд Вамп ще дава прием!

Под ръководството на един асторианец започнахме да правим коктейлите за вечерта. Той ни учеше и на вампийски, който аз много бързо усвоих, а това по-късно много ни помогна да разчетем надписите в гондолите на вампите.

Една нощ отново се отправихме към хангарите, където Николай най-после весело подхвърли:

– Вече съм наясно как се управлява тази гондола. За няколко дена ще науча всеки от вас, а после можем да избягаме!

На другата вечер работехме до късно в бара и ни разрешиха да спим тук.

– Сега е нашият шанс, защото тук няма камери! – подхвърли Николай и ние като три сенки безшумно се промъкнахме до хангарите.

Николай включи генераторите и аз, като най-добре говорещ вампийски, поисках разрешение за разузнавателен полет. Дежурният вамп сънено отвърна:

– Включете на автопилот, ние ще поемем контрола за излитането!

Мина доста време. Вече бяхме истински притеснени, когато ни съобщиха:

– Поемете контрола на ръчно управление!

Излетяхме безпрепятствено и скоро на екраните се показва красивата ни родна планета Земята.

– Успяхме, успяхме! – изкрещя Хенсън, а Николай прошепна:

– Тихо, защото може да ни подслушват!

После той насочи гондолата към Земята.

Вече бяхме доста близо до заветната си цел, когато неочаквано на екраните се появи един вампийски кръстосвач, който с голяма скорост идваше към нас.

– Обречени сме! – промълви отчаяно Хенсън и в този миг гондолата ни стана неуправляема.

Глава 4

Провал

Когато се свестих, разбрах, че сме привлечени от електромагнитен лъч към кръстосвача и бях готов за най-лошото. Зърнах надвесен над мен силуета на един вамп.

– 3737, вие се провалихте! Откъде ви хрумна налудничавата идея, че можете да се измъкнете? Това е просто невъзможно, защото лорд Вамп притежава силата и мощта на империята!

– Просто решихме да се поупражняваме в летенето, за да сме умели после в боя! Нали затова ни подготвя империята?

– Може да е и така, но лорд Вамп не ви вярва, затова паметта ви ще бъде изтрита! Казвайки това, вампът си тръгна.

– Не се отчайвай, все още имаме от хапчетата! – успокои ме Стен и ни раз-

даде.

И точно навреме, защото ненадейно се появи един робот и обяви:

– 3737, 3839, 4041, по заповед на лорд Вамп, последвайте ме!

Тръгнахме към лабораторията, но по пътя успяхме да глътнем хапчетата. Скоро се оказахме с шлемове на главата и оплетени в куп кабели. Миг след това усетих болезнен гърч и погледът ми се замъгли.

След доста време дойдох в съзнание. Намирахме се в някаква вагонетка и пътувахме към мините. Придружаващият робот, щом видя, че отворих очи, каза:

– От днес си на изпитателен срок и ще се трудиш в мината за славата на империята!

Не отвърнах нищо, а се огледах. Стен и Николай още не бяха се свестили. Едва когато стигнахме мината, те отвориха очи.

Денят се оказа тежък и изпълнен с много труд. Вечерта, когато ни прибраха, бяхме изтощени до краен предел. Въпреки това си дадох воля да разузная дали все още имахме някакъв шанс да се измъкнем. Имаше доста галерии, но не знаехме дали те водят до изхода. Единственото предимство бе, че бяха осветени и тук нямаше камери. Третата галерия, в която се промъкнах, слизаше надолу и бях на път да се откажа, когато чух шум на вода, а това ми даде надежда. Скоро достигнах до някакво доста голямо езеро. Върнах се веднага горе и съобщих това на двамата си приятели. После тримата се спуснахме до езерото. Водата беше топла и имаше дъх на сяра. След стотина метра пред нас изникнаха мраморни стълби, които завършваха с мраморна стена. Спряхме се стъписани в първия миг, но ненадейно нещо ми просветна и се запитах: "Кой идиот ще си прави труда да строи стълби и наред тях да сложи стена?" Тогава заопипвах гладката стена и ненадейно един от панелите поддаде. Огромната плоча със скърцане бавно започна да се отваря и мракът се смени със здрач, който постепенно стана кървавочервен. Скоро пред нас се откри камениста пустиня и небе, покрито с червени облаци, а въздухът беше тежък и беден на кислород. Тръгнахме бавно към една огромна скала. Ненадейно иззад нея се показаха въоръжени същества, приличащи на нас. Едно от съществата вдигна ръка и запита:

– Вие сте бегълци от империята, нали?

– А вие какви сте? – запитах на свой ред аз.

– Вашите спасители! – засмя се той и поясни: – Ние сме дрегери – истинските собственици на тази планета. Ако искате да оцелеете, следвайте ме! – И той зави зад скалата.

Последвахме го и видяхме една вампийска гондола. Влязохме и корабът плавно се издигна, като летеше ниско. Това се виждаше ясно на екраните. Дре-

герът ни обясни, че било заради вампийската сканираща система, която може да ги засече. Летяхме така доста, докато ненадейно се появи един вампийски кръстосвач и започна да ни обстрелва. Отново се спуснахме ниско долу, но след миг ни удариха и се наложи спешно да се приземим край някакво смърдящо на сира езеро.

– Сега пак я загажихме! – изтръгна се от Хенсън.

Дрегерите се мъчеха да отворят вратите, но системата при удара беше блокирала и ние бяхме в капан. Дрегерите все пак взривиха люка и се измъкнаха, но веднага бяха убити, а нас ни заловиха. Грухтейки, един от вампите каза:

– Имате късмет, защото роби са ни винаги необходими. Водете ги обратно в мината! – нареди гневно той.

– Мразя провалите! – отново промърмори Стен, докато ни водеха.

Според някои на Вампия имаше около пет милиона роби, които се грижеха за икономиката, а другата половина бяха войни на империята. Вампийците притежаваха и няколко подземни завода с доста напреднала технология за производство на оръжия, гондоли и електронни прибори за наблюдения. Там се правеха и химическите и биологични оръжия. Всички роби имаха имплантирани контролиращи чипове и специална система следеше всяка тяхна крачка. Но съпротивата успяла да извади от строя част от генераторите, поддържащи контрола. И ние извадихме късмет, защото вместо да ни върнат в мините, ни поведоха към базата, където подготвяха войните за отпор на съпротивата. Лорд Вамп лично нареди да бъдем препрограмирани и включени в отбраната на секретната база. По-голямата част от нас бяха препрограмирани, но ние не стигнахме дотам, защото възпитаниците взривиха лабораторията. Нас ни качиха на кораба-майка и ние гледахме на екраните нападението на робите.

– Джим води робите! – показва ми Николай и ние се дръпнахме, защото влезе координаторът 1948. Той ни огледа. Бяхме дванадесет роби без мозъчен контрол – имплантът не беше активиран.

– Предлагам ви да ми помогнете, ако искате отново да видите вашата Земя! – неочаквано се обърна той към нас.

Ние се спогледахме и Фридман отвърна насмешливо:

– Това някакъв тест за вярност ли е?

1948 включи някакъв апарат и каза тихо:

– Това нещо ще блокира генераторите и ще спре реакторите на кораба-майка, а с това ще се изключи и магнитно силовото поле. Тогава лазерните оръдия няма да работят и много системи ще излязат от строя. Има ли доброволци?

Аз и Николай вдигнахме ръце, а 1948 кимна ободряващо и ми подаде уреда

с думите:

– Вървете, сега надеждата на всички е във вас!

Не вярвах, че толкова лесно ще се добера до целта, но пропускът, който имах, се оказа много пробивен и охраната само ми кимаше приятелски, а някои дори подвикваха: ”Бармана, донеси и на нас по една Амброзия!”

Аз само се засмях и продължавах към генераторите. Най-после се добрах до там, но се оказа, че имало и код за влизане. Дръпнах се настрани да обмисля положението и в това време един от техниците излезе от генераторното. Преди вратата да се затвори, бях вече вътре. Останалото беше лесно. Скрих електронния уред между генераторите и бързо се върнах обратно. Бях вече в бара, когато 1948 влезе, кимна ми и си поръча любимия коктейл. Поднасяйки му го, прошепнах:

– Ключът беше точен!

Той кимна и се заговори с двамата вампи, които бяха на пост в бара. След около половин час дежурният офицер докладва на 1948:

– Наближаваме координатите, главнокомандващ!

– Пригответе генераторите и включете лазерния бумеранг! – заповяда 1948.

– Слушам! – отвърна дежурния и тръгна, но само след минута се върна и тревожно докладва:

– Сериозна повреда, бумерангът не иска да включи!

– Прегледахте ли електронните платки? – строго запита 1948 техника.

– Да, но някакво необяснимо електромагнитно поле е блокирало пусковия механизъм.

– Намерете го и отстранете повредата веднага, защото трябва да докладвам на лорд Вамп за изпълнението на задачата!

– Слушам, главнокомандващ! – с треперещ глас отвърна техникът и се изнесе на бегом. Двамата вампи от охраната го последваха.

Едва сега включих екраните и видях долу робите, предвождани от Джим, Савелев и Никибуши, да навлизат в мегаполиса. Първоначалното стихийно нашествие на робите вече беше придобило фаза на стройна организирана войска, гремяща вампите, които не очакваха такъв развой на събитията в империята.

В този момент дежурният офицер отново се появи и докладва на 1948.

– Една гондола иска разрешение да кацне на кораба-майка!

– Кои са те?

– Казват, че са от инженерния корпус. Идвам за генераторите!

– Добре, щом кацнат веднага ги доведи при мен. Трябва да отстраним повредата незабавно, защото ако лорд Вамп се появи не виждам кой от вас ще оцелее!

Настана суматоха и в това време гондолата акостира и се появи 1959.

1948 зарадван викна:

– Не очаквах точно теб да срещна, къде беше толкова време?

– Ще ти разправам по-късно, братко. – И той включи един електронен заглушител и прошепна: – Изпраща ме Лъвът. Той каза за теб, че ти си много по-надежден от всичките вампи взети заедно. Той ме помоли да те отведа при него, защото лично иска да ти обясни за предателството на лорд Вамп и убийството на техния баща.

– Добре, блокирайте връзката, но аз имам по-добро предложение. Нека Лъвът дойде тук. Корабът-майка ще бъде под негово ръководство. А сега арестувайте дежурния офицер и онези шестима вампи, които са личната охрана на лорд Вамп! И нека тези земляни, които толкова много помагат, да бъдат върнати на тяхната родна Земя!

– Ще бъде изпълнено, 1948!

Когато се появи законният крал на Вампия, всички бурно го приветстваха. Икетанци, Вампи, Брило, Земляни, Гаустери – всичко до един се поклониха пред единствения владетел.

003 призова робите, водени от тримата земляни, да настъпят към цитаделата, където се бяха изпокрили много от вампите. А законният крал каза на 1948:

– Трудно ще пробием електромагнитната защита на цитаделата, но може да ги изненадаме откъм катакомбите. Така ще действайте, а аз ще ви прикривам от кораба-майка с лазерния бумеранг. Отстраниха ли вече повредата? – запита кралят.

– Да, сега настройват координатите! – отвърна 1948.

– Тогава напред към победата! – заповяда законният крал на Вампия, а 1948 ни призова с думите:

– Земляни, следвайте ме, защото това е пътят към вашата планета!

Всички с възторг го последвахме към катакомбите. Водата стигаше до кръста и ужасно вонеше, а наоколо се разхождаха плъхове, големи като котки. Налагаше се от време на време да стреляме по тях, защото те ни взимаха за сутрешната си закуска. 1948 ни раздели на две групи. Едната поведе 1948, а другата – 1959. Промъквахме се около пет часа в катакомбите. Най-после излязохме на края на мегаполиса и пред нас се изправи цитаделата. Когато се спускахме към тунелите на крепостта, ненадейно се появи лорд Вамп с двайсетина вампи и започнаха да ни обстрелват.

– Значи ти си ме предал, 1948, а аз те направих втория след мен! Убийте всички! – кресна лордът, а 1948 отвърна:

– Ти ме излъга и не спомена, че си убил собствения си баща за да узурпираш властта. Твоят брат е законният владетел на тази планета. Излъга ме и за това, че вашата раса е била от хиляди години на тази планета. Вие сте просто генетичен експеримент на земните учени.

– Веднага ги убийте, защото това са долни клевети! – кресна още по-силно лорд Вамп и стреляйки се, спусна напред.

В този миг четирима от неговата лична гвардия се изпречиха пред него и един от тях заповяда:

– Оковете лорд Вамп, той е истинският предател на Вампия!

– Предатели, ще ви намеря и отмъстя! – кресна лордът и ненадейно потъна в една ниша.

Останалите вампи положиха оръжията си в краката на 1948. Ненадейно решетките на тунелите започнаха да се затварят.

– Аз знам изход, следвайте ме! – нареди 1948 и ние го последвахме.

Скоро навлязохме в цитаделата и всички вампи се предадоха.

Ние с Николай се отправихме към кораба-майка да приберем Хенсън. И тук неочаквано пред нас се изправи лорд Вамп с още десетина въоръжени свои последователи.

– Изненадах ли ви, земляни, ха-ха-ха! Затворете ги долу! – заповяда той, но вампите не ни претърсиха и когато останахме сами, се свързах с 1948, казвайки:

– Лорд Вамп завзе кораба-майка, но навярно тук има свои поддръжници!

– Фридман, на път сме и ще ви освободим! – отвърна той, но в този миг влязоха трима вампи и казаха:

– Лорд Вамп няма да ви убие. Ще ви прати на Икетан, а оттам няма измъкване!

– И вампите се засмяха доволно.

Глава 5

В леговището на звяра

Случи се това, от което най-много се опасявах. Пипнаха ни така нелепо, а сега навярно бяхме обречени. Затвориха ни в някакви мазета, но не ни бяха претърсили. Затова извадих апарата и се опитах да се свържа, но явно тук долу нямаше обхват. На втория ден се появи един асторианец и ни донесе храна. Заговорих

го на вампийски, а той уплашено само промърмори, че утре щели да ни препрограмират. И преди да си тръгне, прошепна:

– Тук се носят слухове, че робите са въстанали и ги води законният император, вярно ли е?

– Вярно е и това, че 1948 предвожда асторианците и скоро те ще ни открият! В този миг вампите го повикаха и той прошепна:

– В полунощ изключват камерите. Тогава ще дойда!

Думите му ни дадоха надежда и ние зачакахме с нетърпение часа.

Най-после настъпи полунощ и спряха тока. Тогава една сянка се промъкна и ни подаде един вързоп с думите:

– Това ще ви бъде необходимо. Минете през котелното, а вратата за горе ще бъде отключена, но бъдете много тихи! – И сянката бързо се стопи в мрака.

Ноцта се оказа необикновено светла. Трите луни хвърляха ярка светлина, а навярно и пясъчните бури бяха в затишие, защото се измъкнахме без проблеми и поехме към планината. Отново се опитах да се свържа с 1948, но без особен успех.

Вече се качвахме на един хребет, когато ненадейно земята се разтресе и от нея надникна един огромен червей. Главата му се завъртя на всички страни и изведнъж изплю към нас някаква зелена хрочка. Николай беше по-бърз и ме бутна на земята.

– Бързо, към скалите! – викна той и ние хукнахме натам.

– Какво беше това? – запитах изплашено аз.

– Някаква субстанция от сярна киселина.

В този миг достигнахме подножието на скалите. И докато се чудехме накъде да поемем, чухме:

– Не мърдайте, ако ви е мил животът!

– Не стреляйте, ние сме приятели! – извиках на вампийски.

– Откъм вампите никога не идват приятели! – отговори един насмешлив глас и иззад скалите излезе едно красиво земно момиче. Бяхме я зяпнали като истукани, но аз бързо се окопитих и запитах:

– Говориш ли английски?

– Разбира се, аз съм от Ню Йорк!

– О, това е чудесно, защото аз съм Бил Фридман, а това е...

– Знам, това е Николай от НАСА!

– Не може да бъде! Нима това си ти, Илайза? – вгледа се в нея Николай, а тя отвърна:

– Много бързо ме забрави, жребецо! – И като се засмя, продължи: – След-

вайте ме, защото тук не е безопасно!

Тя ни поведе към входа на някаква пещера. Едва сега тя се хвърли в прегръдките на Николай, целувайки го, а той каза нежно:

– Тогава не дойдох на срещата, защото извънземните ме отвлякоха.

– А аз, глупачката, мислех, че си избягал с най добрата ми приятелка!

Когато влязохме в пещерата, ни посрещнаха около тридесет човека и десет асторианци.

– Тук се крием от доста време– поясни Илайза, а Николай запитва:

– Имате ли радиостанция, за да се свържем с 1948?

– Да, елате! – Тя ни поведе към една зала.

Най-после успяхме да се свържем с 1948, който ни успокои:

– Изпращам за вас десет гондоли!

Но явно вампите сканираха района, защото скоро над нас се появиха дронове и трябваше да се скрием дълбоко в пещерата. Едва на третия ден дроновете отлетяха и ние се показахме. Първите гондоли бяха кацнали и ни очакваха старите приятели – Джим, Савелев и Никибуши.

Качихме се на гондолите и отлетяхме към базата на бунтовниците. Там ни посрещна законният император и обяви, че е настъпил моментът за последната битка със звяра. И когато това приключи, ние ще си заминем. Това ме изпълни с надежда.

Приземихме се отново на Вампия в полуразрушения мегаполис. Настаниха ни в двореца на императора и скоро той дойде да ни приветства и ни покани на закуска.

Тая нощ спях като новороден. На другата сутрин 1948 преди аудиенцията при императора ни разходи из Индион, за да видим истинския блясък от грандиозното строителство. Хенсън, като особен критик на всичко, веднага забеляза човешкия стил на строежите и насмешливо подхвърли:

– Виждаш ли, Фридман, личи си, че ние, човеците, сме създали вампите!

Нищо не му отговорих, защото 1948 ни покани в гондолата. Императорът ни очаквал за закуска.

Посрещна ни официалния говорител на императора.

– Земни жители, Негово Императорско Величество иска лично да ви благодари за проявения героизъм в защита на правдата и свободата на всички раси в империята.

Той изреди нашите имена, после асторианците, след това брило и икетанците. Празненството започна и продължи до късно през нощта, но ние с Хенсън, твърде уморени, към полунощ се прибрахме да отморим в предоставената ни

стая. Тук Стен започна да говори:

– Представяш ли си, Бил, когато се появим на земята след цели петдесет години от нашето отвлечане? Мисля, че ще взривим пресата и дълго ще бъдем загадка номер едно! А в НАСА ще се скъсат да разгадаят този случай!

– Стен, Стен, спри, моля те, защото винаги когато си предвидил нещо, се случва обратното и ужасяващото!

– Този път няма да е така! – рязко отвърна Стен и в този миг ни вдигнаха по тревога.

– Внимание, внимание, нападение над мегаполиса! Всички да се явят в командния център!

– Аз те предупредих Стен, ама ти...

– Добре, добре, да вървим да видим какво става!

Когато влязохме, веднага видяхме на големия екран, че ескадрилата на лорд Вамп ни напада. 1313 се появи и ни поведе към укритията в подземията на Индион. Останалите грабнаха оръжието и заеха позиции.

Вече бяхме в катакомбите, когато ненадейно някой стреля по нас и рани в крака Никибуши.

– Това са вампите на лорд Вамп! – прошепна ми 1313 и продължи: – Заемете позиция и се отбранявайте, аз ще повикам помощ!

В този миг се появи лорд Вамп, държейки Илайза. Вбесен, Николай вдигна лазерния мерник и викна:

– Пусни жената и ще те оставя жив!

Чу се само подигравателното груктене на вампа и след миг той викна на английски:

– Не си в позиция да предявяваш претенции!

– Но те държа на мушката! – отвърна насмешливо Николай. В този миг лорд Вамп се скри зад колоната и ние почнахме да стреляме. Появилият се 1948 каза:

– Оказа се, че министърът на вътрешните работи е агент на лорд Вамп. Той се опита да убие императора, но слава богу, безуспешно! Но имаме нужда отново от вашата помощ, земляни?

– Готови сме, но трябва незабавно да преследваме оная гад, защото той държи приятелката ми Илайза!

– Бъди спокоен, знам къде отиват! – И той ни поведе по преки тунели. В една зала съзряхме десетина вампи и предателя. Спуснахме се натам, но лорд Вамп отново ни изпревари. Изненадващо се появи зад предателя и кресна:

– Дисковете, къде са дисковете?

Оня му ги подаде, а лорд Вамп стреля в него и извика:

– Мразя предателите, въпреки че са на моя страна!

Той като сянка се вмъкна в един страничен тунел. В този миг 1948 каза:

– Ще го пипнем, защото той отива към своята тайна база в кристалната мина.

Но лордът отново ни изненада, като се качи в един асансьор и излезе на повърхността. Последвахме го по стълбите, но това доста ни забави. И когато излязохме горе, видяхме само как гондолата на лорд Вамп излетя и се изгуби в плътните облаци.

1948 викна по радиото една гондола и ние отлетяхме към Индион.

Императорът ни посрещна с усмивка.

– Това са последните опити на злокобния ми брат. Съвсем скоро той ще си плати за всички грехове. За убийството на баща ни и предателството спрямо народа!

В този миг неочаквано Илайза се появи и усмихната каза вече в прегръдките на Николай:

– Успях да избягам, но как се качих дотук, въобще не помня. Обаче съм щастлива, че отново те виждам! – И тя целуна Николай.

Двамата се оттеглиха в своята стая, а аз и Стен се прибрахме уморени.

– Фридман, Фридман, ставай, отвлекли са отново Илайза!

– Шегуваш ли се? – сънено запитах, но виждайки Николай, Стен и Джим, веднага се разсъних и запитах:

– Пак ли оня проклет вамп? Никога ли не се отказва?

– Да, но аз имам план! – ненадейно се обади Джим.

В този момент се появиха 1948 и 1313. 1948 каза:

– Аз също имам план, а 1313 ще ни води, защото той познава изцяло катакомбите под мегаполиса.

Екипирахме се като за продължителна война и се спуснахме към катакомбите. Долу вонеше на клоака и огромни плъхове, гладни и настървени, ни нападаха. Бяхме вече доста навлезли под земята, когато ненадейно Джим ни спря с жест и прошепна:

– Нещо не е наред! Усещах го и на земята, когато пред нас се появяваше минно поле! – И той, осветявайки с мощния фенер, предпазливо навлезе сам в тунела.

Върна се бързо и каза:

– Бъдете предпазливи и осветявайте пътя си! Има много клопки и експлозиви!

Продължихме бавно напред. Вървахме така до следващата галерия, когато Джим се спря и подхвърли тихо:

– Прикрийте се!

Той предпазливо метна един голям камък в галерията. Чу се пукот и после

страхотен гръм, който едва не срути галерията. И тогава дочухме далечното доволно грухтене, а Джим прошепна:

– Отсега искам пълна тишина и много предпазливо ходене, защото врагът е наблизо! – И той тръгна след 1313 – нашия водач. Николай го последва, а след това и ние, останалите.

Скоро достигнахме до три тунела, но 1313 ни посочи най-десния и прошепна:

– Оттук ще ги изпреварим! – И понечи да тръгне напред, но Джим отново го спря с жест.

– Тук е много минирано! Има ли друг път?

– Да, средният тунел, но ще трябва да плуваме!

– Давайте тогава натам! – кимна Джим и следван от Николай, бързо се вмъкна там.

Спуснахме се по реката и скоро тя стана доста бързо и буйна, но не след дълго ни изведе навън и слънцето ни заслепи. Миг след това пред нас се появи сякаш мъгла и преди да се осъзнаем, пропаднахме в един водопад. Когато изплувах, едва дишах, но Хенсън беше по-зле и се наложи да го хвана и така да плувам към брега. Излязохме на брега, а наоколо се виждаха пясъчни хълмове и следите на вампите, които се бяха отпавили на север.

Скоро достигнахме до огромни канари и Джим, оглеждайки мястото, каза:

– Тук ги е чакала гондола и те се измъкнаха! Но за да сме сигурни, вие чакайте тук, а ние ще проверим! – И той даде знак на Никибуши да го последва.

Когато се върнаха, каза:

– Всичко е спокойно, Фридман и Николай на пост, останалите отмаряйте, защото утре ни чака много път!

Сложихме уредите за нощно виждане и се облегнахме на скалата, мечтаейки за нашата родна земя.

Вече минаваше полунощ, когато неочаквано забелязах от крайната пещера да излизат група вампи, които бързо влязоха обратно. Николай събуди Джим, а после двамата предпазливо се промъкнахме към пещерата. Видяхме, че има втори вход и надникнахме. Наоколо нямаше вампи и се промъкнахме вътре, но никъде не видяхме Илайза.

– Нещо не е наред! – прошепна Николай, промъкна се зад един задрямал вамп и светкавично го халоса с пушката по главата. Вампът се свлече в безсъзнание. Замъкнахме го навън и когато се отдалечихме, Николай го свести и го разтърси здраво:

– Ако искаш да живееш, ще ми кажеш къде е жената, която отвлякохте?

– Лорд Вамп ще ме убие, ако проговоря!

– Ако веднага не кажеш, аз ще те убия!

– Добре, добре, те са на върха и чакат гондолите да пристигнат!

Николай го трясна за втори път и вампът изпадна в безсъзнание, а ние бързо закатерихме скалите. И тогава започнаха да стрелят по нас. Но вампите по начало бяха лоши стрелци, затова не ни улучиха и ние се прикрихме зад канарите. Вече се развиделяваше, когато достигнахме върха и забелязахме група вампи, лорд Вамп и Илайза. Те бяха десетина, а ние само двама, но Николай смело подхвърли:

– Фридман, кажи на онова чучело да остави оръжието и да се бие с голи ръце, ако му стиска?

– Ти си луд, той е два пъти по-силен от теб!

– Да, но ще го смажа, защото Илайза е всичко за мен!

– Много е рисковано, но ще опитаме! – казах аз, изправих се и викнах на вампийски:

– Лорд Вамп, бийте се с голи ръце за жената! Ако победите тя е ваша, но ако паднете, влюбеният ми приятел ще си я прибере!

Бяхме толкова самоуверени, че лордът започна да се киска, гледайки слабичкия Николай. После самоуверено викна:

– Добре, нека борбата за тази земна красавица започне! – И той остави оръжието си и излезе напред. Николай се изправи и тръгна, а аз за всеки случай държах лазерната пушка насочена към лорда.

Лорд Вамп блъсна Илайза и каза, смеейки се:

– Хайде, жено, прегърни го преди смъртта! – И започна доволно да грухти, опиянен от собствената си гордост.

Илайза скочи и прегърна своя любим, а Николай й прошепна:

– Бъди спокойна, мила, ще те измъкна от лапите на този кождер!

В този миг лордът се приближи и нанесе първия си удар. Николай отскочи и се претърколи, но бързо стана и зае отбранителна позиция. Близо стокилограмовият вамп налетя към землянина, но неочаквано Николай отново отскочи встрани и вампът се препъна и падна на земята. Сред вампите се понесе гневно грухтене. Лордът с мъка се изправи и бавно тръгна към Николай, който го очакваше спокойно. И когато вампът замахна, човекът отскочи встрани, нанасяйки удар с крак на вампа, който не очакваше подобен ход и отново се строполи на земята. В този миг един от вампите подхвърли на своя господар страшното му оръжие и лорд Вамп, макар и паднал, го метна към човека. Николай рязко се наведе и после бързо отскочи зад изправения се вамп. Бумерангът вече се връщаше, когато землянинът падна на земята и бумерангът се вряза във врата на лорда,

който изрева от болка и падна. В този миг вампите откриха стрелба по Николай, но след миг спряха, защото Джим се появи с група земляни и викна:

– Не спазвате правилата, проклетници! – И той изстреля една парализираща ракета, която избухна сред вампите и всички те паднаха парализирани.

– Вържете копелето! – нареди Джим, а Николай се изправи и Илайза се хвърли в прегръдките му.

– Обичам те, мили мой!

– И аз те обичам, любима, и никой не ще възпре любовта ни!

Всички останали приветствено крещяхме и се прегръщахме доволни, че най-накрая проклетият лорд падна в ръцете ни. Всички тръгнахме към платото, Джим нареди трима да пазят лорда на мрака. Двама брило и един икетанец изявиха желание за това и ние ги оставихме.

Каква беше изненадата ни, когато в очакване на гондолите се оказа, че лорд Вамп е изчезнал заедно с охраната си. Това наистина беше изненадващ удар за нас.

Свързахме по радиото и 1948 каза, че едва на сутринта гондолите ще пристигнат, затова решихме да преспим в топлите пещери, чакайки.

Глава 6

Отмъщението на лорд Вамп

Събудих се, но ни чакаше нова изненада. Бяхме заловени вързани с лико, което се впиваше в кожата болезнено. Срещу мен в същото положение бяха Николай и Илайза. Наоколо не се виждаше никой, затова несъзнателно възкликнах:

– Какво, по дяволите, става тук?

Николай отвори очи и изпсува, а Илайза промълви:

– Бяха онези зверове!

В този миг чух:

– Смятахте да се измъкнете, без да се сбогувате с вашия домакин ли? – Ехидният смях на лорд Вамп се заби като острие в главата ми. Той продължи: – Обещавам вашият кошмар никога да не свърши, защото за мен вие, човеците, сте пълни боклуци! А сега ще ви отведат на Никория и ще ви препрограмират да служите вярно единствено на лорд Вамп!

Затвориха ни в една клетка, но след няколко часа един вамп ни донесе храна,

смеейки се подигравателно.

– Ти ще можеш ли да се нахраниш със завързани очи? – запитах го на вампийски и той и останалите спряха смеха си. Един от тях доволно изгрухтя и каза:

– 2121, развържи ги, защото те от клетката не ще избягат!

Вампът кимна и ни развърза. Николай заговори на български, а аз вече говорех малко този език, затова наострих слух.

– Имам план да се измъкнем по подземната река!

Но в този миг дойде един вамп и каза:

– Гондолите пристигнаха. Товарете пленниците!

Качиха ни и се отправихме към планетата Никория.

Там ни вкараха в лабораторията и казаха:

– Чакайте тук, ще ви извикат да ви препрограмират. А утре ще бъдете войни на империята на лорд Вамп!

Когато стражата излезе, Николай прошепна:

– Сега или никога! Това е шансът ни, следвайте ме! – И той се спусна по коридора. При асансьора спря и ние се качихме. Спуснахме се на втория етаж, но там изходът беше блокиран от стоманена врата.

– Хрумна ми нещо! – посочих му аз пожарните маркучи и Николай прошепна:

– Хайде, помогнете ми! – И ние бързо ги развихме и спуснахме от втория етаж.

– Илайза, ти си първа! – посочи и той и девойката смело се спусна.

– Хайде, Фридман! – кимна и на мен и аз побързах да се спусна долу. Когато и Николай се спусна, на бегом се отправихме към близката гора. Тя беше доста далеч и ние, изтощени до краен предел, едва дишайки, се добрахме до дърветата. В тоя миг около нас засвяткаха лазерните пушки на вампите. Продължихме и се скрихме под клоните на две паднали дървета, защото над нас се появиха дронове, сканирайки района.

Не ни откриха и ние предпазливо продължихме напред, но някакво смътно чувство на тревога не ме напускаше. Точно реших да го споделя с Николай и Илайза, и ненадейно чух грухтене. Успях само да извикам:

– Бягайте! – когато застинах парализиран. Последното, което чух, преди да изпадна в безсъзнание, бе:

– Нали ви обещах ада, гълъбчета!

– Да живее великият лорд Вамп! – чуха се приветствените възгласи на вампите.

Този път ни оковаха във вериги и ни хвърлиха в товарния отсек на една гондола, а лордът подхвърли:

– И запомнете, човеци, че нито сте безсмъртни, нито непобедими! Вие сте призвани да ни служите, затова ще ви препрограмираме и утре вие ще целувате краката на великия лорд Вамп!

На другия ден, след като вземахме по три хапчета, ние се приготвихме, молейки се това да ни помогне, когато изтрият паметта ни. Поведоха ни в лабораторията и ни накараха да чакаме в коридора. В това време един от техните учени се приближи до лорд Вамп и покланяйки се по обичая, меко каза:

– Ваше Превъзходителство, при последната експедиция до земята откраднахме един апарат на генното инженерство за директно клониране на молекулярна клетъчна основа. Тази технология на човеците е способна да възпроизвежда неограничено количество клонинги. Само чрез тези тримата ние сме в състояние да направим цяла армия, която да се бие и умре за вас, мой лорде!

– Какво чакате тогава, започвайте веднага! – разпореди се лорд Вамп и заповяда на първия си помощник: – Донесе ли ми от онова отлежало шотландско уиски? Или напразно те изпратих отново до проклетата Земя!

– Разбира се, Ваше Превъзходителство! Докарахме двадесет бъчви от най-доброто!

– Тогава донесете ми веднага и поканете тук професора от Химическия отдел, веднага!

Докато лордът си пийваше от качественото шотландско уиски, нас ни вкараха в лабораторията и ни вързаха за някакви кресла. Скоро изпаднахме в безсъзнание, упоени от някакъв непознат газ, може би райски.

Когато се свестихме, изкрещяхме от ужас, защото видяхме срещу нас нашите двойници. Те също изкрещяха изненадано, когато отвориха очи, а лордът и останалите вампи, вече доста пийнали, се кискаха с характерното грухтене. После нас ни отведоха в съседното помещение, без да ни вържат, което ме учуди, но Николай възкликна:

– Фридман, сега е шансът ни да се измъкнем от това патово състояние!

– Но как? – запитах и в този миг дойдоха двама вампи и ни поканиха да се качим в гондолата. После отлетяхме към базата им в Никория.

Дори не разбрахме какво стана, но усетихме, че гондолата се заби в земята и навярно изпаднахме в безсъзнание. Когато се свестих, се огледах. Цареше мрак, но съзнанието ми се върна и побутнах Николай, който отвори бавно очи. След това се наведе над Илайза и скоро и тя беше на крака. Прошепнах:

– Да изчезваме, защото едва ли ще имаме друг шанс.

Едва когато Николай отвори люка на гондолата, видяхме, че всички вампи са мъртви. Взехме каквото намерихме за ядене, най-вече плодове, няколко лазерни

оръжия и две мачете за храстите. Намирахме сред гъста гора и почти непроходими храсталаци, а мачетето щеше да ни свърши работа. Шмугнахме се предпазливо сред дърветата и на бърз ход се отдалечихме от гондолата. Навлязохме сред палмова гора, която се редуваше със страни дървета, по които се стичаше някаква слузеста паяжина, осеяна със странни лиани, чийто пипала се протягаха към нас. Ненадейно две лиани сграбчиха Илайза и започнаха да се увиват около нея. Тя изкрещя от страх, но Николай бързо замахна с мачетето и ги срязва. Аз го последвах и разчистих пътя пред нас. Вървахме без посока, защото нямаше как да се ориентираме. Скоро достигнахме до едно огромно дърво и Николай се покатери на него. Едва когато слезе, каза:

– На километър гората свършва и има огромни канари. Да стигнем дотам и ще се ориентираме накъде да вървим!

Вече излязохме на някаква пътека, когато неочаквано се чу глух шум и Николай извика:

– Бързо зад дърветата!

И точно навреме, защото покрай нас с бясно темпо, чупейки дървета и храсти, преминаха стадо непознати животни. Те се блъскаха едни други. Тези, които падаха, биваха моментално смачквани от множеството, но останалите продължаваха бясно да препускат. Тръгнахме отново към скалите, когато небето внезапно причерня и гъсти, черни облаци замрежиха хоризонта. Ненадейно ни връхлетя истински порой и ние на бегом се спуснахме под гигантските канари. Скоро заваля и едра градушка, но вече бяхме под скалите. Но цялото шоу трая десетина минути, скоро двете слънца на Никория ни огряха и след малко вече бяхме сухи. Седнахме да хапнем и отморим, когато иззад скалите се показа един огромен питон и запълзя към нас. Илайза изкрещя от ужас, а Николай само се засмя и насочи парализиращото оръжие към змията. Тя мигновено застина в една непривична поза, отворила широко уста. След като хапнахме и отморихме, продължихме предпазливо през каменистата пустиня към отсрещния връх. Надявахме се оттам да се ориентираме към цивилизацията на планетата.

Веднага щом се изкачихме на високото, видяхме в подножието къщи, а пред тях се въртяха въоръжени вампи. Прикрихме се и решихме да изчакаме да се стъмни и тогава да заобиколим опасното място.

И тогава ненадейно една гондола кацна зад нас. Стиснахме оръжието, очаквайки вампите да ни нападнат, но изненадващо видяхме 1948 да се показва от люка.

– Слава богу, имаме късмет! – изтръгна се от мен и аз почти се затичах към гондолата.

Глава 7

В системата Рион

Съветът заседаваше вече втори ден. Водеха се ожесточени спорове за експедицията по завръщане на земляните на тяхната планета. Законният император 003 беше доволен, че истината излезе наяве. Сега Вампия беше готова да поеме по демократичния път на съзиданието и прогреса. Затова императорът без колебание посочи 1948 за водач на експедицията до планетата Земя, като го упълномощи да представи пред земляните новата мирна политика на Вампия.

1948 извика Фридман и Хенсън и сподели с тях информацията, като накрая каза:

– Разчитам най-вече на вас двамата да ме подкрепите, когато на земята се срещна с вашия президент!

– Разбира се, че ще те подкрепим! – въодушеви се Хенсън, а 1948 продължи:

– Ако всички портали се отворят навреме, ще достигнем много бързо до вашата галактика, а оттам до Земята вече ще бъде лесно!

В това време двама асториански учени се приближиха до Хенсън и започнаха един научен разговор.

– Както знаете, Хенсън, всички ние живеем в една жива пулсираща система, чиито електромагнитни полета са в постоянно взаимодействие. Много често те променят своите свойства и това нарушава равновесието. Затова сме свидетели на грандиозни сблъсъци между цели галактики. Материята се състои от тъй наречените глюонни вериги, които тя понякога изхвърля в пространството, създавайки невидими мрежи, но с изненадващи електромагнитни ефекти. Именно това ще използваме в тунелите на хиперпространството, преминавайки през порталите по-бързо, ще достигнем до вашата Земя.

– Искате да кажете, че използвате само електромагнитните свойства без друга енергия ли? – изненадано запита Хенсън, понеже вече беше запознат с плазмената теория като неизчерпаем източник на енергия.

– Почти, но сме подсигурили и двигател, който използва водород, но в основата на нашата технология стои балансът между гравитационните сили.

В този миг 1948 ги прекъсна, казвайки с усмивка:

– Ще имате достатъчно време да си изясните позициите в науката, а сега императорът ни чака в тронната зала. Той дава прием в чест на победата над тъмните сили и освобождението на робите. Така че Индион ни зове, приятели! – засмя се той.

Всички се качиха в очакващите ни гондоли и излетяха към мегаполиса.

Императорът ги посрещна подобаващо и в двучасовата си реч накрая каза:

– Приятели, нека винаги си спомняме дози ден – денят на независимостта. И както казваше дядо ми, срещайки се из вселената, да се поздравим, а не да се стреляме едни други! Така че забавлявайте се, приятели!

Тържествата започнаха и продължиха до сутринта, когато кметът на Индион пожела на земляните успешно приземяване на планетата Земя.

Бил Фридман, като най-добре говорещ вампийски, благодари от името на земляните. После се качиха в гондолите и излетяха към корабите-майки, които ги очакваха.

Щом се настаниха, веднага им предложиха апаратите за анабиоза, но Бил, Хенсън, Джим, Никибуши отказаха, защото само сега имаха уникалната възможност да разгледат цялата Вселена.

Седнали пред мониторите, те наблюдаваха звездите, а главният компютър съобщи: "Движим се под ъгъл от шейсет градуса, сканиращата система следи за опасни астероиди, които електромагнитните тралове на кораба-майка унищожават или отклоняват от курса. Преди да навлезем в хиперпространството, ще минем край три планети, населени със съществата „МО". Те са безкрайно агресивни. Точно сега към нас летят електромагнитни ракети, но те ще бъдат прихванати и унищожени от траловете. Опасността е неутрализирана!"

Всички си отдъхнаха и точно тогава компютърът отново ги предупреди:

– Вражески кораби ни атакуват!

– Неутрализирайте ги! – заповяда 1948, който се приближи до земляните и допълни: – Сега ще ги притиснем към тъмната материя и ще спрем двигателите на корабите им. Така ще бъдат засмукани от гравитацията на тъмната материя. А протонните оръдия ще довършат работата. Включете електронното затъмнение! – нареди командирът и те всички видяха как корабите на врага се разпадаха под ударите на невидимото страшно оръжие на кораба-майка.

– Пътят към хиперпространството е отворен! – съобщи компютърът.

– Към системата Рион! – заповяда 1948 и сядайки при пътниците, допълни: – Когато излезем от хиперпространството, ще бъдем съвсем близо до вашата Земя.

Хенсън се събуди с някакво странно чувство на обърканост. Беше сънувал странен сън, изпълнен с кошмари. Той бавно се отправи към бара, горейки от желание да сподели съня си със Фридман. Там завари Джим и Никибуши.

– Какво става, защо сте толкова весели? – запита ги той.

– Радостна вест, приятел. Фридман, Николай и Илайза са живи и пътуват към

нас с имперския кръстосвач.

– Това наистина е чудесна новина. Барман, я сипи и на мен една амброзия! Да вдигнем тост за щастливото избавление на нашите приятели и всички да се завърнем на любимата стара Земя!

В този миг компютърът събщи:

„Навлизаме в астероидна зона. Моля затегнете коланите!

– Има ли някаква опасност? – запита Хенсън стоящия до него асторианец.

– Не, защото системата от тралове отклонява астероидите от пътя ни, а по-опасните просто унищожават. Но погледнете екраните! Планетата Рион е пред нас и скоро ще навлезем в орбита около нея. Тук ще слезем да се снабдим с много вкусни плодове и чиста изворна вода.

– А планетата населена ли е? – с любопитство запита Хенсън.

– Да, с много забавни малки човечета. Те са добродушни и любопитни, но вие сами ще се уверите в това. Давайте към гондолите!

Спуснаха се на планетата сред гора от дървета, по които висяха големи жълти плодове, подобни на тиква, а други бяха като огромни круши.

– Това е еликсирът! – посочи им асторианецът и разряза една „круша“.

– Но това е пъпеш! – изненадано възкликна Хенсън и лакомо захапа плода. Останалите го последваха.

В далечината забелязаха колиби и странни джуджета, които подскачаха, предвижвайки се изключително мудно. Когато приближиха, към тях излетя облак дребни стрели, но поради бавните действия на съществата, ние ги избегнахме. Това се повтори няколко пъти, но уплашени, съществата след няколко опита побягнаха към гората. Когато приближихме до колибите, там нямаше никого. Само едно забравено дете пищеше от страх. Джим се наведе и го вдигна, правейки му смешни физиономии. Детето спря да плаче и започна да се смее. Джим го подхвърли няколко пъти и то се захласна, смеейки се. Иззад дърветата плахо се показа майка му, а Джим внимателно ѝ подаде детето. Тя го грабна и се обърна да се скрие в гората, но в този миг една дива котка скочи към нея, а тя се сви от страх на земята. Джим само се пресегна и срита котката, която измяука и уплашено побягна между дърветата. Тогава от гората се показаха джуджетата, кланяйки се на Джим и мърморейки нещо на техния напевен език. Джим се присегна отново към близкото хлебно дърво и накъса плодове, които подаде на джуджетата. Те радостно ги грабнаха и отнесоха към колибите си. След малко трима от тях донесоха някакви зелени кристали и ги подадоха на Джим. Хенсън, който беше завършил и кристалография, възкликна:

– Но това са изумруди!

– Околните планини са пълни с тези скъпоценни камъни! – поясни ни асторианецът и се засмя. После каза: – Да вървим да видим местното море, зад онзи хълм е! И бездруго чак утре ще пристигне кръстосвач, а тази планета е рай!

Всички се отправиха към хълма.

Наистина морето беше много синьо и чисто. Всички и земляни и асторианци бързо се съблякоха и се гмурнаха в приятно топлата вода. Когато излязоха на брега, Хенсън подхвърли:

– Това непременно ще го отбележа в мемоарите си!

Джим и Никибуши почнаха гръмко да се смеят и Джим поясни на асторианците за какво става въпрос.

Всички бяха изпаднали в едно безгрижно весело настроение, когато ненадейно Хенсън се закова на място. В първия миг помисли, че има халюцинации, защото видя около близките скали вампийци, и викна:

– Прикрийте се!

Едва бяхме го сторили, когато лазерните пушки засвяткаха.

– Към гондолите! – викна 2222 и допълни:

– Това са Естери-мутанти, а те са оръжието на Махоните, които от своя страна са подчинени на лорд Вамп. Но откъде може той да знае, че сме тук!

И тогава ненадейно на скалите се появи лорд Вамп и кресна:

– Не очаквахте да ме срещнете тук, а? Но знайте, че аз ще ви отмъстя и вампийският престол отново ще бъде мой!

2222 викна:

– Незабавно се отправете към гондолите! – И стреляйки, той ги поведе.

Все пак бяха една крачка преди лорда на смъртта и достигнаха до гондолите. Излетяха към кораба-майка, като преди това предупредиха 1948 за опасността.

Достигнаха кораба-майка и той предприе атака срещу гондолите на лорда. Скоро и един военен кръстосвач им се притече на помощ и подгониха лорд Вамп, но той успя да се изплъзне и навлезе в хиперпространството. Не им оставаше нищо друго, освен отново да застанат в орбита, за да изчакат 1948, Фридман, Николай, Илайза и останалите земляни.

Глава 8

Към Млечния път и старата Земя

– Излизаме от хиперпространството. Пред нас е Млечният път! – съобщи компютърът, а Хенсън подхвърли:

– Е, Фридман, когато се появим в института, ще предизвикаме истинска сензация!

– Едва ли ни помнят вече, Хенсън!

– Не знам, все пак 22 години са много, а паметта на човечеството е твърде къса, както сме се убедили.

– Е, ще го преживеем, Хенсън, стига къщите ни да си на мястото! – засмя се Фридман.

– Все още не виждам нашата Земя, къде е тя?

– Ето, онова е вашето слънце! – посочи им 1948 една точна на екрана.

– Ура за нашия спасител 1948! – викнаха земляните и вдигнаха на ръце координатора.

– Добре, момчета, а сега да отидем бара! – предложи им командирът и всички астрианци и земляни последваха 1948.

Точно се бяха разположили, когато ненадейно се появи една холограма на Космит.

– Какво е това? – изненадано запитаха земляните.

– Това са пазителите на разума. Сигурно ще ни съобщят нещо важно! – каза 1948 и се заслуша.

„Влезте отново в хиперпространството, защото една аномалия в тази част на вселената ще ви попречи да преминете отвъд!”

– Нищо не разбирам, а ти Фридман?

– Не си ли спомняш, че Хъбъл откри тази аномалия, при която електромагнитните полета сблъскват цели галактики. Предполагам, че е това, Хенсън.

Когато излязоха от хиперпространството, ненадейно компютърът предупреди:

„Неизвестни кораби се приближават към нас!”

– Отвори канал за връзка! – нареди командирът.

На екраните се показва едно грозно лице, което се засмя и извика:

– По-добре се предайте и ще ви оставим да живеете!

– Червен код! – нареди 1948 и поясни: – Това са космически пирати и ние често се сблъскваме с тях. Но те не знаят с кого се захващат. Само гледайте!

Видяхме на екрана как камикадзетата се спуснаха със своите малки кораби и започнаха да обстрелват кръстосвача с ракети.

– Включете на пълна мощност силовите полета и плазмените оръдия в действие! – заповяда командирът.

Всички, които наблюдаваха, видяха само как ненадейно от кораба-майка излезе някакъв вихър и връхлетя пиратските кораби, които се разпаднаха един след друг. Малкото оцелели на пълна скорост се отдалечиха от кораба-майка.

– Ура за командира! – викнаха отново всички.

– Пътят вече е свободен. Насочете кораба към Земята!

***

Скоро корабите навлязоха в Слънчевата система и Земята блестеше на екраните с вълшебната си красота. Влязохме в орбита около Земята и скоро се сбoguвахме с останалите земляни. Дванайсет гондоли излетяха към Щатите. Нашата гондола се приземи в северния парк на Сан Франциско. Аз и Хенсън слязохме тук. Нетърпеливият Хенсън спря първото такси и весело подхвърли на шофьора:

– Карай към института „Анщайн“!

Шофьорът ни изгледа като луди и отвърна:

– Изглежда не сте от тука, момчета!

– Защо? – изненада се Хенсън.

– Ами още преди двадесет и две години той беше взривен от терористи. Тогава загинаха и двама много известни учени – Бил Фридман и Чарлс Хенсън. Ето го техният паметник! – посочи той с ръка отдясно.

– Вярно, това сме ние! – намръщи се Хенсън и каза: – Карай тогава към 579-а улица!

– Спрете тук! – ненадейно казах аз, а на изненадания поглед на Хенсън отвърнах: – Трябва нещо важно да проверя! – И бързо слязох.

Приближих се до една стара къща и натиснах звънеца, усещайки, че колелата ми се огъват от вълнение. Отвътре се чу топуркане и една жена се показа, учудено взираща се в мен.

– Кого търсите, господине? – запита тя.

– Това съм аз, Фридман! Не ме ли позна, Бети?

Жената ме изгледа смаяно и лицето ѝ побеля от гняв.

– Подигравате ли се, господине? Фридман загина преди двадесет и две години. Или да викна полицията, а?

Аз, Бил Фридман, бързо се отправих към таксито и промълвих:

– Хенсън, тя не ме позна! Карай към 301-ва! – викнах на шофьора, който си помисли, че това са поредните шизофреници.

Когато спряхме пред къщата, Хенсън каза:

– Изчакайте ме тук да взема пари! – И той с бързи крачки се отправи към къщата. Ключът, който ползваше чистачката му, си беше на мястото и Хенсън бързо влезе в къщата. Парите си стояха на обичайното място. Той ги взе и се върна да плати на таксито. После двамата влязохме вътре и Хенсън подхвърли:

– Ще сляза до мазето да видя едно 22-годишно уиски, ха-ха-ха!

Едва бяхме изпили по чашка от този вълшебен еликсир, когато се чуха силни удари по вратата.

– Полиция, отворете веднага или ще разбием вратата!

– Отворено е! – викна Хенсън.

Полицайте нахлуха с оръжие в ръка и един от тях кресна:

– Веднага легнете на пода, арестувани сте!

– И за какво? – насмешливо запита Хенсън.

– За обир на музея Фридман и Хенсън! – отвърна полицаят.

– Аз съм Хенсън, а това е Фридман! – ухили се ученият, но полицаите изобщо не му повярваха. Шефът им подхвърли:

– Значи това е новият трик на крадците, да се представят като собственици, а?

– Аз съм собственикът Чарлс Хенсън, а това е приятелят ми Бил Фридман!

Бяхме отвлечени от извънземни преди двадесет и две години и едва сега си пристигаме...

– Хей, смешници, престанете да ни будалкате! Никой не ви вярва!

След няколко дена проучване стана ясно, че ченгетата са направили гаф и пресата гръмна сензационно.

„Бил Фридман и Чарлс Хенсън, отвлечени от извънземни, отново се завърнаха.“

Епилог

Това, което двамата учени разказаха, звучеше като научна фантастика и заключението на лекарския екип психолози беше, че и двамата имат шизофрения.

Отведоха двамата учени в психиатрията. Преди да им надянат усмирителните

ризи, Фридман подхвърли:

– Добре, че поне скрихме кристалите. Много скоро те ще ни потрябват, защото опасността не е отминала. Тя предстои!...

ЧЕРНИТЕ КОТКИ НОСЯТ КЪСМЕТ

– Г-н Регинър, току-що донесоха колет за вас.

– Провери го да не е бомба!

– Веднага, шефе! – отвърна младият Родриго и предпазливо понесе пакета към сканиращото устройство. Въздъхна облекчено.

– Има ли проблеми? – чу гласа на Регинър и отговори.

– Това са тринадесет малки, черни котенца!

– Сигурно Дени ги е поръчала за децата. Веднага ѝ ги занеси!

Момчето за всичко понесе кашона. Домакинята сякаш го очакваше пред отворения прозорец само по сутиен и гащички. Младежът я загледа като омагьосан. От първия му ден във фирмата той беше пленен от тази обаятелна, неустоима жена. Дори се чудеше защо се е омъжила за този старец.

– Какво ме зяпаш, Родриго, не си ли виждал жена?

Младият мъж се посъвзе и подаде кашона с думите:

– Тринадесет черни перли пристигнаха, може да ни донесат късмет!

Тя се засмя доволна и викна:

– Питър, Рени, Касандра, елате веднага тук!

Децата с възторг гушнаха малките котенца и се заиграха с тях.

На сутринта възпитателката се чудеше защо закъсняват за закуска и влезе в стаята им. Остана ужасена и се разкрещя. Дени се появи и едва не припадна, виждайки децата с пяна на уста. Дотича и бащата. Чул крясъците, се появи и Родриго и Дени му викна:

– Бягай бързо и доведи лекаря!

– Веднага трябва да ги откараме в болницата! – нареди лекарят и повика линейка, която пристигна след десетина минути. Босът нареди на Родриго:

– Взимай пушката и си отваряй очите на четири, враговете ни не спят!

Малко по-късно пристигна куриер и стражът веднага го прати към болницата.

Регинър нетърпеливо отвори писмото и възкликна:

– Какви са тези глупости!

Жена му дръпна листа и прочете: "Убиец на девойки, ще си платиш за смъртта на Кели Скот. Децата ти вече са заразени с опасен вирус и само аз зная единственото лекарство. Ще го пратя веднага при условие, че унищожих кокаиновата си лаборатория и си теглиш куршума. Тогава ще бъдем квит, а децата ти ще живеят, те нямат вина."

Близките на Кели

– Какво да правя? – съкрушено запитва босът съпругата си.

– Трябва ли да ти напомням, че сигурността на децата е над всичко! – с подчертана твърдост отвърна тя.

– Добре, стой тук, аз ще се заема с проблема! – И Регинър бързо тръгна, следван от двамата си бодигардове. В дългия бял шевролет той нареди на охраната си:

– Приберете стоката и едва тогава запалете лабораторията. Аз ще имам грижата за Родриго, защото копелето осигурява суровината. Получим ли медикаментите, веднага ще очистим роднините на Кели. Те май не са разбрали с кого си имат работа!

Когато стигнаха до офиса, бодигардовете тръгнаха. Веднага след тях се появи момчето за всичко и най-нахално в този момент си поиска уговорената сума, защото баща му го чакала тежка операция.

Регинър побесня, но лукаво се усмихна и отвори касата. Хвана любимия си револвер със сребърна дръжка. Ненадейно в този миг прозвуча неочакван изстрел и Регинър изумено се взря в Родриго, преди да падне на пода мъртъв.

Момчето за всичко сложи пистолета в ръката му и се качи в белия шевролет. Дени го посрещна тревожно.

– Носиш ли лекарството?

– Да, изпълних всичко според перфектния ти план. Само трябва да изчакаш няколко седмици, докато завещанието влезе в сила. Тогава можем да се преместим някъде по островите, където няма да крием любовта си.

Тя му се усмихна, целувайки го страстно, и прошепна:

– Понякога тринайсет черни котки могат да ти донесат късмет!

ДЕТЕ НА САТАНАТА

Когато съм се родил на тоя свят, роднини разправяха, че замирисало на сяр а и те били ужасени от вида ми. Толкова грозно дете – с голяма глава, с клепнали уши и кървавочервени очи, те не били виждали. На всичкото отгоре съм се родил с два зъба – големи и криви. По-късно ги чух да разправят, че това било лоша поличба или зла участ. Сигурно майка ми е имала много грехове. И когато на деветия месец решили да ме кръстят в местната черква, станало нещо странно. Веднага щом ме занесли при олтара, внезапно задухал ураганен вятър, камбаните забили тревожно и всички стъкла на черквата буквално били изтръгнати и счупени. Ужасеният поп Софроний отказал да ме кръсти. Вбесена, майка ми ме грабнала и преди да излезе, казала:

– Почакай само да порасне синът ми и първо с теб ще се разправи!

Напразно баща ми се мъчил да я успокои. Завели ме в някакво близко село и там ме кръстили, като дали голям рушвет на попа. Когато навърших тринадесет години, мама ми разказа за случилото се и оттогава съзирах ли попа, го гледах на кръв. Помня, че още от първи клас децата се опитваха да ми се подиграват, че съм имал „шинишка глава”, клепнали уши и червени очи като на вампир. Дори Клер, която ми харесваше, измисли прякора Вампи – синът на дявола.

Аз обаче не им останах длъжен и открих в себе си една сила, която още не можех напълно да овладее и да обясня, но постепенно започнах да я използвам.

Клер все търсеше начин да ме уязви, нагруби или да накара другите да се нахвърлят върху мен. През цялото време го правеше – от първи до пети клас. Оттогава почнах да си водя дневник и в него записах първо попа и веднага след него Клер, че подлежат на наказание. Вече в осми клас Клер настрои момчетата и дори момичетата против мен. И веднъж, когато си играехме на хълма над езерото, те ми се нахвърлиха, а Клер им нареди да ме метнат в езерото. Когато те ме събориха на земята, си ударих главата в един камък и у мен изведнъж с пълна сила избухна тази ми способност да отхвърлям натрапниците. И когато те закрещяха: ”Сега ще те потопим в езерото, дяволско изчадие!”, аз си помислих: ”Добре, но вие ще се изтъркаляте по стръмното и ще паднете във водите на езерото!”

Тая моя сила ги запокити право по стръмното, а Клер гледаше смаяно отстрани. Казах й:

– А теб, кучко, много скоро ще изнасиля и поругая! Ще те направя за смях на всички, защото ти си дяволското изчадие!

Тя ме гледаше неразбиращо, докато останалите падаха и потъваха.

Клер се разкрещя като обезумяла и хукна към тях. Имаха късмет, че две рибарски лодки идваха към брега, та ги спасиха. А аз бях обхванат от върховна радост и удовлетворен от това малко отмъщение, започнах да се рея и танцувам на хълма.

Оттогава задебнах Клер и когато един ден бяхме на излет в близката гора, изчаках да остане сама и скочих, събаряйки я на тревата. После я изнасих многократно, но тя не само че не викаше, а все повтаряше сладно: "Давай, давай, Дейвид, не спирай!"

Помислих си, че ще ме натопи, но тя още на другия ден ме извика, казвайки ми:

– Скъпи Дейвид, искам пак да ме накараш да викам!

– Хареса ли ти, Клер?

– О, искам да го правиш с мен ден и нощ, защото няма да ми омръзне никога!

Записах това в дневника си и реших да продължа с отмъщението. Беше наред попът.

Издебнах го веднъж, когато се качи на камбанарията да оправи някакво оплетено въже. Застанал до перилата, той се мъчеше да достигне въжето, но все не успяваше. Помислих си: "Хайде, попе, протегни се още съвсем мъничко!" И той го направи. Миг след това полетя надолу с раздиращ вик и се просна мъртъв в краката на чистачката, която се смрази от ужас. Едва след десетина минути се разкрещя за помощ, а аз бях доволен, изпитвах удовлетворение, че отмъстих заради мама.

После реших да се заема с Клер. Макар че тя ми доставяше безнаказано върховно удоволствие, не можех да забравя годините, през които насъскваше децата срещу мен. Затова измислих един гаден план. Знаех, че Ради цигането я харесва и все се облизва за нея. Предадох ѝ телепатично, защото вече я контролирах изцяло: "Върви в гората под стария дъб и ме чакай. Ще те накарам лудо да викаш!"

Озарена от усмивка, тя се забърза към гората, а аз внуших на цигането: „Хайде, Ради, проследи я, тя ще бъде твоя!“ Но после не забравяй да я удавиш в езерото!...”

Полицията много бързо откри цигането и го вкара в затвора за изнасилване и умишлено убийство. Отбелязах го в дневника си, но бях и малко разочарован, защото трябваше да си търся друга кучка. Но вече нямаше какво да ме спре, защото разбрах, че притежавам силата на мозъчен контрол.

Вече през последната година в училище дойде нова и млада учителка по литература. Беше руса, дългокрака, с бадемови очи и две сладки трапчинки на бу-

зите си. Когато се усмихваше, направо ме подлудяваше. Аз стоя на първия чин, а тя сядаше и кръстосваше дългите си крака пред мен. Просто ме побъркваше, така диво ме възбуждаше. Веднъж обаче я чух да казва на колежката си по история:

– Този клепоухко направо наднича под полата ми и ме съблича във фантазията си, но не му се сърдя, защото лудо ме възбужда!

Това малко ме засегна, но и амбицира, затова още на другия ден, когато дойде с една къса поличка и пак кръстоса краката си, помислих, гледайки я в очите: "Хайде, сладурано, разтвори ги малко!" Тя веднага го направи, аз видях сините й прашки. Направо подскочих на чина си и едва издържах да бие звънецът. Идеше ми да й кажа: "С теб съм готов на всичко, но сега ела в гората!"

Гората започваше веднага след училищната ограда и тя се забърза натам. Последвах я незабавно под стария дъб. Когато ме видя, тя ми се нахвърли като истински вампир. Беше страхотна, ненаситна кучка. От тоя ден започнахме да го правим дори в голямото междучасие. Веднъж тя не се сдържа и започнахме в учителската стая, но ни свари директорката и стана голям гаф.

– Лола, не очаквах това от теб! – скастри я директорката, а аз си помислих, че не й достига въздух. В този миг с Лола станахме свидетели как директорката падна на пода, гърчейки се в предсмъртна агония. Ние с Лола се изнизавме навън.

Един ден, когато играех любимата си игра – покера, Лола се появи ненадейно и прояви лошия си нрав. Задърпа ме пред останалите момчета, казвайки:

– Хайде, нали ми обеща да го направим в киното!

Аз се правех, че не съм чул, но тя настоя:

– Ако веднага не дойдеш с мен, ще те натопя на майка ти!

Това направо ме вбеси, но си помислих злорадо: "Добре, кучко, върви и ме чакай в киното!"

Тя веднага тръгна, а аз по-късно записах в дневника си: "Лола се спомина от нетърпение в киното!"

Продължих напред и се записах в университета, дори си намерих нова приятелка, която да задоволява нагона ми...

Една сутрин отдалеч видях един мъж да идва срещу мен. Бяхме като две капки вода. Беше грозен, клепоух и с червени очи. А от устата му лъхаше на сяр. Той само ме погледна и в главата ми прозвуча: "Време ти е вече да въведеш ред в нещата, Дейвид, защото прекалено дълго се забавлява, без да следваш програмата!"

– Каква програма! – изтръгна се от мен, а той продължи:

– Програмата за завладяване на човешките души. Затова от днес спираш тези забавления и започваш да работиш с по-изтънчени средства и методи, защото

Върховният иска повече от нас на тази планета.

Бях готов да му кажа да върви на майната си, но тогава вдигнах глава и съзрях зад един облак рогатия си баща...

ХОЛОГРАМА ВМЕСТО ИЗСТРЕЛ

Зимата дойде ненадейно с остри виелици и преспи сняг. Силен мраз полази земята с дъха на северняка. Фред Табе, застанал на балкона, се любуваше на виелицата и бурните напъни на вятъра. Ненадейно, сякаш от нищото, се появи един странен, блестящ облак, който го връхлетя. Фред затвори очи и се дръпна назад, но само след миг се чу тържествуващият му смях. Той влезе обратно в хола, където се бяха събрали приятелите му от детството. Фред се беше погрижил трапезата да е отрупана с деликатеси, отлежали вина и любимото шампанско на всички „Дом Периньон“. Тук бяха Джак Нюман, Дани Беред и Мери Кели, в която бе влюбен още от детството си. Очакваха само Томас Бекет, когото Фреди не искаше да кани, но Мери настоя – иначе нямало да дойде. Сега тя стоеше край камината, загледана в буйния пламък, мислейки си: ”Ето, нуждая се от мъж, в който да гори такъв огън!”

– За мен ли мислиш, Мери? – приближи се до нея Фред. Тя се засмя безгрижно и отвърна:

– Само ако приличаш на този буен огън!

– Не те разбирам, мила, винаги се стремиш към непостижимото! Но имам едно предложение към теб.

– И какво е то? – с любопитство запита тя, смеейки се.

– Скоро ще стана богат наследник, затова предлагам да се омъжиш за мен. Нима не помниш, че като малки постоянно ме преследваше да си играем на мъж и жена? Пък и аз съм единственият, който може да ти осигури разкошен живот!

– Парите не са всичко, Фред! А и нямаш пламъка на огъня!

Лицето на Фред придоби зловещо изражение и той почти кресна:

– Та кой го има този пламък?

– Томас. И аз скоро ще се омъжа за него!

– Но, Мери, той е само един бедняк, какво може да ти даде?

– Огъня, Фреди, огъня!

– Не те разбирам!

– Ти никога не си разбирал жените, защото си егоист. Мислиш си, че с парфюмчета и чорапи ще ги спечелиш. Всяка жена търси само оня мъж, който може да й даде огъня, който да я завладее. Но ти го нямаш, Фреди!

Той свъси вежди и лицето му се изкриви в грозна гримаса.

– Много скоро ще разбереш грешката си, Мери! – И той се отдалечи към приятелите си. Джак видя навъсената му физиономия и викна:

– Пак ли удари на камък, приятелю? Нали знаеше, че Мерита е дива и необуздана. Тя не се покорява с думи, а с действия.

Фред тихо, почти с отчаяние отвърна:

– Тя ми рече, че съм нямал огъня, а само Томас я бил запалил! Не ги разбирам тези жени. Ти ѝ предлагаш питомното, тя търчи в гората да гони дивото!

– Ти си виновен, че доведе Томас в института и го уреди в нашия отдел за нанотехнологии. Повечето жени там сега въздишат по него.

– Ами откъде можех да зная, че Мерита си пада по дивото! Какво да правя, Джак?

Джак зашептя на ухото му. В този миг на вратата се появи Томас. Мерита с весел вик се хвърли в прегръдките му, целувайки го нежно.

– Толкова те обичам, мили, хайде да се махаме оттук?

– Нали ще обидим приятелите ти от детинство, мила?

Тя се намръщи и каза:

– Майната им! Тръгваш ли с мен?

– Разбира се, мила, да вървим! – И той я последва.

– Планът се провали! – обърна се Фред към Джак, който замислено гледаше тавана.

– Нищо не се е провалило, но нека първо прием, а после ще измисля нещо! Наздраве, момчета!

В понеделник Томас и Мерита не дойдоха на работа, но Томас се обади по телефона и ги покани на сватбата си с Мерита. Джак отговори за всички:

– Няма как да дойдем, защото работим по новия проект.

На въпросителния поглед на Фреди отвърна:

– Той се подиграва с теб, Фреди. Ти си увлечен по нея още от дете, а сега се появява от нищото този позьор и я отмъква под носа ти. На твое място щях да си отмъстя, приятелю?

– Бъди спокоен, Джак, ще си отмъстя!

***

Вече на път за църквата Мерита прошепна:

– Виждаш ли, не ни уважават, а се пишат приятели? Онази вечер Фред ми предложи да се омъжа за него, предлагайки ми разкошен живот.

Томас се позасмя и отвърна:

– Вече знам какво си ми отговорила: ”Парите не са най-важното нещо в живота. Любовта е на първо място!”

Двамата се засмяха щастливи и Мерита го целуна нежно. Ожениха се и смятаха да карат меден месец далеч от този град, но шефът на института ненадейно извика Томас.

– Фреди и Джек напуснаха. Чух, че отишли при военните, затова се налага ти и Мерита да продължите започнатия проект за нанотехнологиите в медицината! На Томас никак не му се искаше, но Мерита настоя да продължат.

Минаха три месеца в усилена работа докато най-после двамата с Мерита завършиха проекта. Създадоха подходящите нанороботи, способни да унищожат раковите клетки.

Същия ден, когато се прибраха уморени вкъщи, Мерита го изненада:

– Ще си имаме бебе, Том!

– Ти ме направи най-щастливият мъж, мила! – грабна я той в прегръдките си, целувайки я нежно.

– Аз съм още по-щастлива, любими! А утре ще ходим с мама на пазар.

– Добре, мила, аз ще бъда в гаража да продължа оня проект за холограма, която да разказва приказки на сина ми, когато се роди.

– Може да е момиче, още не знаем! – засмя се Мерита, а Томас упорито отвърна:

– Ще бъде момче, мила!

Скоро разбраха, че ще бъде момиче, но това не разколеба Томас да завърши холограмния апарат за приказки.

След девет месеца се роди красиво момиченце, което кръстиха Лоти. Двамата бяха безкрайно щастливи. Тогава Томас пусна за първи път холограмния апарат с образа на Мерита, която разказва приказки.

***

Клубът „Хавана” беше препълнен, когато Фреди и Джек се появиха с още четирима приятели военни. Това беше любимият клуб на армейците и постоянно разпускаха тук, защото клубът предлагаше много забавления и евтини момичета. Те се настаняха и поръчаха бутилка „Джек Даниелс”. Когато я изпиха, Джек ненадейно подхвърли:

– Май вече се отказа от Мерита и отмъщението, а?

– Не, просто изчаквам удобен момент да нанеса удара си. Тази долна мерзавка заслужава да бъде наказана! Толкова я обичах, а как постъпи с мен!

Вече на третата бутилка Джак предложи:

– Ако искаш, още тази нощ ще го направим, защото ние сме ти приятели, Фреди?

– Добре, тогава се прибирам и след полунощ среща на девета улица! – И той си тръгна, залитайки.

Нощта се случи ясна и студена. Снегът се сипеше на едри парцали, завихрян от студения вятър, виещ зловещо в нощта.

Три военни джипа Хамър се появиха от снежната вихрушка и спряха на девета улица. Шестима мъже, облечени във военни камуфлажни дрехи, въоръжени като за „Пустинна буря“, слязоха от колите.

– Къщата е крайната преди парка! – обясни Фреди и продължи: – Бъдете внимателни, искам изненадата да бъде пълна! Него убийте веднага, а с Мерита аз лично ще се разправя! – Той се засмя сардонично и лицето му се изкриви в дяволска гримаса.

– Бъди спокоен, Фреди, всички ще защитим пагона! – отговори Джак и продължи: – Следвайте ме, момчета, и си отваряйте очите! Добре че времето е на наша страна. В тая виелица едва ли някой ще ни види.

Джак извади шперцове и безшумно отвори външната врата. Промъкнаха се тихо вътре.

– Тръгнете по този коридор! – прошепна Джак на двама от хората си. – Другите двама минете от другата страна, а ние с Фреди ще се качим горе!

Едва тръгнали към втория етаж, и се чу яростна стрелба.

– Какво, по дяволите, става? – изнервено се обърна Джак към Фреди и двамата се качиха на бегом. Когато светнаха лампата в спалнята, видяха, че двама от приятелите им са мъртви, а Мерита, прегърнала дъщеричката си, се беше свила на пода.

– Ти си голям подлец и мръсник и няма да спечелиш никоя жена! – кресна тя срещу Фреди.

– Ти ме измами, мръснице! А все повтаряше, че сме един за друг, Бог ни бил избрал. Това беше просто измама от твоя страна, за да ме използваш, кучко!

– Никога не съм те обичала!

– Но си лягаше с мен, мръснице, нали? Време е вече да си платиш. Вземете малкото копеленце и я вържете! – викна Фреди и продължи: – Оставете ме с тази дива котка, аз знам какво да правя!

– А какво да правим с трупове?

– Занесете ги на бунището!

Когато всички излязоха, Фреди просъска:

– Давам ти последен шанс, а после ще ти върна малката, тя не е виновна за курвенската ти постъпка, мръснице!

– Върви на майната си, подлецо!

– Така ли, курво, сега ще те науча да уважаваш пагона! – И той скочи върху нея, събаряйки я на пода, като започна злобно да къса дрехите ѝ. Тя отчаяно се отбраняваше и крещеше. Изпаднал в дива ярост, Фреди процеди:

– Млъквай, парцал, или ще ти видя сметката!

Той насочи ножа към гърлото ѝ. Тя със сетни сили се опита да го отблъсне, ритайки го в слабините. Той изрева от болка и направо превъртя. Заби с ярост ножа в гърдите ѝ и продължи да мушка, крещейки:

– Мръснице, ти не заслужаваш усилията на никой мъж!

Обезумял от гняв, той забиваше и забиваше ножа в отпуснатото на пода тяло, макар да знаеше, че Мери бе вече мъртва.

Целият опръскан в кръв, стана и си тръгна. Джак го посрещна озадачен:

– Какво се случи?

– Парцалът се опита да ме убие!

– Какво да правим с малкото изродче?

– Всичко на бунището! – рязко отвърна той. – Там едва ли ще ги открият, а този сняг ще скрие следите.

– Ами Мерита?

– Зарежи я и да се махаме оттук, Джак, че вече ожаднях! – засмя се зловещо Фреди.

***

– Родриго, не чуваш ли детски плач? – запита Бенита, съпругата на пазача на сметището. – Вземи фенера и да видим какво става?

– Чувам само виенето на вятъра, пък и в този гъст снеговалеж нищо не се вижда!

Те се приближиха и плачът се усили. Родриго вдигна фенера и се дръпна ужасен. Видя три окървавени трупа, а сред тях едно сладко плачещо момиченце.

– Ах, милото, то е премръзнало! – извика Бенита, грабна детето и бързо го

зави в одеалото, с което се пазеше от снега. Когато се прибраха в къщичката, тя каза:

– Обади се в полицията за онези трупове, иначе като нищо ще ги лепнат на тебе!

След час бунището гъмжеше от полиция. Пристигна и линейка, а д-р Берн каза на инспектора:

– Цивилният още дава признаци на живот!

– Веднага го откарайте в болницата! Той ще ни каже какво се е случило?

Качиха тялото в линейката, а инспектор Бригс запита пазача:

– Кога открихте труповете?

– Само преди час жена ми чу... – пазачът замълча и Бригс подозрително го изгледа.

– Чула е плача на детето, нали?

Бенита се намръщи, но кимна с глава и отвърна:

– Да, горкичкото се късаше да реве. Беше измръзнало и трябваше да се погрижа за него. Тази, която го е захвърлила, сигурно е луда. Ние нямаме деца и винаги се радваме на малките.

– Съвсем скоро ще разберем, но сега трябва да ви взема детето, защото то е много важно доказателство!

Бенита с неохота кимна.

Вече в управлението на Бригс съобщиха, че в неговия район са открили жена, надупчена двадесет и два пъти с нож. Бригс веднага се отправи натам.

– Прегледа ли дали е изнасилена? – запита той патолога.

– Не, не е била изнасилена.

В този момент ненадейно се появи шефът на Бригс. Това го учуди, защото дебелият Барни никога не постъпваше така. Но сега явно някой беше страшно го ядосал. Той кисело каза:

– Току-що ми се обади губернаторът и иска до двадесет и четири часа да сме разрешили този случай. Дори ми намекна, че ако не успеем, да си търсим другаде работа. Затова имаш пълната ми подкрепа, Бригс, действай със всякакви средства!

***

Томас отвори очи и видя надвесена над него една сестра, която му каза:

– Познавам те, ти си Томас Бекет, съседът!

– Да, аз съм, но къде са жена ми и дъщеричката ми?

– Не знам, но отвън чака инспектор Бригс от полицията. Настоява веднага да говори с теб?

– Сестра, намерете ми дрехите. Трябва на всяка цена да открия жена си и дъщеричката си?

В този миг влезе инспектор Бригс и запита:

– Вие сте Томас Бекет, нали?

– Да, но трябва веднага да си тръгна, за да намеря съпругата си?

– Съжалявам за съпругата ви, но дъщеричката ви е жива и здрава!

– Какво се е случило с нея, искам веднага да я видя?

– Намерихме я мъртва в дома ви, но ми кажете вие как се намерихте на сметището сред трупове на военните?

– Не знам, помня само, че ни нападнаха през нощта въоръжени военни и ме простреляха. А сега ме заведете при дъщеричката ми! – надигна се Томас нетърпеливо, но падна отмалял, а сестрата се спусна към него.

– Успокойте се, докторът идва веднага, а дъщеричката ви скоро ще бъде при вас! – И тя бързо му сложи една обезболяваща инжекция.

– Утре ще дойда пак. Надявам се дотогава да го изправите на крака – каза инспекторът и си тръгна.

Сестрата се намеси:

– Той е със седем огнестрелни рани и аз все още се чудя как останал е жив!

– Късметлия е, а това ме радва, още повече, че може да ни помогне да узнаем какво се е случило. Ще поставя охрана пред вратата му, докато изясним случая!

– И Бригс си тръгна замислен.

Когато Томас отвори очи, видя същата сестра, към която се обърна:

– Как ти беше името?

– Мария, съседка съм ви.

– Мария, ще ми помогнеш ли да намеря дъщеря си?

– Бъдете спокоен, тя е на сигурно място, но утре ще я доведат тук, в болницата!

– Искам да те помоля веднага щом я доведат, да я вземеш и заведеш при сестра ми. Сега тя живее при баща ни. Моля те, защото я заплашва голяма опасност!

– Бъди спокоен, ще го направя!

***

– Джак, току-що Тейлър ми съобщи, че Томас е в болницата все още жив. Какво ще правим?

– Бъди спокоен, Фред, тази нощ ще довършим работата!

– Не мога да бъда спокоен, защото той е присвоил моето изобретение за нанороботите. И сега НАСА ще му ще плати милиони!

– Обещавам, тази нощ няма да има гафове и завинаги ще приключим с това, Фреди!

Отново застудя и едри парцали сняг запрехвърчаха. Скоро задуха вятър и снежната буря се засили. Четири сенки в маскировъчни дрехи се промъкнаха през задния вход на болницата. Минаваше три след полунощ и всичко живо спеше. Дори охраната пред стаята на Томас беше задрямала. Полицаят дори не разбра какво стана, когато Джак го фрасна с дръжката на автомата.

– Чисто е, вървете и застреляйте мишената, момчета! – прошепна той почти весело.

Тримата военни бързо се спуснаха към стаята. Вътре тъмнееше, но те предпазливо се спряха и послушаха. Чуваше се само равномерно похъркване.

– Хайде, какво чакате, не виждате ли, че спи! – прошепна им Джак.

Тримата с извадени ножове пристъпиха към леглото. В този миг се чу трясъкът на падащ стол и pistolетни изстрели.

– По дяволите! – изтръгна се от Фреди. – Глупаци, нали ви казах тихо!

Някой светна ненадейно лампата и сякаш от въздуха пред тях се изправи един освирепял гол мъж. И преди те да се усетят, той изби ножовете от ръцете им и ги повали един след друг на пода. После все така ненадейно изчезна. Джак нахлу в стаята с pistolет в ръка, но не го видя. Само другарите му лежаха на пода в безпомощно състояние. Джак бързо се върна в коридора и прошепна на Фреди:

– Тези глупаци пак провалиха работата, а Томас го няма!

В това време Томас излезе иззад пердетата и опря pistolета в главата на един от военните, отворил очи.

– Веднага ми кажи кой ви прати, иначе си мъртъв!

Оня го гледаше уплашено и мълчеше.

– Имаш само двайсет секунди! – прошепна отново Томас.

– Той ще ме убие!

– Десет секунди, аз ще те убия преди това!

– Добре, Фреди и Джак са!

– Лъжеш, те са ми приятели!

– Не лъжа, а Фреди каза, че си откраднал не само изобретението, а и жената, за която искал да се ожени!

– Изправи се бавно. Идваш с мен!

Военният се изправи и внезапно скочи през прозореца. Томас веднага облече престилката на доктора и надникна в коридора. Беше чисто, а полицаят лежеше в локва в кръв. Томас бързо се спусна към мазето и излезе оттам. После хвана първото такси и даде адреса на сестра си.

– Да нямате спешен случай, докторе? – засмя се таксиджията.

– Да, много спешен случай, карай по най-бързия начин! – отвърна Томас.

Когато стигнаха, пред къщата беше пълно с полиция.

– Какво се е случило тук? – с тревога запита Томас един полицаи, но видя инспектор Бригс и се приближи до него.

– Не трябваше да напускате болницата! – скара му се той.

– Отново се опитаха да ме убият, инспекторе, бяха военни и вече зная имената на поръчителите. Те са бившите ми колеги Фреди и Джак. Но сега искам да видя сестра си!

– Съжалявам за сестра ви, но дъщеричката ви е на сигурно място!

Томас пребледня и неочаквано избухна.

– Виждам, че полицията не е в състояние да се справи, затова взимам нещата в свои ръце! – И той се качи в таксито и каза на шофьора: – Карай към изоставената фабрика, знаеш я, нали?

– Да, знам я! – Той обърна и даде рязко газ.

***

– Глупаци, некадърници! Не можахте да се справите дори с един ранен!

– Фреди, той се оказа истински демон! – плахо възрази Джак, но виждайки гнева в очите на своя приятел, предложи: – Да влезем в този бар, а? Тук имам един истински главорез, който ще ни свърши работа.

– Вече не е необходимо, защото аз отвлякох дъщеричката му от социалния дом. Чрез нея ще му устроим капан. Но дай да пийнем по едно, ще ти кажа останалото! – И те влязоха в бара.

– Искам този път така да изпипаме работата, че да няма провал, разбра ли ме, Джак?

– Много добре те разбрах!

В този миг през отворения прозорец прелетя една димка и падна с трясък на теракотения под.

– Бомба! – изкрещя Джак и се метна под масата.

– Глупак, не е бомба, това е...

Той не довърши, защото от кутията ненадейно се появи една холограма с образа на Томас, който викна гневно:

– Подлеци, няма да избегнете възмездието и ще си получите заслуженото! Ще се радвам да ви видя как горите в ада!

Джак се изправи и прошепна на Фреди.

– Хрумна ми един хитър план, но ще ни трябва и малкото зверче?

– Ще го направим, но нека първо си взема проекта, а ти отиди в старата мина и пригответи всичко за нашия план. Ще го накараме да влезе вътре да остави диска, а после...

– Разбрах, после няма изход, нали?

– Точно, Джак, а сега върви, аз трябва да помисля още малко!

Джак излезе и тръгна към колата си. Точно се готвеше да влезе вътре, когато Томас му опря пистолета в главата.

– Ще те оставя жив само при условие, че кажеш къде се намира щерка ми?

– Не знам, но Фред ми каза, че я отвлякъл. Сигурно е долу в старата мина, защото три пъти ми го спомена.

– Сега ме чуй! Аз ще занеса там петстотин хиляди долара за теб. Ти ми даваш щерката, а после си прибиращ парите. Става ли?

– Защо не! – отвърна Джак и продължи: – Ще се върна да разпитам Фреди къде е точно оставил и ще ти кажа!

– Добре! – неочаквано се съгласи Томас. И Джак побърза да се върне при Фред в бара.

– Слушай, Фред, взимай щерка му и веднага да заложим капана.

– Ще заложим капана без дъщеря му, тя ще ни бъде застраховката! – отвърна Фреди и продължи:

– Да вървим в рудника! – И двамата се качиха в Хамъра и отпрашиха към стария рудник.

Вече бяха пред входа, когато ненадейно отново се появи една холограма и Томас изрече:

– Оставил съм диска долу, както и една парична сума. Вие само ми казвате къде е дъщеричката ми! Може да говорите веднага, диска ви чака долу.

Фреди отвърна:

– Нека първо се уверим в думите ти, пък тогава веднага ще ти дам адреса,

където е дъщеря ти! – И Фреди и Джак се спуснаха долу.

– Къде си я оставил, Фреди? – запита Джак.

– Казах на един от нашите приятели да я остави зад десетия варел. Но това сега няма значение. Виж къде е проклетият диск!

– Ето го, Фреди!

– Взимай го и да изчезваме горе, а когато той слезе за щерка си, ще ги взривим и двамата!

Ненадейно отново от нищото изникна една холограма и Томас насмешливо произнесе:

– Казах ви, че ще горите в ада, а вие ми устройте капан, но вашият военен прие един диамант и ми върна щерката. А вие горете в ада, мръсни изчадия!

И варелите един по един почнаха да се взривяват. Миг след това страхотен тътен разтърси целия рудник и той се срути, заличавайки всякакви следи.

Когато докладваха това на инспектор Бригс, той само установи, че беше просто невъзможно да се доберат до каквото и да била следа.

Едва след месец, както си стоеше на бюрото, пред Бригс се появи една холограма на Томас. Той му благодари за намирането на дъщеричката си и прибави:

– Заминавам завинаги от тази страна. Ще намеря някъде по-мирно кътче на планетата, за да отгледам спокойно дъщеричката си!...

СМЕЕЩАТА СЕ СМЪРТ

Автоматичната система за ранно предупреждение „Норад“ подаде сигнал. Дежурният в лабораторията Джек Съливан сънено вдигна глава и промърмори:

– Бога ми, това отдавна не се бе случвало! Сигурно е пак фалшив сигнал, но ще проверя за всеки случай.

– Даймънд, насочи телескопа към квадрат седем, оттам идва някакъв подозрителен сигнал!

– Какъв е този зор, Съливан, ние с Даян още си пием кафето!

– Кафеджия, сигналът е потвърден. Някакво доста голямо нещо се движи към Земята. Нима чакаш да се стовари върху главите ни, за да проумееш опасността?

– Готово, Съливан, включи екраните!

– Бога ми, още е доста далеч, но траекторията му е насочена право към нас. Включвам скенерите. Надявам се изчисленията ми да са грешни! И най-вече новата система да работи.

– Да викна ли шефа, Съливан?

– Изчакай да се покажат данните на екрана. Може пък тревогата да е фалшива – каза разтревожено Съливан и се загледа напрегнато в екраните. Стори му се, че проклетият компютър твърде бавно обработва данните. Това, което видя на екрана, го накара да настръхне. Параметрите показваха, че огромен метеорит се движи към земята и нищо не бе в състояние да го отклони от целта му. Параметрите за скорост се бавеха, но когато изскочи на екрана, Съливан възкликна:

– Боже мой, само след седемдесет и два часа този камък ще пресече орбитата на земята. Вдигай всичко по тревога, обади се на шефа и в НАСА. Нека да включат лазерното прихващане и да бъдат в готовност. Побързай, защото тази канара иска да ни издуха от планетата.

Даймънд се загледа в екраните и след миг скочи и побягна към радиостанцията, при което събори чашата с кафе върху роклята на Даян.

Тя изписка и гневно кресна:

– Къде гледаш, идиот такъв! Новата ми рокля, боже мой!

Съливан, който ги наблюдаваше, се засмя и подхвърли:

– Ах, тези жени! Тази канара всеки момент ще ни изтрие от тук, а тя се загрижила за роклята си!

Най-после Даймънд се свърза със шефа и след половин час той пристигна с хеликоптера си. Веднага след него се приземи и генерал Мак Денвър от военновъздушните сили, който още от вратата викна:

– Додован, дайте ми параметрите! За останалото ще се погрижим ние с новата система за улавяне и унищожение на астероиди.

Додован мълчаливо му посочи екрана. Генералът погледна и отвърна:

– Няма място за паника, господа! Смятайте вече тази буца за история! – И доволно засмивайки се, даде някакви нареждания на своите хора и си замина.

– Надут пуяк! – промърмори след него Съливан, а дебелият Додован, след като допуши пурата си, допълни:

– Следете внимателно траекторията на това чудо, защото нямам голямо доверие на този фукльо! – И след като се засмя, шефът се качи в хеликоптера си.

След два часа свърши дежурството на Даймънд и Даян и те си тръгнаха. Съливан остана сам пред екраните. Тук бе неговият рай. Той никога не слизаше долу в шумния град, изпълнен с мизерия, трагедии и разочарования. Тук, горе на върха, близо до звездите, Съливан се чувстваше като бог. В този миг на екрана се появи генералът и нареди:

– Гледай внимателно, Съливан, ще видиш как ще раздробим тази канара с помощта на новата лазерна система.

– Внимавам, много внимавам, генерале. Включил съм всички системи на сателитите.

Съливан увеличи образа до крайност и се загледа. Невидимият лъч удари канарата и тя се разцепи на три парчета. По-голямото парче измени траекторията си и се отправи далеч от Земята. Но другите две парчета продължаваха да се носят и скоро щяха да пресекат траекторията на планетата. Съливан докладва, но генералът го отрязва:

– Спокойно, ще ударим още два пъти, а в резерва имаме и ракети.

При втория удар едно от парчетата се разпадна, но другите две продължиха застрашително да се носят към планетата. Вече навлязоха в горните слоеве на атмосферата.

– Няма да има нужда от ракетите, парчетата ще изгорят! – каза генералът.

Едното падна в океана близо до Чили и предизвика леко земетресение. Другата част падна дълбоко в Африканската джунгла, далече от населени места.

Съливан си отдъхна и промърмори:

– Слава богу, и този път ни се размина! – И доволен извади една бира, седна до прозореца и се загледа в заснежените планини.

Минаха няколко денонощия, когато от Африка пристигна едно странно съобщение от района, където беше паднал астероидът:

– Помогнете! Водата е отровена и всички в това село са мъртви! Умряха, диво смеейки се. Аз съм единственият оцелял бял. Избягах в джунглата и чакам

помощта ви!

Когато изпратиха екип с два хеликоптера, не откриха нито един жив човек, нито дори куче или друго животно. На километри наоколо се носеше ужасна воня на разлагащи се трупове. Наложиха се да изгорят всичко. Взеха проби и ги отнесоха в лабораторията. В това време пристигна съобщение и от Чили: "Там в океана, където падна метеоритът, всичко е мъртво! Няма дори живи раци."

Озадачени, учените организираха подводна експедиция, но не откриха радиация или друго вредно излъчване. Едва по-късно, когато изследваха водата от джунглата, откриха един много опасен ретровирус. Успяха да го изолират и почнаха експерименти в лабораториите на корпорация „Делта“. Всъщност, това бе тайната военна лаборатория, изследваща извънземните вируси.

Изминаха няколко безметежни години. Светът, погълнат от своите забавления, грижи и тревоги, беше забравил.

Но адът ненадейно напомни за себе си. При едно терористично нападение над лабораторията неочаквано за всички по света тръгна „Смеещата се смърт“...

ТАЙНАТА НА ТРАКИЙСКИТЕ ПРОРИЦАТЕЛИ

Черни, мрачни облаци замрежиха хоризонта над Горно Камарци. Внезапен здрач и необикновена мъгла на сиви нишки се спусна в ранния следобед над притихналото глухо село, забутано под планинския масив. Проехтя далечен гръм и остри светкавици сякаш разпориха небето. Заваля дъжд като отприщен воден яз, а силният порив на вятъра се бореше със странната мъгла. Ненадейно камбаните на черквата „Свети Стефан“ тревожно забиха. Озадачен, архидякон Софроний тръгна да види какво става. Влезе в черквата и застина недоумяващ и треперещ пред амвона. Ковчегът, с който бяха донесли мъртвата Теофана Камарска, зееше отворен, а самата мъртва стоеше изправена до него. И докато Софроний се кръстеше и призоваваше Бога, тя му каза:

– Мислехте ме за мъртва, отче, но не бях, а просто Господ ме беше привикал да ми възложи нови задачи!

Тя угаси запалената свещ и бавно излезе от черквата, като се изгуби под пелената на силния дъжд. На отец Софроний дори му се стори, че мъгливите сиви нишки я обгърнаха и я скриха от погледа му. Кръстейки се с трепереща ръка, попът прочете една дълга молитва. След това се забърза и припряно излезе от черквата, прекоси двора и влезе в малката си къщурка при попадията. Едва след като глътна на екс две чашки скоросмъртница, говорът му се възвърна и той запелтечи притеснено:

– Нали ти ми каза, че Теофана Камарска е починала оня ден?

– Да, аз бях там, когато докторът установи смъртта ѝ!

– Но тя току-що си тръгна!

– Какви ги плещиш, безбожникo, да не си пиан?

– Иди и виж сама! – тросна се отец Софроний и надигна още една чашка с гроздовица.

Попадията изтича към черквата. Не минаха и две минути и тя се върна обратнo мокра като кокошка, едва дишайки, с почервеняло лице, на което бяха изписани непонятен страх и изненада.

– Боже, спаси ни нас грешните! Ама тя наистина е изчезнала, Софронийе!

– Не, тя не изчезна, а просто си тръгна, след като загаси запалената свещичка. И сега не знам какво да кажа на роднините ѝ!

– Кажим им, че Бог отново е проявил милостта си.

В този момент, въпреки силния дъжд, роднините запристигаха, начело с двете сестри на Теофана.

– Хайде, Софроний, върви им кажи истината! – прошепна попадията.

Попът отново прекоси двора до черквата и влизайки, започна с една дълга молитва за благодтта божия, след което тихо промълви:

– Вървете си и не жалете, защото Бог възкреси вашата сестра! Тя е жива и здрава и вече ви чака у дома си.

– Ама как така?! – смаяни запитаха двете, а Софроний завърши:

– Неведоми са пътищата Божи!

Сестрите си тръгнаха недоумяващи, следвани от роднините.

***

– Слушай, Вещерия...

– Бабо, колко пъти трябва да ти казвам, че съм Елиз, а не Вещерия!

– Не, ти си Вещерия, защото родът ни произхожда от тракийските прорицатели. Някога богоизбраните беси били посветени в тайните на боговете. Тогава те дарили на нашите прадеди тайната златна книга на безсмъртието. Легендите говорят, че прорицателите беси можели да удължават живота си безкрайно с помощта на тайната рецепта на боговете. Дори се носи мълвата, че все още в подземията на една тайна пещера в Родопите все още живеят някои безсмъртни прорицатели. В ония времена римляните се опитали да откраднат златната книга на магиите, но били застигнати от зла участ. Оттогава книгата се счита за изчезнала, но има поверие, че тя незнайно как се е върнала в ония тайни подземия. И понеже това изкуство се предава от майка на дъщеря, ние и до ден днешен изпълняваме ритуала на посветените. А ти си една от нас и вече достигна възрастта да бъдеш посветена в тайните на старите беси. И когато овладееш магическите заклинания, при което веществата се трансформират и превръщат в чудодейни илаци, тогава напълно ще овладееш безсмъртието на посветените! Затова сега ме слушай внимателно, Вещерия, а не си чопли носа!

Първото, което трябва да знаеш, е да контролираш силата на магията. Това се постига с помощта на гъбата Псилоцибин, заради едно вещество, което не е точно халюциноген, но ни помага в комбинацията с други психотропни вещества да бъдем доведени до първоначален транс, при който откриваме един от каналите на видения. Тогава освобождаваме вътрешното си съзнание и можем да четем в човека като в отворена книга. Но за да бъдат прецизни нашите прозрения, ние добавяме точна доза аяхуаска – виното на мъртвите, а после при-

зоваваме боговете Анибус, Танатос, Мартимус. Това повишава способността на въображението ни, изостря слуховете възприятия и направлявани от силата на духа, ние даваме вярната представа на прозрението. Много често използваме и Салвия Давинорум – градински чай. Това е много силно халюциногенно растително вещество, което съдържа салвинорин. А неговият ефект е десет пъти по-силен от гъбата. В повечето случаи го използваме за успокоение и чистота на съзнанието. При някои специални ритуали прибавяме дяволската трева татул, както беладона и блян, защото те съдържат психоактивните вещества атропин и скополамин. Още нашите прадеди са използвали атропина. Комбиниран с други средства, той усилва магията, дори при предозиране се стига до невменяемост.

– А това, което постоянно пиеш, какво е, бабо?

– Ха-ха-ха, това, дъще, е любимото ми питие. Един вид абсент, който аз сама си приготвям от различни видове растения. В мен той предизвиква еуфория, безметежност и спокойствие. Понякога води до халюцинации, агресивност и цироза при мъжете. Но това е само когато се превиши дозата. Още Парацелз е казал: ”Всичко е отрова, всичко е лекарство, зависи от дозата!”

– Бабо, аз открих, че дори без твоите илачи виждам и познавам много неща. Днес например казах на приятелката ми Лили, че ще ѝ пишат двойка. И когато това стана, тя ми се разсърди и каза, че съм зла магьосница като теб.

– Това, че познаваш какво ще се случи, е вродено в теб, но ще трябва още много да учиш, за да успееш да контролираш духа... Изпуснеш ли магията, става опасно, защото заклинанията са като бумеранг. И запомни добре, че освен мирис, магиите имат и цвят. Ти като художник трябва да се научиш да разпознаваш цветовете. А когато се доберем до тайната книга, едва тогава ще овладеем истинската магия, която ще ни даде силата да властваме така, както боговете над хората. А ти, Вещерия, си призвана да я откриеш и овладееш. Аз самата имам някои проблясъци, но те са все още твърде мъгливи. Мога да ти кажа само това, че трябва да търсим в едно древно светилище на бесите, което според мен е в подземията на Червената скала край Смолян. Там се е намирал един от древните олтари на Дионисий. И най-важното е, че прозрях. Книгата е невидима за останалите хора, защото над нея тегне магията на бесите. Но аз и ти можем да я открием!

***

Здрачаваше се, когато над Червената скала се спуснаха четирима мъже, екипирани като алпинисти. Те предпазливо се промъкнаха до разкопките. Посрещна ги един слабават, брадясал мъж, който им каза:

– Ще ви заведе само до входа на пещерата, защото се говори, че някакво зло проклятие тегне над всеки, дръзнал да прекрачи прага на свещената пещера...

– Това са пълни глупости, Мехмед, няма никакво проклятие, има само много капани, това е. Но щом се страхуваш, остани тук!

– Не е лъжа, Тахир, защото още дядо ми казваше, че много иманяри са намерили смъртта си тук.

– Добре, ти ни заведи само до входа, оттам поемам аз!

Мехмед мълчаливо ги поведе по почти отвесната скрита пътека, обрасла в непроходим гъсталак от храсти.

– Ето, тук е! – посочи той един бор сред скалите и допълни: – Казват, че дявола живее долу!

Мъжете се засмяха и продължиха навътре. Достигайки процепа, Тахир каза:

– Кадир, влизаш първи и осигуряваш безопасността. Останалите проверете фенерите и внимавайте къде стъпвате!

След около дващестина минути Кадир се върна и докладва:

– Пътят чак до кладенеца е чист. Ако е имало капани дотам, видях един скелет. Доста стар е.

Без проблем достигнаха кладенеца и спуснаха въжетата.

– Хайде, Масуш, твой ред е, спусни се и виж къде е проходът! Според картата трябва да има три галерии, но коя е вярната, ти ще разбереш. А сега е време за молитва! – И той разстла килимчето си.

– Чисто е! – обяви Масуш и те се спуснаха в кладенеца. След десетина метра поеха по един коридор полупреведени. Достигнаха до трите гарлери и поеха по дясната, както беше указано на картата. Скоро тя стана твърде тясна и трябваше да я разширят, залагайки взрив. Галерията се разтърси, паднаха камъни и пръст, но те се промъкнаха в една по-широка зала. Когато влязоха в нея, Тахир облекчено въздъхна и подхвърли:

– Както виждате, няма никакво проклятие и съм убеден, че в третата зала ще открием имането!

В този момент до слуха им достигна един зловещ кикот, смразяващ кръвта.

– Какво беше това? – уплашено се притиснаха мъжете до Тахир.

– Не знам, но погледнете там! Има някаква зелена светлина, значи сме вече

близо! – засмя се Тахир, а двамата му авери въртяха уплашено глави. И пак не-надейно се чу зловещият кикот. Те спряха, а Масуш плахо произнесе:

– Тахир, тук няма никакво злато! Погледни, пред нас се отваря бездна и огън, много огън!

Те се дръпнаха уплашено назад, но в този миг зад тях галерията се срути.

– Няма изход! – изкрещя Масуш и в този миг всички пропаднаха в пламтящия ад.

***

Мехмед ги чака според уговорката, но когато почна да се развиделява, той бързо се спусна към Смолян. Оттам позвъни на телефона, който му даде Тахир. Отсреща един дълбок басов глас запитва:

– Какво стана с моите наемници, Мехмед?

– Те не се завърнаха, шефе!

– Некадърници, не могат да свършат дори нещо елементарно! Слушай ме сега внимателно, Мехмед. При теб ще дойдат петима мои хора, а ти ще ги откараш до Горно Камарци. Искам от вас да ми доведете Теофана Камарска и нейната внучка Елиз, но живи и здрави, ясен ли съм?

– Да, шефе, пределно ясен!

– Действайте тогава!

Смрачаваше се, когато бусът на Мехмед достигна до Горно Камарци. Той спря пред кръчмата и тихо каза:

– Чакайте ме тук, момчета, без да се показвате, а аз ще разпитам в кръчмата и веднага се връщам. – И той се приближи до трима старци, кацнали като врабчета на пейката пред кръчмата.

– Ха, добър вечер, момчета, как сте?

Един от старците изфъфли:

– Ние сме винаги добре, ако някой ни почерпи!

– Дошъл съм при Теофана Камарска за илач.

– Викни по едно и веднага ще ти кажем!

– Ето ви пет лева, почерпете се!

– Благодаря, а Теофана точно слиза от автобуса с внучката си. Те ги там! – сочи му старецът.

– Благодаря ви, момчета! – махна с ръка Мехмед и бързо се запъти към ми-

кробуса си.

Той проследи двете жени, карайки бавно зад тях. Когато те навлязоха в тъмната уличка, Мехмед рязко спря колата. Момчетата скочиха и сграбчиха двете жени, преди още те да се разкрещят за помощ, и ги вкараха в буса. После Мехмед с пълна газ се изнесе от селото.

– Бъдете трижди проклетите! Какво искате от нас? – едва сега извика Теофана, а Елиз се беше хванала за нея и трепереше, тракайки със зъби.

– Спокойно, всичко ще бъде наред и никой няма да ви докосне с пръст! Шефът иска да говори с вас по важна работа!

Спряха извън Пловдив пред една забутана кръчма. Слезе само Мехмед да купи храна и веднага след това продължиха към Смолян.

Пристигнаха късно през нощта, но шефът ги очакваше. Той ги посрещна:

– Е, Теофано, помниш ли ме?

Жената го изгледа подозрително, намръщи се и подхвърли:

– Мръсник си беше като млад, мръсник си и сега!

– А ти си старата подла отровителка. Оная нощ лакомия ми коняр изпил чашата вино, в която ти беше сложила отровата. Както виждаш, Бог ме спаси. И ако отговориш правилно на въпросите, и двете ще си тръгнете живи оттук.

– Внучката нищо не знае, ако я пуснеш да си върви, ще ти отговоря на всичките въпроси.

– Хайде, стара вещице, на другото излизай със старите си номера! Аз вече знам, че само внучката ти може да свали магията без последствия. А сега се наспете!

На другата сутрин им донесоха закуската в стаята и Мехмед каза:

– Шефът нареди да ви откарам направо на Червената скала, а той ще дойде там!

Когато стигнаха там, шефът почти дружелюбно каза:

– Не се мръщи, Теофано, а си спомни какво правехме с теб като млади!

– Виждам, че вече сте влизали и капаните са ви изненадали, а?

Елиз ѝ прошепна:

– Бабо, виждам книгата на сто метра по-надолу!

– Браво, слънчице, ти виждаш нещата дори без да изпадаш в транс!

– Да, бабо!

– Да вървим тогава да вземем проклетата книга! – И тя тръгна напред, следвана от Елиз, шефа и неговите хора. Теофана им показа едни храсти и каза повелително:

– Прати някой да разчисти. Ще влезем оттук! И веднага щом свалим прокля-

тието, само Елиз може да изнесе книгата безопасно.

- Хубаво, Теофано! За книгата ми предлагат един милион и...
- Кънчо, книгата принадлежи на бесите, а аз съм от техния род.
- И какво от това?
- Всеки друг, докоснал се до книгата, го очаква смърт!
- Хайде бе, май пак играеш някакви игрички!
- Добре, аз искам само да погледна за един илач, а после е твоя!
- Не забравяй, че и аз съм вещер, Теофано, и зная за легендата, която уж ще ти донесе безсмъртие. По-добре ще е да вземем милиона, нали?
- Вече ти казах, ще погледна за рецептата, а после прави каквото искаш!...

***

Под светлината на фенерите те се промъкнаха в тесния тунел, оглеждайки се внимателно на всяка крачка. След двайсетина метра откриха три нови галерии.

– Верният път е в дясната галерия! – каза уверено Елиз и допълни: – Следва голяма зала, през която трябва да преминем!

Когато достигнаха залата, Елиз внезапно се спря, защото усети, че въздухът внезапно се раздвижи и премина някаква вълна от топло течение. Тя прошепна:

– Бабо, там има нещо. И то не е приятелски настроено към нас!

В този миг чуха зловещия кикот, който ехото повтори многократно. Всички се заковаха на място, потрепервайки. Откъм залата се чу някакво трополене и ужасяващи писъци.

– Какво става? – с уплах се обърна Кънчо към Теофана.

– Твоите хора са събудили демоните, това става!

– И как ще преминем сега?

– Остави на мен! – едва прошепна магьосницата и се приближи до стената, огледа я под светлината на фенера и каза тихо на Елиз:

– Сложи си ръката на стената, защото само ти, Вещерия, можеш да усмириш демоните!

Елиз се приближи и сложи ръката на стената. Ненадейно виковете спряха и злобният кикот престана.

– Сега можем да влезем! – каза Теофана и пристъпи напред, следвана от Елиз и Кънчо.

Под светлината на фенерите видяха една маса, отрупана с кюлчета злато. А

на една поставка до нея стоеше тъй търсената книга на безсмъртието.

Кънчо решил да я изпревари хукна пръв към златото, но когато стигна там и протегна ръка да вземе едно от кюлчетата, стана нещо неочаквано. Ненадейно се отвори някаква бездна и Кънчо полетя с ужасяващ вик в нея. Едва сега Теофана тръгна предпазливо към книгата, но спря на метър от нея и подхвърли:

– Хайде, дъще, само ти можеш да я докоснеш, без да се случи нещо!

Елиз протегна ръце и взе книгата, подавайки я на баба си. В този миг рязко земята се разтресе, паднаха камъни и всеки миг галерията щеше да се срути.

– Бързо, Вещерия, върни я на мястото й! – викна Теофана. Девојката грабна книгата и я постави на мястото й. Изведнъж всичко утихна.

– Да се махаме оттук! – прошепна Теофана и забързано се отправи към изхода.

– Но, бабо, ти не си отворила книгата да видиш рецептата за безсмъртието?

– Спокойно, Вещерия, не ми трябва да отварям книгата, за да прочета това. Вече зная!...

ЖЪЛТАТА ТРЕСКА

Болън си свиркаше, управлявайки умело своята Чесна 525. Летеше над бразилската джунгла. След двацет минути трябваше да се появят светлините на малкото селище. Тогава смяната на Болън щеше да приключи и той щеше отмаря в кръчмата на Джакоп. Болън си представи халбата със студена пенлива бира и веселото настроение го завладя.

Ненадейно нещо остро изхърка в мотора и той заглъхна.

– Мамка му! – изруга пилотът и се опита да овладее машината, но височината му бе малка. – Точно сега ли трябваше да спреш, проклетнице! – промърмори той, успявайки с усилие да овладее машината. Започна плавно да я спуска, мъчейки се да запали моторите. Не му се отдаде и той затърси място за приземяване. Вече се чудеше какво да предприеме, когато пред него блесна реката. Той направи плавен завой и се устреми към нея. Вече се здрачаваше и той се спусна в това сляпо кацане по корем. Разчиташе на късмета си да не срещне големи скали по реката. Вече съвсем се стъмни, когато самолетът докосна водата и се плъзна леко по гладката повърхност. Болън си отдъхна, мислейки, че всичко е нормално, когато ненадейно Чесната помете някакви дървета, завъртя се и спря своя бяг. Беше близо до брега и Болън реши, че е най-добре да изчака утрото, затова се отпусна в креслото и неусетно заспа.

Внезапно странен, ужасяващ трясък го накара да скочи. Той изкрещя и усети, че се намира във водата. Задави се, но само след миг се съвзе и заплува към брега. От Чесната нямаше никаква следа. Вече се развиделяваше, когато видя, че самолетът беше пропаднал в един водопад. Късмет бе, че крилото се беше ударило в една скала и това изхвърли Болън към брега. Когато съвсем се развидели, видя самолета, заседнал на брега. Промърмори:

– Сигурно боговете се шегуват с мен! Първо спря мотора, а сега съм мокър и гладен.

И тогава ненадейно се сети, че в самолета има резервни дрехи, и влезе в него. Преоблече се и огледа повредите. Опита да се свърже по радиото, но то не работеше. Едва когато усети топлината на слънцето, Болън пое покрай реката надолу по течението. Знаеше, че селището е точно до реката. Усети остър глад, но наоколо не се виждаше нищо за ядене. Внезапно му хрумна да опита да улови риба и той се съблече и нагази във водата. В един от подмолите успя да улови пет парчета. Нямаше с какво да я изчисти, затова запали огън, наниза я на една пръчка и почна да я пече. Скоро замириса приятно и с треперещи ръце, още

гореща, той почна да къса малки парченца от нея и лакомо да ги гълта. Когато я изяде, опече и останалите парчета, пи вода направо от реката и пое надолу. Надеяше се до вечерта до достигне до селището и да повика помощ за самолета.

Скоро джунглата започна да оредява. Появиха се големи дървета и мракът го свари сред тях. Той без колебание се качи на едно чаталесто дърво, хапна една риба и опирайки се на дебелия клон, заспа неспокойно.

Вече се развиделяваше, когато видя как се борят за живота си един ягуар и един питон. Не смееше да помръдне, но използва един от миговете на яростна борба и скочи от дървото. На бегом се спусна към водата и продължи пътя си.

Преваляше обяд, когато забеляза в далечината някаква колиба и ускори ход. Когато наближи, едва не се издрайфа. Лекият ветрец донесе до ноздрите му ужасяваща зловонна миризма. Още преди да наближи, видя отдалеч множество трупове, целите в жълти петна. Продължи на бегом, заобикаляйки зловещото място. Мярна му се мисълта, че тези трупове са нашарени като пеперуди. Едва когато се отдалечи, се запита: "Какво, по дяволите, беше това!"

Не намери отговор, но продължи с бърз ход надолу по реката. Скоро умората така го завладя, че веднага потърси сред огромни скали място, където да си почине. Успя да се скрие между три скали в една пролука и потъна в неспокойна дрямка. Този път не сънува, но усети, че сякаш буболечки го полазват и главата му се върти. Залитайки, тръгна към реката, а устните му горяха. Наведе се да пие вода и се строполи. Успя да пийне вода, но когато реши да се върне горе, му се зави свят и почти припадна до водата.

Когато отново дойде на себе си, духаше топъл вятър, но той сви зиморничаво рамене. Отново пи вода и извади една от печените риби. Успя с мъка да хапне, подутите устни го боляха. Наведе се отново да пие вода и стреснато погледна ръцете си. Бяха целите в жълти петна, както гърдите и цялото му тяло. Чувстваше се ужасно отпаднал, а в устата му горчеше и имаше кисел, неприятен дъх. Главата му отново се въртеше и той не смееше дори да помръдне. Успя само да пийне малко вода, качи по горе на скалата и задряма.

Събуди се едва когато здрачът надвисна над реката. Тогава изяде последното парче риба и жадно пи вода. След това се отпусна обезсилен, но не успя да заспи, защото в главата му се въртяха ужасяващи кошмари.

Още преди слънцето да е изгряло, Болън се напи с вода и бавно пое покрай реката с несигурна походка и световъртеж.

Ненадейно джунглата свърши и той видя пред себе си колиби. Когато се появи сред местните хора, те с любопитство го наобиколиха, гледайки го като призрак, попипвайки го, за да се уверят, че е жив. Той успя да стигне до центъра на

селото и усети, че главата му се върти, а колената омекват. Припадна.

Когато се свести, се огледа и видя, че се намира в светла стая, а над него се бе надвесила една красива жена.

– Май сънувам ангели! – едва промърмори той.

– Не, не сънувате! – отвърна един приятен женски глас на испански и едно още по-приятно лице се надвеси над Болън.

– Вие сте в болницата в Рио. И сте първият оцелял от Жълтата треска. При повечето заразени черният дроб се свиваше до неузнаваемост, а при вас всичко е нормално. С какво се хранехте?

– Само с малко печена риба и вода от реката!

– Късметлия сте! – засмяха се лекарките. В този миг в стаята нахлуха папараци с камери. Болън стана новина номер едно. Първият човек, спасил се от ужаса, наречен „Жълтата треска“.

Скоро учените откриха тъй чаканото лекарство...

УБИЙСТВА ОНЛАЙН

Джеймс Камерън, ай-ти специалист и хакер, който беше натрупал стотина милиона от фиктивни плащания и комбинации, се ровеше в интернет, когато неочаквано попадна на една странна обява: "Вашите врагове не спят, но Вие можете да ги елиминирате със сто процента сигурност, ако направите това при нас! Отворете файла Онлайн заличител!"

– Навярно някой пак провокира интернет манаците! – засмя се Джеймс и тъкмо щеше да излезе от тази страница, когато се смръзна, четейки нов надпис: "Джеймс, не бързайте да затваряте страницата, защото Вие кипите от вътрешен гняв и искате да си отмъстите, нали? Направете го сега и ние ще Ви направим отстъпка. Ще ви вземем само петдесет хиляди. Потвърдете поръчката и няма да съжалявате, че се отървявате от топ модела Никол Екерман."

„По дяволите, как ви хрумна това?“ – написа той.

„Логика, Джеймс, логика. Нали до преди два дена вие си пишехте постоянно с нея, но когато разбрахте, че е отмъкнала от Вас два милиона, се замислихте, нали?“

„Но Вие как разбрахте за парите?“

„Потвърдете поръчката, като натиснете ентер, и ще отговорим на всичките Ви въпроси, Камерън.“

„Добре, но знаете ли, че ЦРУ има система и могат да ни засекат?“

„Бъдете спокоен, Камерън, Онлайн заличител е суперсекретен файл. Нашите системи заличават всичко, след като клиентът прочете съобщението. Имаме също електромагнитна система, която не позволява записът да бъде възстановен. Това е повече от сигурно, затова натиснете ентер!“

Без да се замисля, Джеймс натисна ентер и си помисли: "Все още се колебая, Никол, но ти разби мечтите ми! А помниш ли какво ми каза? "Ние сме родени един за друг, затова Бог ни събра!" Но всичко е било измама, ти просто си се стремяла да измъкнеш парите ми, мръснице! А аз, глупакът, мислех, че ме обичаш и събрах тези пари, за да купя една къща някъде по островите, където да изживея живота си с теб. А ти се оказа поредната нимфоманка. Аз ти прощавам това, че взе парите, но не мога да ти простя, че предаде любовта ни!"

На екрана се появи надпис:

„Внесете петдесет хиляди долара по тази сметка и чакайте да Ви се обадим! Моля, потвърдете! Натиснете ентер!“

Без да се замисля повече, Джеймс потвърди.

Минаха три седмици без отговор и Камерън набра мейла на компанията. На екрана се изписа: "Господин Камерън, поръчката Ви е изпълнена стопроцентово. Ако искате да узнаете повече, натиснете ентер!"

Джеймс натисна съответния бутон. На екрана се изписа:

„Топ моделът Никол Екерман почина от инфаркт в Бостънската болница на 21 юли 2018 г.“

***

– Искам да я погребя прилично...

– Не се притеснявайте, вече е платено и фирмата ще се погрижи за това!

Джеймс за последно се вгледа в красивото лице на Никол и точно се готвеше да си тръгне, когато ненадейно чу един глас зад себе си:

– Господин Камерън, арестуван сте за убийството на Никол Екерман! – засмя се едно ниско, хилаво човече и се представи: – Инспектор Ролъо от отдел „Убийства!“

– Не съм я убил, тя е починала от инфаркт! – твърдо каза Джеймс.

– Все пак ще дойдете в участъка!

В полицейския участък ги посрещна една млада и красива дама.

– Аз съм Рейчъл Бейкън, компютърен специалист, старши следовател от отдел „Убийства“. Ще ви задам няколко въпроса, господин Камерън.

Тя започна внимателно да го разпитва, вглеждайки се в примамливите му зелени очи:

– Каква ви се падаше Никол Екерман?

– Годеница, но скъсахме преди месец и аз случайно разбрах, че е починала от инфаркт.

– Открихме само ваши отпечатащи в дома ѝ. Как ще обясните това?

– Просто е, защото живях с нея шест месеца!

– Къде бяхте преди три вечери в 18 часа? Питам, защото точно тогава тя е издъхнала пред компютъра си, а цялата къща беше обърната с краката нагоре.

– Тогава бях в Ню Йорк. Дойдох си едва вчера и когато отидох в квартирата ѝ, една съседка ми каза, че са я откарали в болницата, затова отидох там. Така че нямам понятие какво е станало, но ако ми позволите да отида в квартирата ѝ, ще се поровя в нейния компютър и може да попадна на нещо.

В същото време си мислеше: „Къде ли е скрила двата милиона?“

– Не знам, но ще говоря следобед с шефа Ролъо. Ако разреши, няма проблеми! Засега ще преспите тук!

На другата сутрин шефът извика Бейкън в кабинета си.

– Е, призна ли този Камерън?

– Не признава нищо, но е готов да ни сътрудничи, ако му позволим да се порови в компютъра на Никол.

– Сигурно иска да изтрие някоя улика. Ако ви пусна с него, ще успеете ли да разберете каква е тя, защото нашите специалисти досега не откриха нищо. Най-вече искам сведения и за останалите седем подобни убийства!

– Може всичко това да е просто съвпадение, шефе, защото по време на смъртта на Екертман Камерън е бил в Ню Йорк. Затова мисля, че не той е извършил това убийство!

– Първо, не вярвам в съвпаденията; второ, открили са някакво вещество, предизвикало инфаркта.

– Съгласна съм, шефе, но физически Камерън не би могъл да го извърши. Освен ако... Мои фантазии, шефе. Тя е починала на компютъра си и си помислих, че Камерън може да има нещо свързано с компютъра.

– Ха-ха-ха, не казвай никъде това, Бейкън, ще те вземат за луда. Аз знам, че си много добър компютърен специалист и обичаш фантастиката, но това е абсурд! Вземи Бейтс и Норман и вървете в апартамента на Никол. Дано откриеш нещо значимо!

Рейчъл отиде в килията на Камерън и му каза:

– Сега имаш шанса да докажеш, че не си убил годеницата си. Отиваме в нейния апартамент.

Още щом влязоха в дома на Никол, Джеймс се отправи към компютъра.

– Ще ми свалите ли бележниците? – погледна той към Норман.

– Ти ще се справиш и с тях, нали си предизвикал инфаркта на модела чак от Ню Йорк, ха-ха-ха! – засмя се ченгето, гледайки мръсно Камерън.

– Bravo, Норман! – засмя се Рейчъл и ненадейно една идея се зароди в главата ѝ. Тя каза: – Свали му веднага бележниците!

И когато Джеймс седна пред компютъра, тя застана зад него, загледана внимателно в екрана. Той отвори първо пощата на Никол, за да види с кого си е писала в последните си часове. И веднага разбра, че тя му беше изпратила единадесет имейла, на които той не беше отговорил. Всички съобщения завършваха по един и същ начин: "Обичам те, мой мили Джеймс!"

– По дяволите! – изруга Джеймс.

Бейкън тихо подхвърли:

– Виждам, че тя много те е обичала, Камерън!

– И аз много я обичах, затова искам да разбера с кого си е кореспондирала в последните дни. Подозирам, че някой е тършувал тук, за да открие документите ми за една златна мина, която наследих от дядо си.

– А защо чак сега ни казвате това, Камерън?

– Досега не подозирах, че това може да е причина за смъртта на Никол. Но алчността на хората е безгранична и те биха направили всичко за пари.

– Открихте ли нещо, Камерън?

– Засега само догадки, но ще ми е необходимо още време и ако позволите...

– Това ще реши шефът, а сега се връщаме в участъка!

***

– Късметлия сте, Камерън, шефът разреши да работите с компютъра от моя кабинет. Така че да вървим!

Тя отвори килията. Арестантът протегна ръцете си, очаквайки да му сложат белезниците. Рейчъл се усмихна и каза:

– Няма нужда от това, аз почнах да ти вярвам! – И го поведе към кабинета си.

Арестантът седна зад компютъра и отвори пощата на Никол.

– Имате късмет, господин Камерън. Прокурорът току-що нареди освобождаването ви. Но не напускайте града, защото ще ни трябват за уточненията! – И отново тя захласнато се загледа в обещаващите му зелени очи.

– Добре ли сте, господин Камерън?

– Да, дори ви каня на вечеря в ресторант „Делта“. Намира се през две преки от вашия участък.

Тя дълго забави отговора си, но ненадейно му се усмихна и отвърна:

– Отново ме изненадахте, но защо не! Ще дойда!

Камерън забеляза в погледа ѝ неочакван интерес. Той се поклонил и преди да си тръгне, подхвърли:

– Налага ми се да отскоча до мината да проверя една догадка. Ще разрешите ли?

– Изчакай за секунда, Камерън!

След секунди тя му отговори:

– Ако искаш, утре ще отскочим заедно?

– Ок!

Когато пристигна, Рейчъл го чакаше пред участъка.

– Искаш ли първо да закусим? – предложи й той.

– Да, защото умирам от глад!

Влязоха в ресторанта и Джеймс поръча любимите си препечени филийки с масло и резенчета филе. Рейчъл само се засмя:

– За мен двойно кафе!

– Нали беше много гладна? – озадачен запитва Камерън.

– Рано ми е още, а без кафе не мога!

– Но кафе и цигара на гладно е много вредно!

– Добре, татко, вече ще закусвам! – усмихна му се тя и продължи: – Това казваше баща ми всяка сутрин. Загина от куршум на бандит година преди да се пенсионира.

– Ти затова си тръгнала по неговите стъпки, за да отмъщаваш, нали?

– Не да отмъщавам, а да се боря с престъпниците! – остро отвърна тя.

Забелязала присмеха в очите на Джеймс, отбеляза:

– С теб стоим на двата полюса и ти едва ли ще разбереш!

– Опитай се да ми обясниш, аз съм добър ученик! – засмя се той.

Тя отпи от кафето си, дръпна дълбоко от цигарата и отвърна:

– Ще го направя, когато ми помогнеш да си изясня твоя случай!

Джеймс се готвеше да й отговори остро, но ненадейно промени намерението си и само кимна с глава, загледан в красивите й теменужени очи. След това тихо отвърна:

– И аз много държа да си изясня нещата, затова ще ти помогна. Но ще е необходимо да отидем до мината, която се намира в подножието на Скалистите планини. Баща ми често ме водеше там, докато бях малък. После се разведох с майка ми и тя не ми позволяваше да го посещавам. Но още помня думите му: "Каквото и да се случи с мен, синко, аз съм ти подсигурил бъдещето!" Ето защо искам да отидем до там!

Поеха към Скалистите планини.

– Ще спрем ли на този мотел да преспим, вече сме близо, а стана късно, Рейчъл?

– Да, защото се чувствам ужасно уморена!

Наеха стая, която се оказа само с една спалня.

– Изглежда се притесняваш, затова ще спя на фотьойла!

– О, не ми пречиш! – отвърна тя, съблече се и се мушна под завивките. Заспа

още преди Джеймс да ѝ пожелае лека нощ. Той легна до нея, но още дълго не можа да заспи, мислейки си, че прибърза с Никол.

Вече се зазоряваше, когато Джеймс усети, че Рейчъл се гушна в него. Той отвърна на целувките ѝ, а тя страстно му се нахвърли. Когато всичко отшумя, тя отиде в банята. Върна се, целуна го нежно и каза тихо:

– Сигурно ме взимаш за луда или лека жена, Джеймс?

– Не, мила, аз те харесвам! – И той нежно я целуна.

Закусиха в ресторанта и веднага поеха към мината по един горски път. След час и половина достигнаха къщата.

– Не съм идвал тук от пет години! – въздъхна Джеймс, поемайки чистия горски въздух с дъх на борова смола.

– Тук е много красиво и тези поляни, изпълнени с ароматни цъфтящи цветя, направо ме упоиват. Бих останала тук завинаги!

Джеймс се засмя и подхвърли, отивайки към къщата:

– И аз често съм си го мислил, защото тук е раят! А, ключът все още си е тук! – И той отключи и покани Рейчъл:

– Заповядай, а аз ще сляза в мазето да пусна генератора, защото тук нямаме електричество.

След малко се чу бучене и лампите светнаха. Джеймс се показа и веднага седна зад компютъра. На екрана се изписа: "Всички документи са в банката „Делта“. Там ще научиш останалото, но не забравяй сестра си Розали!"

– Баща ми винаги говореше със загадки. Ето, сега трябва да се върнем в Бостън в банката, за да ни поведе към следващата загадка!

Този път пътуваха, без да спират, само заредиха на една бензиностанция. През обратния път Рейчъл спеше блажено. Дори когато спря пред банката, той я остави да спи, а влезе сам. Джеймс си каза името и поиска да прегледа сейфа си. Когато го отвори, първо видя писмото. Баща му пишеше следното: "Сине, както ти споменах, има нещо по-ценно, а това е доста голяма жила ураниева руда. Според изчисленията ми отдолу лежат около 65 милиарда долара. Най-добре продай мината и си разделете парите с Розали!"

– Не мога да повярвам! – изтръгна се от Джеймс. Той прибра обратно документите и излезе. Рейчъл все още спеше.

– Ставай, сънливке, време е да закусим! – целуна я нежно той.

Тя се размърда, отвори очи и весело подхвърли:

– Умирам за кафе и цигарка!

– Да вървим в оня близък клуб, мила, там сервират хубаво кафе. И докато ти

си вземаш дневната доза наслада, аз ще си проверя пощата си!

– Какво стана, още не си ми казал!

– Ами, мила, аз ти предлагам да се омъжиш за мен! Обещавам отсега нататък да не работиш, а аз ще те нося на ръце!

Тя започна неудържимо да се смее. После изведнъж стана сериозна:

– Това някаква шега ли е?

– Не, мила, просто в мината няма злато, но има уран! И аз съм милиардер, затова ти предложих по този начин да се омъжиш за мен!

Тя го погледна замислено и подхвърли:

– Да не би затова да са убили приятелката ти?

– Досега нямах никаква представа за това, а тя едва ли е знаела!

В този момент до тях се приближи Виктория Савелева и каза:

– Едва ви открих, Камерън! Искам този път да ви предложи двойна цена за златната мина.

– Там няма злато! – отвърна Джеймс, усмихвайки се.

– Нищо, ти назови цената и веднага ще ти напиша чек!

Джеймс я изгледа насмешливо и тихо подхвърли:

– Шейсет милиарда и е ваша!

– Вие сте луд, никой няма да ви даде толкова!

– Дори съм убеден, че ще ми предложат повече!

Рускинята се завъртя и си тръгна, като през рамо просъска:

– Не знаеш срещу какво се изправяш!

Джеймс не ѝ обърна никакво внимание, гледаше Рейчъл в очите и тихо ѝ прошепна:

– Е, помисли ли дали да се омъжиш за мен?

– Аз си мислех, че се шегуваш!

– Предлагам ти го съвсем сериозно. Смятам да продам мината и да си купим имение в Калифорния. Ако имаш по-добро предложение, кажи?

– Дай ми три дена да си помисля, става ли?

Той спря пред къщата на Рейчъл. После се отправи към дома си.

Отдалеч видя, че вратата е разбита и тихо се промъкна. Надникна и видя двама въоръжени с пистолети мъже. Джеймс бързо хукна към колата си, а те започнаха да стрелят по него. Успя да се качи и даде газ. Подкара към моргата на стария си приятел и вкара колата зад автомобилите за скрап.

След това отиде до телефона и се свърза с Розали.

– Слушай ме внимателно, сестричке! Баща ни ми е оставил съобщение да се

погрижа за теб. И аз ще го направя, мила, веднага щом продам мината. А ти стой далеч от вуйчо ни и оня мизерник братовчеда!

– А защо досега не се обаждаше, Джеймс? Аз си мислех, че си мъртъв!

– Сложно е, мила, но когато се видим, ще ти обясня всичко! – Затвори телефона и позвъни на Рейчъл.

– Току-що се опитаха да ме убият, мога ли да дойда при теб?

– Разбира се, веднага идвай!

Когато Камерън влезе при нея, тя развълнувано запитва:

– Кой иска да те убие, разказвай!

– Не знам, но двама мъже, които сварих в къщата си, стреляха по мен. Предполагам, че са от руската мафия.

– Подай оплакване в полицията!

– Едва ли ще ми помогне. Ония от Малката Одеса навярно са подкупили и шефа на полицията. Ще се справя по мой си начин! – И той се засмя.

– И какъв е твоят начин?

– Ще изчакам да се разкрият и тогава ще ти съобщя!

– Дотогава могат да те убият! Странна птица си, Джеймс, но аз те харесвам! – усмихна му се мило тя.

– И аз понякога не се разбирам, Рейчъл! Но трябва да ти призная, че много те харесвам!

Тя се засмя и лицето ѝ грейна от щастие.

– Можеш да останеш при мен за по-сигурно?

– Трябва да свърша нещо и ако искаш, направо да се видим в кафе „Делта“, а?

– Добре, ще бъда там!

Джеймс седна пред компютъра и отвори секретния файл. Появи се надпис: ”Поръчката ви е изпълнена на сто процента! За подробности натисни ентер!”

Камерън бързо натисна бутона и прочете: ”Трагичен инцидент на магистралата взе три жертви, затиснати под товарен камион.”

Споменаваха се имената на вуйчо му и братовчеда.

Джеймс си отдъхна и реши утре да тръгне за Калифорния. Искаше да се убеди, че Никол до последно е мислила за него.

Вече беше пред къщата на Рейчъл, когато пред него се изправиха двама мъже в черни костюми и вратовръзки.

– Господин Камерън, ние сме от СОНС. Това е специален отряд на националната сигурност. Ще ви зададем няколко въпроса. Елате, ако обичате, в това кафе!

Когато се настаниха, единият каза:

– Знаем доста, но искаме вие да уточните някои неща!

– За какво говорите? – изненада се Джеймс.

– За урановата ви мина, защото разбрахме в процеса на разследването, че тук се преплитат много интереси. За кратък срок се опитаха два пъти да ви убият, както и около вас имаше няколко странни убийства. Вие не подадохте оплакване в полицията. Защо?

– Аз вече обясних на инспекторката, че все още не знам кой иска смъртта ми. Едно от подозренията ми е, че това е руската мафия.

– Нещата са много по-дълбоки, г-н Камерън, затова оставете това на нас!

– В такъв случай ще ви кажа, че искам да предложа урановата си мина на държавата. Свържете ме с необходимите хора!

– Ще го направим в най-скоро време, г-н Камерън! – И те си тръгнаха. Тогава той набра Рейчъл.

– Чакам те в кафе „Делта“, ще дойдеш ли?

– Сега не мога, защото са станали нови три убийства и шефът е бесен!

– Тогава аз заминавам за Калифорния. Когато се върна, ще ти се обадя!

– Добре, Джеймс!

Той запали колата и се пое към аерогарата.

Калифорния го посрещна с ярко слънце и цялата атмосфера повдигна настроението му. Улиците бяха изпълнени със забързани, усмихнати хора. А красивите мацки му хвърляха бързи, проучващи погледи. Очите им говореха, че жадуват за страстни авантюри.

Когато стигна до къщата на Никол, той видя табела „Продава се“. Беше идвал само веднъж, но знаеше къде Никол криеше ключа.

Влезе без проблеми и прерови внимателно всичко, но не откри парите. Тогава съвсем ненадейно се удари по главата и промърмори:

– Боже, какъв глупак съм! – И той включи лаптопа й. Прочете:

„Джеймс, обичам те! Внесох парите на твое име в Секюрити банк!“

Джеймс въздъхна и промърмори:

– Какъв боклук съм! – После набра „Онлайн заличител“. На екрана се изписа: „Камерън, нови мишени ли имате? Намалихме цената наполовина, а за вас ще направим още по-голяма отстъпка!“

„Добре, но нещо изникна. Ще ви потърся по-късно!“ – написа той и затвори компютъра, а в главата му се въртяха различни мисли.

Когато пристигна в Бостън, веднага позвъни на Рейчъл.

– Ще дойдеш ли да се видим, мила?

– Ще дойда за малко в кафе „Делта“, защото съм претрупана с работа!

– Добре, чакам те там! – И той затвори телефона.

В този миг видя една кола с бясна скорост да лети към него. В последния миг отскочи от телефонната кабина. Колата се натресе там и избухна в пламъци. Треперещ, той се отправи към познатия компютърен клуб, влезе във файла на компанията и написа: "Някой отново иска да ме убие! За колко мишени да приведе сумата?"

На екрана се изписа: "Платете сумата онлайн за една мишена и натиснете ентер!"

Джеймс преведе сумата и натисна „ентер“. На екрана се изписа: "Мишената е Виктория Савелева. Щом изпълним поръчката ще Ви уведомим."

– Така си и знаех! – промърмори Джеймс и забърза към кафето. Рейчъл вече го чакаше.

– Защо се забави?

– Бях в Калифорния, защото имам сметка в Секюрити банк. И ако ти, Рейчъл, се омъжиш за мен, вече няма да се налага да работиш за когото и да било.

– Но аз обичам работата си!

– Но и с мен няма да скучаеш, защото ще обиколим света!

– Примамливо, Джеймс, но остави ме да помисля няколко дена?

– Разбира се, мила! – целуна я и те се разделиха.

Джеймс се упъти към къщата си, вървейки пеша. Точно когато завиваше към нея, ненадейно две коли му препречиха пътя. Той скочи и побягна, но не направил и десетина крачки, усети, че се парализира. Строполи се изумен на земята.

Напразно вечерта Рейчъл му звъня по мобилния. Отговорът беше един и същ: "Абонатът е изключил своя телефон или е извън обхват". Тя запали колата си и отиде до дома му, но там го нямаше. На другия ден докладва на Ролъо това, а той нареди да претърсят дома му за улики. Тя влезе в неговата поща, но и там не откри нищо. Случайно на едно малко листче откри имейла на „Онлайн заличител“. Тя веднага го набра и на екрана се изписа: "Онлайн заличител е на вашите услуги. Внесете сумата и поръчката ви ще бъде сто процента изпълнена!"

„Ще си помисля“ – написа Рейчъл и вече се готвеше да излезе от тази станица, когато на екрана се изписа: "Вие сте Рейчъл Бейкън, инспектор в отдел „Убийства“. На какво дължим честта да се свържете с нас?"

„Както ви казах, по-късно отново ще ви се обадя!“ – И тя изключи компютъра и треперейки, се запита: "Какво, по дяволите, беше това? И откъде знаеха коя съм?"

Създалата се ситуация ѝ напомни за един стар приятел и тя запали колата и се упъти към другия край на града.

Бен беше в градината си и подрязваше розите, неговите любими цветя.

– Как се сети за Бен, Рейчъл? – посрещна я с усмивка той. Тя подробно му разказа за убийствата и тази странна компания „Онлайн заличител“.

Бен замислено отговори:

– Това ми напомня за смъртта на баща ти преди двадесет години. Тогава не бях подготвен, но сега вече съм. Ела при моите компютри. Те не са свързани с никоя мрежа и имат собствено хранване. Инсталирал съм няколко защитни стени, които улавят опитите за проникване.

И той набра тази „Онлайн заличител“.

На екрана се появи надпис: „Онлайн заличител винаги на вашите услуги! Дайте поръчката и враговете ви ще си понесат наказанието!“ – И на картата на света се показва схемата на компанията.

– Боже, тези са по целия свят! – изтръгна се от Рейчъл. – Нищо не разбирам, Бен!

– Преди двадесет години и аз нищо не схващах, но сега вече ги пипнах. Това са платени убийци по целия свят, но досега не съм успял да открия седалището на тази компания. Те имат странна двоична система на защита и все попадам на фантоми и прехвърляния в други сайтове. Те са върхът на хакерските изпълнения, но сега вече няма да ми избягат. Приложил съм една нова система, подобна на тяхната. С нейна помощ разчетох неща, с които същата компания от убийци преди двадесет години се измъкна безнаказано. Тогава загина и баща ти, пронизан от куршум. И макар че бяхме обградили онази вила, не успяхме да хванем убиеца, защото търсехме човек, а той не беше човек.

– Не разбирам какво искаш да кажеш, Бен?

– Сложно е, Рейчъл, но съм им приготвил една електромагнитна изненада. Съвсем скоро ще уловя един от тях. Кажете на Ролъ, че търси в грешната посока. Скоро ще ви дам повече!

В този миг екранът почервения и изгасна. Бен извика:

– А, опитвате се да се скриете, но вече ви пратих проследяващ вирус, проклетници!

В този момент мобилният на Рейчъл иззвъня. Беше Ролъ.

– Веднага ела в участъка, Камерън е открит в моргата!

– Бен, извини ме, но шефът ме вика!

Рейчъл се качи в колата си и отпраши към участъка. Шефът я посрещна навъсен.

– Според патолога твоят човек е получил инсулт, но подробности ще знаем след аутопсията.

– Той се опасяваше, че руската мафия го преследва.

– И Савелева е мъртва, ако визираш нея. Открили са я с прерязано гърло в парка.

– Много странно, навярно има и други, които искат да пипнат урановата мина!

– Наредих да следят сестрата на Камерън! – допълни Рольо и излезе.

Телефонът иззвъня и Рейчъл чу гласа на Бен.

– Рейчъл, веднага ела при мен! Открих много странни неща за „Онлайн заличител“, но в повечето случаи попадам на вируси, фантоми и демони. Ще ти прозвучи фантастично, но това са демони, Рейчъл!

– Не разбирам, Бен, сериозно ли говориш?

– Като дойдеш, сама ще се убедиш!

– Тръгвам веднага! – отвърна инспекторката и се качи в колата си.

След половин час беше пред къщата на Бен. Почука на вратата настойчиво, позвъни няколко пъти, но Бен не отваряше. Озадачена, Рейчъл бутна вратата, която се оказа отключена. Тя извади пистолета си и предпазливо влезе вътре. Отиде право в кабинета му и се закова на място, виждайки Бен, захлупил глава на компютъра. Беше мъртъв. Тя веднага позвъни на „Бърза помощ“ и се обади на Рольо, който пристигна след половин час заедно с екипа на криминолозите.

– Какво става тук, Рейчъл?

– Бен ми се обади, че е попаднал на следа, но когато дойдох, беше мъртъв. Той ми намекна по телефона за някои загадки, които смятам да разнищя!

– Пак ли ще ми говориш, че тези убийства се извършват чрез компютъра?

– Да, Бен сподели, че това са демони, не ми каза всичко и аз съм озадачена. Нека поработя с неговите компютри, защото той беше убеден, че онези са много навътре в нещата.

– Според мен това са глупости, Рейчъл, но опитай! – махна с ръка Рольо, смеейки се.

Инспекторката повдигна рамене и седна зад компютъра, като умело започна да работи с клавиатурата. Тя включи програмата на Бен за сканиране. Отначало се появяваха някакви неясни образи, хилещи се малки човечета, цветя, природни картини, а от малкия говорител се чуваха метални звуци. После засвири погребална мелодия и един стържещ глас произнесе:

„Рейчъл, мила, няма да откриеш нищо! По-добре върви да танцуваш и стой далеч от нещата, които жените никога няма да разберат!

Екранът започна да сменя цветовете си и неочаквано се показа картата на САЩ, върху която като паяжина се свързваха различни точки. После се показа стара, полуразрушена фабрика. Рейчел си спомни, че като малка често играеше там с момчетата. След това картината се смени със сателити. На екрана се показа

пълната луна и недалеч от нея Рейчъл ясно видя едно огромно НЛО. Изведнъж ѝ просветна: това е инвазия на извънземните! Бен правилно се е досетил, че те дърпат конците.

– Но каква е крайната им цел? Не разбирам! – замисли се Рейчъл и започна да записва всичко на флашката.

В този миг пред нея се изправиха двама от СОНС.

– Рейчъл, вие сте много добра и вече си направихте някои изводи за фантомите, нали? И ние установихме, че това нещо се намира в цялата световна компютърна мрежа. То не само извършва убийствата. То диктува какво да се случи и по борсите в света. То прави така, че някъде да избухне война, другаде да има преврат. И най-вероятно е далечната им цел да предизвикат хаос на планетата. Това може да ви звучи налудничаво, но Бен работеше за нас, както и преди време баща ви. И понеже тези демони могат да започнат всеки момент Трета световна война, ние искаме да работите за нас. С общи усилия ще се справим с тази извънземна напаст. Бен вече беше създал система. Време е да им пуснем един от неговите вируси!

– Това и правя! – отвърна Рейчъл и набра „Онлайн заличител“. Появи се стандартният надпис: „Онлайн заличител е на Вашите услуги. За подробности натиснете ентер!“

Инспекторката натисна клавиша без колебание.

„Колко мишени искате да елиминирате?“

Рейчъл включи програмата на Бен, веднага след това пусна вируса и написа: „Всички вас!“

За миг екрана светна в синьо, после започна да сменя цветовете си и накрая застина в червено. На другия компютър Рейчъл виждаше как сателитите един по един гаснеха по света.

– Дали това ще има ефект? – колебливо запита единият агент на СОНС.

– Погледнете сами! – посочи им тя сателитите.

– Значи все пак успяхме! – зарадва се другият агент.

– По-добре е да изчакаме, още не се знае, защото тези притежават технология, която е с хиляди години пред нас!

– Сигурно, но скоро няма да опитват чрез компютъра да проникнат на планетата ни.

– Не съм убедена, защото тук Бен е записал: „Тези същества притежават силата да се превъплъщават в различни хора и зверове!“ И това говори, че сме само в началото на сблъсъка. Трябва да сме бдителни и да спрем войните помежду си, защото над нас виси голяма опасност! – завърши Рейчъл, а двамата агенти я

гледаха изумено и глуповато...

НАРУШИТЕЛ ОТ БЪДЕЩЕТО

Лук Сор Кат, върховен съдия в затвора за криогенно замразяване на престъпници от планетата Кил, се разпореди:

– Доведете ми незабавно затворник 2171986!

– Веднага ще бъде изпълнено, съдия Кат! – отзова се роботът агент.

След десетина минути двама служители на съда влетяха в съдебната зала.

– Господин върховен съдия, затворникът е избягал чрез служебния телепорт! Следата сочи, че е навлязъл в едно от измеренията на планетата Земя, в Слънчевата система. Ако разрешите, ще изпратим робот-преследвач в това измерение.

– Нарещдам незабавно да изпратите робот-заличител, защото този затворник е много изобретателен и хитър, въоръжен и опасен. При предишното му залавяне трима преследвачи не се върнаха.

– Ще бъде веднага изпълнено, съдия Кат!

***

– Но какво, по дяволите, става? – огледа се неспокойно Уйлям. И тогава чу:

– Времето за зареждане на поредния скок е твърде малко и може да се осъществи след 12 часа!

Пришелецът се огледа обезпокоен и хукна към първата кола, която видя.

– Робот-заличител е на два часа път от нас, а до скока остават пет часа!

– Но как е разбрал къде сме?

– Всички криогенни затворници имат имплантиран чип и съдията винаги знае къде са те в момента!

– Добре, а как да премахна този чип?

– Той се намира отзад на главата ти и е необходима компетентна намеса!

– Тогава къде е най-близкият хирург?

– На петдесет мили има клиника!

Хирургът не се пазари, след като Уйлям му показва едно златно кюлче.

По пътя се размина с робота-преследвач и се засмя доволно. После даде газ към Белград и си спомни как преди двеста години със своя авер Теръл Бук завършиха това изобретение и после се спускаха в измеренията, крадейки древни артефакти от музеите. Направиха добри пари, но един ден Теръл Бек открадна

най-новото изобретение на Уйлям за превъплъщаване чрез ДНК промяна. Тогава Бук се покри, а Уйлям Сентъл беше осъден на двеста години в криогенния затвор. Закле се да намери Теръл и да си отмъсти. Но аверът му сякаш беше потънал сред измеренията. Случайността го сблъска с Кери – бившата годеница на Теръл. Тя му се оплака:

– Бясна му съм на този изрод, защото ме забремени, а после се покри! Но имам някои връзки и успех чрез приятел хакер да проникна в забранения архив. И знаеш ли къде открих копелето? Веднага ще ти кажа: той се е превъплътил в съдията от Върховния съд Лук Сор Кат! Никога нямаше да се сетиш, нали?

– Да, Кери, ти си просто невероятна жена! И знай, че ще ти се отплатя за това, мила! А сега ела да пийнем по нещо и ще ти кажа как да пипнем копелето! – И една мисъл завладя съзнанието на Уйлям Сентъл.

***

Съдия Кат беше доволен от себе си и след като си пийна от любимия ром, през главата му премина мисълта: "Май вече е време да помисля за по-високо място. Ако стана президент, ще имам достъп до всичко. Време е за нова програма!" – ухили се доволен той и в този миг един робот-преследвач прекъсна мислите му:

– Уважаеми господин съдия Кат, брат ви моли спешно да го приемете?

– Аз нямам брат! Я ми доведете незабавно този наглец, за да го пратя в криогенния изолатор!

– Но, Ваше сиятелство, приличате си като две капки вода! – отвърна колебливо роботът.

Лицето на съдията почервения и той яростно изкрещя:

– Ти не си в състояние да прецениш. Веднага го доведи тук!

Роботът покани двойника на съдия Кат и излезе. Съдията изумено се взря в лицето на нахалника и извика:

– Това някаква шега ли е?

В този миг една стреличка се заби в челото му и той чу странно познат насмешлив глас:

– Не е шега, Теръл Бук, но не се бой, защото това не е отрова! Само ще бъдеш парализиран и това ще те накара да си спомниш за своя авер Уйлям Сентъл! Помниш ли, че ме ограби и осъди и то само за да пипнеш моята програма за

промяна на ДНК профила. Това ти даде възможността да се превъплътиш. А мен изпрати за двеста години в криогенния затвор. Затова сега се приготви, защото възмездието в лицето на Уйлям Сентъл е тук!

Със сетни усилия съдия Кат се пресегна и натисна паник-бутона, без да разбере, че лицето му измени своя облик и той се превърна отново в Теръл Бук – издирван престъпник. В този момент три робота-заличители влетяха в залата. Водещият робот първо погледна в креслото, където стоеше Теръл Бук, след това се обърна към човека пред него и запита:

– Какво ще наредите, съдия Кат?

– Незабавна екзекуция на престъпника!

В този миг Бук се изправи от креслото и кресна:

– Чакайте, аз съм съдия Кат!

Роботът-заличител мигновено изстреля лазерен лъч към Теръл Бук. След това запита:

– Присъдата е изпълнена, ще наредите ли друго, съдия Кат?

– Да, нека почистят тук. А вие ми доведете Лизи, която се намира в бара до съда!

– Веднага ще бъде изпълнено, съдия Кат! – отзова се роботът и излезе.

Уйлям Сентъл седна в съдийското кресло и замислено промърмори:

– Аз, съдията Лук Сор Кат, имам нужда от едно отлежало двестагодишно уиски, независимо от марката!

И той се засмя доволно...

ФАТАЛНИ СЪВПАДЕНИЯ

Бъд Спенсър ядосано се прибираше от срещата с Рейчъл, която му спретна поредния скандал. Вече се здрачаваше, когато ненадейно засвятка, загърмя и внезапно се стовари истински порой. От смръщеното небе се посипаха безброй светкавици. Хората по Бонстрийт побягнаха, криейки се от пороя. Бъд не му обърна никакво внимание, а се упъти към близкия бар. Чувстваше в гърлото си една заседнала буца, защото ревността го глождеше отвътре. В този миг се спъна в една черна котка, която измяука, но вместо да избяга, се вкопчи с нокти в краката му. Той се наведе и я вдигна. Тя имаше прекрасни зелени очи и Бъд като омагьосан се загледа в тях. Котката доволно измърка и се гушна в него. Бъд я погали и тихо заговори:

– И ти ли се уплаши от бурята, мъничката ми? Не се бой, ще те взема със себе си! – И той се обърна и тръгна към дома си. С влизането си веднага си наля голяма чаша уиски „Джак Даниелс“ и едва като я изпи на три глътки, влезе в банята.

Когато излезе, се закова на място. Срещу него стоеше една красива жена, а зелените ѝ очи примамливо блестяха.

– Ама коя сте вие? – изненадано запита той. – Как влязохте тук?

– Аз съм твоят ангел, Бъд, и ще те направя неземно щастлив!

Бъд се огледа и като не видя котката, запита:

– А не сте ли виждали една черна котка?

– Аз съм твоята черна котка! – приближи се тя до него и го целуна. Той я изгледа недоверчиво, но ѝ предложи:

– Да пийнем първо по чашка? – И наля на двамата. Едва след питието я взе на ръце и я понесе към спалнята.

На другата сутрин Бъд отвори очи, огледа се и възкликна:

– Мили боже, отдавна не бях сънувал толкова прекрасен сън!

В този миг обаче дочу мяукането и една черна котка се гушна в него, мъркайки.

– А, моето зеленооко коте! – възкликна той и застина недоумяващ, гледайки право в очите на котката.

– Но ти имаш сини очи! Сигурно снощи съм бил пьян! – промърмори той, стана и се облече. Реши да се срещне с Рейчъл, за да изяснят отношенията помежду си.

Тръгна към кафето, а черната котка със сините очи го последва. Още преди да влезе, видя приятелката си в прегръдките на стария ѝ приятел Пит.

– Долна мръсница! – изруга той и тръгна да влиза в кафето, но в тоя миг черната котка скочи в скута му и доволно замърка. Тогава в главата на Бъд прозвуча: ”Защо ли трябва да си развалям настроението с тази невярна пачавра!” Той се извърна и тръгна към къщи.

Когато излезе от банята, пред него стоеше една неземна красавица със сини очи.

– Не се чуди, Бъд, късметът е с теб! Послушай ме! Най-добре е да забравиш за онази невярна кучка! – И тя се притисна към него, целувайки го нежно по устните.

На сутринта, когато се събуди, Бъд се огледа. Беше сам, нито жената със сините очи беше тук, нито котката.

– Странно, навярно пак съм сънувал! – разтърка очи той, стана, облече се и тръгна към едно далечно кафене. Не искаше пак да срещне Рейчъл.

Пред кафето някакви деца гонеха една черна котка. Тя им се изплъзна умело и се метна към Бъд, а той я прегърна. Малките хулиганчета спряха, а Бъд се вгледа в кафявите ѝ очи, погали я и реши да я пусне, но тя се вкопчи в него и измърка, а очите ѝ гледаха тъжно.

– Искаш да бъдеш с мен ли? – погали я отново и влезе в кафето.

– Едно дълго кафе и двойно уиски! – поръча си той.

Когато се прибра в къщи, историята се повтори. Излезе от банята, а една пре-красна жена с кафяви очи се хвърли в обятията му с думите:

– Аз съм твоят ангел и ще те направя най-щастливият мъж!

На сутринта той отново тръгна към кафето, където се срещаше с Рейчъл. Все още се терзаеше от нейните уверения, че е единственият, когото обича, а в същото време се натискаше с Пит.

Замислен, едва не се спъна в една черна котка, която подскачаше около него. Реши да не ѝ обръща внимание и вече се готвеше да влезе в кафето, когато отново видя Рейчъл да се прегръща с Пит и побесня. Отвори вратата и реши да ѝ даде добър урок. Но черната котка го изпревари, скочи към Рейчъл и така жестоко я одраска по бузата, че оттам потече кръв. Пит се опита да ритне черната котка, но тя скочи в обятията на Бъд, мъркайки. Пит се изправи пред Бъд и почна да го псува нагло. Бъд сви юмруци, а Рейчъл му викна:

– Моля те, недей!

Но Бъд го фрасна с един точно премерен удар и Пит се свлече в краката му. Котката доволно лизна Бъд и замърка гальовно, а той, без да каже нищо повече, си тръгна.

И тази нощ историята се повтори, но Бъд не мислеше за това, а как да отмъсти

на невярната Рейчъл.

Раят за Бъд продължи, докато една вечер не се появи тринадесетата черна котка. Тя беше много по-различна от останалите, а очите ѝ блестяха в червен оттенък.

Когато той се събуди, тя бе все още до него и нежно му прошепна:

– Бъд, ти си късметлия, че ни откри, нали? Знаем дори, че гориш от желание да си отмъстиш на оная куха лейка. Аз и моите сестри-ангели, сме готови да ти помогнем. Но после ще искаме някои неща от теб, Бъд. Изпълниш ли ги, много дълго ще се радваш на ласките ни. Ние само нощно време можем да бъдем в човешка форма. През деня сме черни котки.

– Това прикритие ли е?

– Не точно, това е един от законите, които не можем да преодолеем. Вие, човеците, много често ни наричате демони, но ние сме ангели и ти го усети, нали, Бъд?

– И какво трябва да направя за вас?

– Ние сме изследователи и ни е необходим човешки материал – ДНК и други такива неща.

– Искате да отвличам хора за вас ли?

– Да, Бъд, но не живи!

– А, трябва и да ги убивам ли? – засмя се той.

– Не точно, можеш като начало да ни ги доставяш от моргата. А ако искаш да отмъстиш на Рейчъл, можем да я заразим с кашмирски бяс, който открихме в дивите кучета. Дори ние не сме открили лек и всичко живо умира до 24 часа.

В първия момент Бъд беше готов да се съгласи, но като си спомни петте щастливи години с Рейчъл, омекна и подхвърли:

– Ще измисля нещо друго!

– Мисли бързо, защото времето ни тук изтича. Набави сега пет трупа, а после ще видим! – И тя ненадейно се превърна в черна котка и излезе навън.

Бъд позвъни на стария си приятел Дъг и му разказа историята. Дъг дълго се смя, но накрая Бъд му каза:

– Не е никак смешно, защото ме хвана шубето. И понеже знам, че ти се занимаваш с това, реших, че може да ми помогнеш.

– Ще ти помогна да им устроим капан и да ги пратим в някое от 22-те измерения от другата страна на спиралата. Оттам ще им бъде много трудно отново да се доберат до нашия свят. А сега отивай до моргата, ще те чакам там.

Когато Бъд докара труповете до уреченото място, три от красавиците го чакаха и една след друга го прегръщаха и целуваха. Една от тях му прошепна:

– Избери си която искаш от нас и тя ще те забавлява и ще те прави щастлив, Бъд!

– Мерси! – каза Бъд. – Тази вечер ще пропусна!

Те разбиращо се засмяха и отнесоха навътре трупите с лекота, на която би завидял и световен шампион по вдигане на тежести.

На другия ден Дъг сподели с Бъд.

– Организирах всичко, ти стой настрана, разбра ли?

– Да! – кимна Бъд и веднага се отправи към кафето. Чувстваше, че има нужда да види оная никаквица Рейчъл. Вече пред кафето ненадейно се появи странен вихър и в главата на Бъд прозвуча:

– Ти ли ни предаде, Бъд?

– Не, не съм аз! – стреснато подскочи той и отвори вратата на кафето. Тогава отново чу:

– Бъд, ние отново ще се върнем и тогава ще усетиш тъмната страна на тринадесетте демона!

Разтреперан, Бъд влезе в кафето. Рейчъл ненадейно се обеси на шията му и изчурулика:

– Ще ми простиш ли, Бъд? Сгреших, любов моя, но вече разбрах, че ти си единственият мъж за мен!

– Е, за предпочитане си пред онези тринайсет демона!

Тя се засмя щастливо и продължително го целуна...

Край

e-sustnost.com